பார்வதீயம்
என்னும்
பாலிகாரஞ்சனம்

வெங்கடேச்வர அய்யர்.

1911

R42
N11
67633

99
13 OCT 1911
199
MADRAS

PARVATEEYAM

OR

IDEALS OF GIRLHOOD

199
4·1911

IN TAMIL

BY

M. A. Venkateswara Iyer

Melarkod

MADRAS: G. C. LOGANADHAM BROS.
THE GUARDIAN PRESS, MOUNT ROAD

1911

Price As. 8]

[*Registered Copyright*

ஒரு உண்மையான ஸங்கதி!

இதைச் சற்று கவனித்தால் முற்றும் கவலை வேண்டாம்

சீமையிலும், நம் இந்தியாவிலும் யாவராலும் அங்கீகரிக்கப்பெற்று வருகிற

ஹனி புட் (Honey Food)

டாக்டர் H. W. மிட்கிஷ் துரை (M. R. C. S. and M. R. C. P. London, M. R. P. S. Edinburgh, பஞ்சாப், ஆஸாம் இவ்விடங்களில் ஸிவில் ஸர்ஜியன், பர்ட்டுவான் மகாராஜாவுக்கு அரண்மனை வைத்தியர், etc. etc.) அவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு செய்கிற இந்தக் கலவை மருந்து, எவ்வளவு ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கிறது பாருங்கள்! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன!! இதைப்போல் மற்றேது ஔஷதங்களும் இவ்வளவு வியாதிகளை சொஸ்தமாக்குகிறதில்லை. இதை, முக்கியமாக மூலரோகம், இரத்தமூலம், சீதபேதி, அஜீர்ணம், மாந்தக் கழிச்சல், ருசிவேற்றுமை, புராதன வயிற்றுநோய், இரைப்பு, சுவாஸநோய், இருமல், க்ஷயம், வாதநோய், கிரகணி, பாண்டுரோகம், நீரிழிவு, வெள்ளைவடிதல், குழந்தைகளுக்குக் காணுகிற மாந்தம், நரம்பு பலவீனம், கர்ப்பவாயுவு, ஈரல், குலைநோய், காமாலை, பித்தநோய், நீர்கோர்வை, மகோதரம், சிரங்குகள், [illegible]ங்கள், மேகபுண்கள், ஸ்திரீகளுக்குக் காணும் மாதவிடாய் அக்கிரமங்கள், தேகம் இளைத்துப்போகுதல் இவைபோன்ற இ

199
199
4-1911

ஓம்:
தத்ஸத்
பகவதே ராமகிருஷ்ண்ணாய் நம:

பார்வதீயம்

என்னும்

பாலிகாபூஷணம்

இது
பாலக்காட்டுக்கடுத்த மேலாறுகோடு தெற்குவீதி,
பிரம்மஸ்ரீ அநந்தபட்டர் குமாரர்

வெங்கடேச்சுவர அய்யர்

அவர்களால் இயற்றப்பட்டு

கொல்லங்கோடு கிராமம்

கே. எ. வெங்கடாசல சாஸ்திரிகள்

அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டு

எம். எ. வி. அய்யர் கம்பெனியாரால்

சென்னை
"கார்டியன் அச்சியந்திரசாலையில்" பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1911

(Registered copy right)

MADRAS : G. C. LOGANADHAM BROS.
THE GUARDIAN PRESS, MOUNT ROAD.

67632

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS, MADRAS.

PREFACE

Look at the grand chapter of our social history and say if the Hindu has a *home*—a home where father, mother, brother, sister, husband, wife, all live in peace and happiness connected together with one heart, one love, one pride and one bond of domestic affinity —a home where all the members move in perfect harmony making the little family circle a "healthy and moral Paradise." The answer comes in an emphatic no. In ninety-nine cases out of hundred we find quarrels and discords, misery and disaffection, sorrow and anxiety sown broad-cast amongst the Hindu families. The root of all these lies in keeping the mother-race in utter ignorance of those Aryan virtues which make them shine like goddesses in all their devine qualities.

It is true that women form the bed-rock of the national foundation nay of the whole universe itself so much so that God is worshipped as *Sakti* in the form of a female.—Sakti not that brutal physical force but that subtle magical influence which women has over man in guiding his destinies. It is also true that even the fondest father's fondest care

can never train the infant hearts in rearing them up as a nation of worthies like the gentle influence of the mother. And it is decidedly true that a country cannot boast of a nation intellectually and morally great unless and until her daughters are educated to grow to a noble motherhood and to become as chaste and virtuous as Arundhati o as meek, obedient and faithful as Seelavati; as graceful and lovely as Seeta; as sweet and forgiving as Sakuntala and as affectionate and patent as Damayanti. And in no country is female education so much neglected as in modern India and no nation is so weak and backward as the modern Hindus notwithstanding all their sublime philosophy and religion.

Reform the individuals and the whole nation will reform itself has struck deep into the heart of my friend, the author and with a view to instruct his sisters and daughter in the Aryan morals he hais written the Mss. And pressed by the earnest entricaties of his dear friends, he grew bold to present it to the public in the form of a book-let. He has plunged right into the subject and the way in which he has treated the various points so as to infuse the morals into the hearts of the young girls will flash upon the reader the spirit in which he has weilded the pen. He has no pretensions to any

great literary attainment in Tamil. The Mss. has undergone a revision at the hands of M. R. Ry. K. A. Venkatachala Sastri and every effort was made to make the style as easy as possible. And it is hoped that this work will stand a good chance of finding its way to the shelf of every household of Southern India.

PALLAVOUR, } P. S. SUBRAMANIA AIYAR.
Registration Department

உ

கடவுள் துணை

முகவுரை

"இல்லறமும் நல்லறமே" என்கிற மொழிக்கிணங்க, ஆன்றோரும் "மழை பொழியாவிட்டால் பொழில் செழியாது, மழையோவென்றால் மாதவமின்றிக் காலோசிதமாகச் சொரிவதில்லை, அம்மாதவமும் இல்லறத்தாருடைய பேருதவி இருந்தால்தான் முடியும். இவ்வில்லறமோ சரியானபத்தினி இல்லையாகில் நல்லறமாகாது." என்றிவ்விதம் மூதுரையாற் றுணிந்தாராதலால், இவ்வுலகினோர் பிழைத்திருப்பதற்கு முதன்மையாகிய நேர்சாதனமும் 'இல்லறமே' என விளங்குகிறது. மனுவாதி முன்னோர்கள் கூறியபடி கிரகஸ்தாசிரமத்துக்குரிய நித்திய நைமித்திகாதி கன்மங்களை அனுஷ்டித்துத் தம்பதிகள் பரஸ்பரம் ஏக மனதுடன் கூடி வாழ்வதுதான் இல்லற தருமம். ஒருவிஷயத்தை இரண்டு கண்களும் ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்து வீக்ஷிப்பதுபோல் தம்பதிகள் இருவர்களுடைய மனதும் ஒரு விஷயத்தில் புகுந்தால் அதில் ஒரே நோக்கத்துடன் கூடியிருப்பதே மேன்மையாகிய ஏகமனதாம். இவ்விதம் இலக்கணம் கூறியபோதிலும் ஸ்திரீபுருஷர்களில் புருஷன்மாத்திரம் விதிப்படி அனுஷ்டித்து வந்து பத்தினி அதற்குள் ஆகாவிட்டால் இரண்டு பெயர்களுக்கும் கதியில்லை. ஆனால் ஸ்திரீ மாத்திரம் அனுஷ்டித்துப் புருஷன் செய்யாவிட்டால் அவனுக்கு மாத்திரம் கதியில்லை யானாலும் ஸ்திரீயானவள் அதன் நற்பயனை அடைகிறாள் என்றிவ்விதம் அறிஞர்கள் கூறுவதால் புரு

ஷர்களைவிட ஸ்திரீகளுடைய அனுஷ்டானத்திற்கு மிக சிரேஷ்டத்தன்மை ஸித்திக்கிறது. இதனால்தான் புருஷர்களைச் சொல்லாமல் இல்லறத்துக்கு "ஸரியானபத்தினி வேண்டும்" என ஸ்திரீயைமாத்திரம் சொல்லப்பட்டது. "ஸரியான பத்தினி என்றால், தயை, சாந்தம், அடக்கம், பொறுமை, இரக்கம், ஸத்தியம், கள்ளாமை, இரவாமை, தருமசிந்தை, பரோபகாரசிந்தை, நிச்சயபுத்தி, அகிம்சை, மௌனம், அகமகிழ்ச்சி, விவேகம், நல்லகுணம், தெய்வத்தின்பேரிலும், பர்த்தாவின்பேரிலும் விசுவாஸம் இவை முதலிய நற்குணங்களோடு பொருந்தமுடையவளேயாம். இவ்வுத்தமியே இல்லறத்துக்குரியனவளும், தாம்பத்திய தருமபரிபாலனவதியும் ஆகிறாளே அல்லது மற்றவர் ஆகா. இந்தத் தாம்பத்திய தரும விருத்தியினாலேயே நாளாவட்டத்தில் விஷயத்தோடு கூடிய அஞ்ஞானவடிவ பந்தத்தின் நீக்கமும் பரமானந்த பிராப்தி ஸ்வரூப மோக்ஷமும் உண்டாம் என்பது பெருநூற்றுணிபு. ஆனால் இந்நற்குணங்கள் சிலபேர்களுக்கு இயல்பாகவும், மற்றவர்களுக்கு அறிவினாலும், இவ்வறிவு கல்வி பயிற்சியாலும், கல்வியானது பன்னூல் ஆராய்ச்சியாலும், ஸத்ஸகவாஸத்தாலும், விசாரித்துப் பார்ப்பதினாலும் புத்திமான்களுக்கு வாய்க்கின்றன. ஆனால் இவ்வறிவினால் என்ன சாத்தியம் என்று வினவுதல் கூடும். நன்மை இன்னது தீமை இன்னது என்றறிந்துகொண்டு மனிதர்களில் குடிகொண்டிருக்கும் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கடித்து தனது கெட்ட எண்ணங்களை அடக்கி, நற்குணங்களை விருத்திசெய்கிறதுமல்லாமல், தனக்கும், பந்துமித்திரர்களுக்கும், தனது நாட்டோருக்கும், பொதுவாய் பூலோகத்தாருக்கும் தன்னால் கூடின மட்டும் செய்யப்படும் நற்கடமைகள் இன்னின்னவையென்றும் அறிந்துகொண்டு அதுபோல் நடந்து சன்னடைச்சாவில்லாமல் பேரானந்தத்

துடன் வாழ்ந்திருப்பதே சாத்தியமாம். ஆகையால் இக்கல்வி பயிற்சி யாவருக்கும் இன்றியமையாததே. என்றாலும், நமது தேசத்து ஸ்திரீகளுக்கு இவ்வழக்கம் ஸகஜமாகவே இல்லையாதலால் அவர்களுடைய நெஞ்சம் கல்லுக்கு நிகராகி விவேக ஈனர்களாகவே இருக்கிறார்கள். போதாவிட்டால் இதற்குத் துணையாகவே தற்காலத்தில் நாளுக்குநாள் செழித்து ஓங்கும் நாகரீகமும் இவர்களுடைய துர்எண்ணங்களுக்கு ஒரு ஏவிவிடும் கருவியாகி உடைநடைகளில் மாத்திரம் புதிது புதிதாகமோடிப்பித்து "பெண்டுக்குப் பேய் பிடித்ததுபோலும்" "வானரத்தைத் தேள் கொட்டினதுபோலும்" ஆட வைக்கிறது. இதற்குக் காரணம், ஸ்திரீகளுக்கு கல்விபயிற்சியும் பன்னூல் ஆராய்ச்சியும் இல்லாமையேதான் என்பது குன்றில் மேலிட்ட விளக்காகும். ஒருவேளை கல்வி யிருந்தாலுங்கூட அவர்களுக்குரிய தர்மா தர்மங்களை வெளியிட்டிருக்கும் நூல்கள் அனேகமாக ஆங்காங்கு விரிந்து கிடக்கின்றமையால், இவர்களுடைய சிறு புத்திக்கு எட்டுகிறதில்லை.

ஆகையால் இதனை ஆராயும் நுண்ணிய அறிவின்றிய சிறுபெண்கள் எளிதில் அறிந்துய்யுமாறு தமியேன் அப்பல நூல்களைத் திரட்டி ஆராய்ந்து என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியவாறு இந்நூல் இயற்றப்பட்டது.

ஆனால் இந்நூலின்கண் யுவதிகளும், தருணிகளும், புருஷர்களும் பொதுவாய் நடந்துகொள்ள வேண்டின நடவடிக்கைகளையும், நீதிகளையும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றதுமல்லாமல் முக்கியமாக, பெண்கள் தன் பர்த்தாவினிடத்தும் வீட்டிலும், பொதுவாக அன்னியர்களிடத்திலும் சுற்றத்தாரிடத்திலும், தனக்காகவும் நடந்துவரவேண்டிய முறைகளையும், கற்புடைய ஸ்திரீகள், துஷ்டஸ்த்ரீகள், துஷ்ட வாலிபர்கள், இவர்களுடைய லக்ஷணங்கள், செய்கைகள் முதலியனவும்

மாமிமார்கள் மாட்டுப்பெண்களைக் கொடுங்கோல் செலுத்தி நடத்திவரும்விதம், மற்றும் பல அரியவிஷயங்களை விரிவாய் எளிய செந்தமிழ் நடையில் வரையப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால், இந்நூல் அச்சிடுவதற்குமுன் பரிசோதித்துத் திருத்தியும், சிலவற்றைச் சேர்த்தும் தந்த கொல்லங்கோடு புதுகிராமவாஸியும், தேர்ந்த ஆயுர்வேத பண்டிதருமாகிய பிரம்மஸ்ரீ, கெ. ஏ. வெங்கடாசல சாஸ்திரியாரவர்களுக்கும், இன்னூலை எமது இஷ்டப்படியே நல்ல எழுத்துக்களை கோர்த்து விமர்சையாக பதிப்பித்து அழகிய புஸதக உருவமாக்கவே உதவிபுரிந்த சென்னை கார்டியன் பிரஸ் சொந்தக்காரர், மானேஜர் மற்று வேலைக்காரர்களுக்கும் எந்நாளும் யான் வந்தனை வழிபாடுடையவனாயிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

எமக்கு அதிகமாக தமிழ் பாஷாபரிஞானம் இல்லாமையால் பிரமபிரமாதங்களால் பிழைகளும், அனுபோகத்துக்கும் சாஸ்திரங்களுக்கும் பொருந்தாத விஷயங்களும் இருக்கலாம். ஆனால் அப்படி இருந்தானால் கற்றோர்கள் அதனை எடுத்துத் தயவுசெய்து தெரிவிப்பாராயின் அவர்களுக்கு என் அந்தரங்க வந்தனமளிப்பதுமல்லாமல் அப்பிழைகளை மறுபதிப்பில் திருத்தி அச்சிடவும் கூடும்.

இதில் பிழையுளதாயின் உலகம் பொறுக்க.

மடக்கிமலை, கல்பற்ற }
8—7—1911 }

மே. அ. வெ.

ஸ்ரீரஸ்து

விஷய அட்டவணை

நெம்பர்			பக்கம்
	Preface	...	i-iii
	முகவுரை	...	v-viii
	விஷய அட்டவணை	...	ix
	அவதாரிகை	...	1—6
	1-ம் அத்தியாயம் 7—27		
	பார்வதி, மோகனாங்கி ஸம்பாஷணம்	...	7
1	படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கும் முறை	...	11
2	வெளிவந்தவுடன் செய்ய வேண்டியவை	...	11
3	சரீரசுத்தியின் வரலாறு பல்லுவிளக்கல், முதலியன		11
4	பிற்பாடு செய்யவேண்டிய வேலைகள்	...	16
5	ஸ்நானத்துக்குப் போகவேண்டிய முறை	...	17
6	ஸ்நான கட்டங்களில் உடம்பை அன்னியருக்குக் காட்டலாகாதென்பது	...	18
7	ஸ்நான வேளையில் கற்பில்லாத பெண்கள் செய்யும் விதம்		20
8	புடவை தரிக்கும் கிரமம்	...	20
9	கிணற்றண்டையில் ஜலம் எடுக்கும கிரமம்	...	20
10	போஜன விதி	...	21
11	போஜனோத்தரம் செய்ய வேண்டிய வேலை	...	21
12	அதற்குமேல் ஸத்ஸங்கம் வேண்டுமென்பது	...	21
13	துஷ்ட வாலிபர்களுடைய, பரஸ்திரீ வசியத்திறமை		22
	பார்வதி மோகனாங்கி ஸம்பாஷணம்	...	26
	2-ம் அத்தியாயம் 27—52		
	பார்வதி, மோகனாங்கி ஸம்பாஷணம்	...	27
14	காமுகர்களுக்கு ஜாதிபேதம், உற்றார் சுற்றார் இல்லை யென்பது	...	28

15 கணவன் இல்லாவிட்டால் இராத்திரி படுக்க வேண்டும் முறை ... 29

16 மத்தியான்ன, இராத்திரி வேளைகளில் நடக்கலாகா தென்பதும், வண்டியில் போகவேண்டிய முறையும் 30

17 வண்டியில் ஏறும்விதம் ... 30

18 அன்னிய புருஷர்கள் ஏதாவது கொடுத்தால் வாங்கலாகாதென்பது ... 30

19 அன்னியபுருஷர்கள் பார்க்கும்படியான இடத்தில் நிற்கலாகா தென்பது ... 31

20 பெண்களுடைய குரலோசை, மேனி, இவைகளை அன்னியர்கள் பார்க்கலாகாதென்பது ... 31

21 அன்னியபுருஷர்வசம் சென்றஸ்திரீயின் கதி ... 31

22 இதரர்கள் பக்கத்தில்நின்று, நாயகனை பேசலாகாதென்பது 31

23 இதரர்களுக்குப் பதில் உரைக்கலாகாதென்பது ... 31

24 திருவிழா, கல்யாணம் இவைகளுக்குச் செல்லும்முறை 32

25 கல்யாணம் முதலியவைகளுக்குச் சென்று ஆட்டம், பாட்டு இவைகளைப் பார்க்கலாகாதென்பது ... 32

26 ஸம்சய புருஷனிடத்தில் பேசலாகாதென்பது ... 33

27 அன்னிய புருஷரை, புகழலாகா தென்பது ... 33

28 ருதுநாள்களில் ஆசரிக்கவேண்டிய விதி ... 33

29 ருதுநாள்களில் காமம் ஆகாதென்பது ... 35

30 கணவரை மாத்திரம் நேசித்தால் போதாதென்பது ... 35

31 வீட்டுவேலைகளைத் தாமே செய்யவேண்டுமென்பது ... 37

32 கிருககிருத்தியங்களைச் சோம்பலில்லாமல் பார்க்க வேண்டுமென்பது ... 37

33 பானீய பாத்திரத்தைக் கழுவாமல் உபயோகிக்கலாகாதென்பது ... 37

34 வீட்டுக்காரியங்களை இஷ்டப்படி செய்யலாகாதென்பது 37

35 அசுத்தமான கையைக்கழுவவேண்டுமென்பது ... 38

36 ஸாமான்களைக் கழுவாமல் வாயில் போடலாகாதென்பது 38

37 அரிசி முதலியவைகளை விற்கலாகாதென்பது ... 38

38 ஜலபானவிதி ... 38

39 தலையையும் தேகத்தையும் சொறியும் கிரமம் ... 38

40 மூக்கை சிந்தும் முறை ... 39

41 சுவாஸகருமம் செய்யும் விதம் ... 39

42 விசையாய் வரும் சுவாஸத்தை விடும் கிரமம் ... 39

43 கொட்டாவி விடும்விதம் ... 40

44 ஆபாஸமான காரியங்களைச் செய்யலாகாதென்பது ... 40

45 உமிழ்நீரைத் துப்பலாகாதென்பது ... 40

46 நாயகனைப் பார்க்கும் விதம் ... 40

47 பொன்னாபரணத்தைவிட புகழாபரணமே பெரிதென்பது 41

பார்வதி, மோகனாங்கி ஸம்பாஷணம் ... 46

3-ம் அத்தியாயம் 52—74

பார்வதி, மோகனாங்கி ஸம்பாஷணை ... 52

48 கக்ஷங்களை வெளியில் காட்டலாகாதென்பது ... 53

49 நாயகன் பக்கத்தில் செய்யத்தகாத காரியங்கள் ... 53

50 ஸ்திரீகளுக்கும் புருஷரைப்போல் உபநயனம் முதலிய கருமங்கள் உண்டெனல் ... 53

51 எல்லாம் உன்கணவரே ... 54

52 நாயகனுக்குப் பத்தினி ஒத்தாசை செய்யவேண்டுமெனல் 54

53 காமத்தின்பொருட்டாகவேக் கணவரை [illegible]க்கலாகாதெனல் ... 54

54 செல்வமிருப்பதைப்பற்றி கர்வீக்கவும், இல்லாததைப் பற்றியும் அன்னியர் செல்வத்தைப்பற்றியும் அசூயைப்படவுமாகா தென்பது ... 55

55 கணவரோடு அனுமதி கேளாமல் ஸத்கருமம் செய்யலாகாது 56

56 நாயகனுக்கு எதிர்மொழி பேசலாகாதெனல் ... 55

57 அன்புள்ள ஸ்திரீ, தன்கணவரிடத்தில் பார்க்கும்விதம் அன்பில்லாதவள் செய்யும்விதம் ... 57

58 கணவனோடு கோபப்பட்டுப்போனால் வரும்அடைவு ... 57

59 உத்தமிகளின் லக்ஷணம் ... 58

60 இரவல் ஸாமான்கள் வாங்கலாகாதெனல் ... 58

61 உத்தமிகள் நடந்துகொள்ளும்விதம் ... 58

62 உத்தமஸ்திரீகளுக்குத் தகாத காரியங்கள் எவையெனல் 59
63 ஸ்திரீகள் சிரிக்கலாகாதென்பதும், வேசிகளின் தொழிலும் 59
64 வியபிசாரத்தால் வரும் கெடுதி ... 59
65 பிறந்த வீட்டில் ஸ்வாதந்திரியம் ஆகாதென்பது ... 59
66 ஸ்திரீகளுக்கு ஒருபொழுதும் ஸ்வாதந்திரியமாகாதென்பது ... 60
67 புக்ககத்துக்கு ஸந்தோஷமனதுடன் போகவேண்டுமென்பது ... 60
68 புகழ்வோரை நேசிக்கலாகாதென்பது ... 60
69 பண்டிதைகளையே நேசிக்கவேண்டு மென்பது ... 60
70 பந்துக்களுடன் த்வேஷம் செய்யலாகாதென்பது ... 61
71 பெரியவர்களைப் பேசும் முறை ... 61
72 ஸத்தியத்தையே கைப்பற்ற வேண்டுமென்பது ... 61
73 யாவரோடும் ஒருமை வேண்டுமென்பது ... 62
74 துர்சீலம் ஒருபொழுதும் தகாதென்பது ... 62
75 அகந்தை ஆகாதென்பது ... 63
76 பொறாமை கூடாதென்பது ... 65
77 பொறுமையே சிறந்த பூஷணம் ... 65
78 நற்குணமே நல்ல ஆஸ்தி ... 65
79 கத்தியைப் பார்க்கிலும் கனகோபம் கொடிதென்பது ... 66
80 சமுசாரிக்கு வெட்கம் வேண்டுமென்பது ... 66
81 அடக்கம் வேண்டுமென்பது ... 66
82 நாயகனுடைய படுக்கைக்குச் செல்லும் முறை ... 66
83 படுக்கை அறைக்குள் சென்றதும் செய்யவேண்டிய விதம் 67
84 நாயகனையே மனதில் கொண்டு சேரவேண்டுமென்பது 68
85 முன்றானி மகாத்துமியம் ... 68
பார்வதியின் மாமியாருக்கும், அன்னம்மாளுக்கும் ஸம்பாஷணை ... 71
மோகனுக்கும் அன்னம்மாளுக்கும் ஸம்பாஷணை 74

4-ம் அத்தியாயம் 74—114

பார்வதி மோகனுக்கு சம்பாஷணம் ... 76

86 செய்நன்றி அறியவேண்டுமென்பது ... 88
87 விதண்ட வாதியைச் சேரலாகாதென்பது ... 91
88 எளியவரைப் பார்க்கும் விதமும், போலிதனவான்களுடைய செய்கையும் ... 97
89 பகலில் தூங்கலாகாதென்பது ... 102
90 வீட்டு வேலைக்காரர்களை நடத்தும் விதம் ... 103
91 அற்பமான இரகஸியங்களைப் பேசலாகாதென்பது ... 104
92 மிதமிஞ்சின காமவேட்கை ஆகாதென்பது ... 104
93 கற்புடையவளாக இருக்கவேண்டுமென்பது ... 108
94 வீட்டுப்பொருள்களை மட்டாகச்செலவழிக்க வேண்டும் என்று 111
95 ஜாதி மதிவினியர்களுடைய சேர்க்கையைப்பற்றி ... 112
96 நான்காம் அத்தியாயம் முடிவு ... 114
97 அம்பாஸ்துதி—கீர்த்தனம் ... 115
98 படுக்கை அறை நீதி பாட்டுகள் ... 115
99 வாழ்த்துக்கவிகள் ... 117

ஓம்தத்ஸத்

அவதாரிகை

கடவுள் படைத்த இப்பூவுலகின்கண் நெடுநாள் தொட்டு வாழாநின்ற ஜீவகோடிகளுக்குள்ளே மானிடப் பிறவியே உத்தமமாகிய படைப்பாம். இம்மானிடர்களும், ஸ்திரீத்தன்மை, புருஷத்தன்மை என இருவகையாக வகுக்கப்படுகின்றனர். இதில், முன்சொன்ன ஜாதியானது சோணிதாம்சத்திலிருந்தும், புருஷத்தன்மை ஜாதி சுக்கிலாம்சத்திலிருந்தும் உற்பத்தியாகின்றன. எப்படியானால் சோணிதாம்சத்திற்குச் சக்தி மிகுதியிருந்தால் ஸ்திரீயாகவும், சுக்கிலாம்சத்திற்குச் சக்தி அதிகம் இருந்தால் புருஷனாயும் ஜனிக்கின்றனர். அதிலும், ஜாஸ்தியான சோணிதாம்சத்தில் சுக்கிலத்தின் தருமம் பகுவாக இருந்தால் அதில் உண்டாகிற ஸ்திரீ, புருஷ புத்தியுடன் கூடினவளாகவும், மிகுதியான சுக்கிலாம்சத்தில் சோணிதத்தின் தருமம் மேலிட்டிருந்தால் அதில் பிறக்கிற புருஷன், ஸ்திரீ புத்தியுடன் கூடினவனாகவும், சுக்கிலாம்சத்தில் ஸ்வதருமம் மதித்திருந்தால் தத்துவ ஞானியாகவும், சோணிதாம்சத்தில் தனது தருமம் சிறப்பாயிருந்தால் மிருகங்களுக்கு நிகரான புத்தியுடன் கூடினவர்களாகவும் பிறக்கின்றார்கள். இப்படியானால், ஒரு வஸ்துவுக்கு இரண்டு பரஸ்பர விரோத வஸ்துக்களுடைய தர்மங்கள் மாறுபட்டு இருக்குமென்று ஏற்படுகிறது. இது கூடுமோவென்றால், கூடும். எப்படியானால், ஒரு வஸ்துவினுடைய ஸ்வதருமம் அந்த வஸ்துவில் ஸம

கின்றது எதுவோ அது "வியபிசாரி" எனப்படுகின்றது. இங்கே "வியபிசாரி" என்றால் "அன்னிய புருஷனைக்கூடுதல்" என்பதில் மாத்திரம் இருப்பதான பொருள் அல்ல.

இப்படி ஸ்திரீகள் வியபிசார மனதுடையவர்களானால் அவர்களில் பிறக்கும் ஸந்ததிகளும் ஸ்திரீத்தன்மை புத்தியோடு ஸமானமான மனதையுடையவர்களாகி தர்மாகர்மங்கள் இன்னின்னவைகள் என்று அறிந்துகொள்ளும் வழி காணாமல் தமதிஷ்டப்படியே நடந்துகொண்டு உலகச் சிறப்பை நிலைகுலைத்து பாழடைவிக்கிறார்கள்.

ஆனால் இப்படிச்செய்கிறபடியால் உலகம் பாழடைவானேன்? என்றால், கடவுளுக்கு உலகம் செழிப்பதிலும், யாவரும் ஸத்துவகுண ஸம்பன்னர்களாய் இருக்கும் தன்மையிலும் தான் நோக்க மிருக்கிறது. இந்நோக்கத்துக்கு மாறாகச் சிலர் அனேகவிதங்களான பாபங்களைக்குரூர கருமங்களினாலும், அதர்ம செயல்களாலும் தேடிக்கொண்டு இப்படிக்கடவுளின் ஆக்ஞையை மீறினமையால் கடைசியில் நரகத்துன்பத்துக்கு ஆளாகின்றனர். இதற்குக் காரணம் தாய்மார்களின் பாத்திர சுத்தி யில்லாமையே.

சுக்கில பீஜமானது இயல்பாகவே ஸத்துவகுணத் தன்மை தர்மத்தோடே கூடியிருந்தாலும், அது சென்றடைகிற கர்ப்பாசயமானது வியபிசார தோஷத்தால் வியபிசாரியா யிருப்பதால் கெட்ட மனோவிகாரத்துடன் கூடின சிசு உண்டாகிறது. இவ்வாற்றால் மானிடர்களுடைய அனேக குணகணங்களுக்கு அவர்களின் மாதாவினுடைய குணமே முந்திய காரணமென் றறியப்படுகிறது. க்ஷீரமானது தாம்பிர பாத்திரத்தில் பதித்தால் அது விஷத்துக்கு ஸமானமாகிறது. ஸ்வாதி தினத்தன்று முத்துச்சிப்பியில் மேகஜலம் பதித்தால் அது நற்முத்தாய் விடுகிறது.

அதுபோல் பாத்திர விசேஷத்துக் கேற்றவாறு மக்களும் பிறக்கிறது. விருக்ஷாதிகளுக்கு அன்னியசிந்தை அணுவளவேனும் இல்லாமையால், தனது இனத்துக்கு ஸமானமாகவே முளைகிளம்பி அதே விருக்ஷமாகவே வளர்ந்து வருகிறது. வியாக்கிரம் முதலாகிய மிருகங்களுக்கு அந்தந்தச் சுபாவமாகவே கன்றுகள் பிறக்கிறது. ஆகையால் ஒரு ஸ்திரீயின் கணவன் எவ்வளவு அஞ்ஞானியும், பாபிஷ்டனாகியுமிருந்தாலும், அவளுடைய மனது மாத்திரம், வியபிசாரத்தில் செல்லாமல் எந்நேரமும் தன் அன்பான நாயகனையே மனதில் நினைந்துகொண்டும் அவரை "ஸததம் தைவவத்பதி" என்பதுபோல் கடவுளாகப்பாவித்துக்கொண்டும் ஸத்துவ குணவதியாயு மிருப்பாளானால் அவளுக்குப் பிறக்குங் குழந்தைகள் யாவும் சத்சந்தானங்களாகின்றன. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்:— இரண்ணியகசிபுவினுடைய மனைவி கயாது என்பவளை விசாரித்துப்பார்த்தால் உண்மை விளங்கும். ஆகையால் ஸ்திரீகள் இக்குணத்தை அடையும் பொருட்டுப் பதியினிடத்தில் ஏகமனதுடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். இத்தன்மையானது தன்பதியினிடத்தில் தைவத்தன்மையைப் பார்ப்பதுதான். இதைத்தான் ஏகமனது என்றும் அத்விதீயமனது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸத்துவிதீயமனதானது, தன்பதியையும், கடவுளையும் பேதமாகப் பார்ப்பதுதான். இது இரஜோ குணத்தினிலக்கணமாம். வியபிசாரமனதானது அநேக விடங்களில் மனம் செல்லுவதுதான். இஃது தமோகுணத்தின் இலக்கணமாம். ஆதலால் "உயர்குல ஸ்திரீ" என்னும் பட்டம் பெறவேண்டுமானால் ஸத்துவ குணத்தையாவது அது தவறினால் இரஜோ குணத்தையாவது கைப்பற்றி ஒழுகுதல் வேண்டும். இப்படிப் பற்றுவதற்கு "கணவன்" என்

ப்வர் இல்லாவிட்டால் அவர்களுடைய மனதுக்கு ஒருபொழுதும் எல்லையைக் காணமுடியாமல் ஸமுத்திரம்போல் பரவியிருக்கும் தன்மையை விளவிக்கின்றது. இப்படி அலைகிற இந்த ஸ்திரீ சித்தத்தை அடக்கி ஆளுவதற்கு அவர்களுடைய கணவரைத் தவிர மற்றொருவரும் ஸாமர்த்திய முடையவரன்று. “இவ்விடத்தில்தான் அவர்களுக்கு அடைக்கலம்” என்னும் அர்த்தத்தைக் குறிப்பாக “ஸ்திரீ” என்கிற பதத்தாலும் அறிந்துகொள்ளலாம். எப்படியானால், இந்தப் பதத்தில் கடைசி எழுத்தாகிய ‘ஈ’ என்கிற உயிரெழுத்து ஸ்திரீகளுடைய பிராணனைக் குறிக்கின்றனவென்று முன்னரே நிரூபிக்கப்பட்டது. ஜீவாத்துமா பரமாத்துமா ஐக்கியம் எப்படி மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமோ அப்படியே இங்கேயும் ஸ்திரீபுருஷ ஐக்கியம் ஸ்திரீகளுக்கு மோக்ஷஸாதனமாம். இவ்வர்த்தத்தை இந்தப் பதத்தில் எப்படிக் குறிப்பாகக் காணலாமென்றால், முக்குண ஸஹிதமாகிய “ஸ்தர” என்கிற பதத்துக்கு ஈ என்கிற உயிர் சேராவிட்டால் எப்படி அர்த்தமில்லாமல் போகிறதோ ஆனால் அது சேர்ந்தால் அருத்த பூர்த்தி வருகிறதோ அப்படிப்போல அவர்களுக்குப் புருஷார்த்த ஸித்தி யுண்டாகும்பொருட்டு அந்த உயிரெழுத்துக்கு குறிப்பொருள் ஆகிய பிராணனிடத்தில் அதாவது பதியினிடத்தில் ஐக்கியம் பொருந்த வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பதுபோல் அந்தப் பதம் காட்டுகிறது. இவ்வாற்றால் ஸ்திரீகளுக்குச் சரணம், தன் பதியினிடத்தில்தான் என்றும், அப்பதியோடுள்ள ஐக்கியமே உத்தமமாகிய புருஷார்த்தம் எனவும், அதற்கு ஸாதனம் இல்லறம் என்றும் தரும சாஸ்திரங்கள் கூறுவதிங்கறியத்தக்கதாம்.

மே. அ. வெ.

ஓம்:

தத்ஸத்பரமகுரவே நம:

பார்வதீயம்

என்னும்

பாலிகாபூஷணம்

1-ம் அத்தியாயம்

பார்வதீ—“ என்னடி மோகனாங்கி! இந்நேரம் ரொம்பவும் சோர்வை அடைந்திருக்கிறாய்? ஏன் இவ்வளவு தூக்கம்? உன் பிறந்த இடமும் பணக்கார வீடு புகுந்த இடமும் அப்படியே. ஆதலால், ஆடை ஆபரணங்களுக்கும் குறைவில்லை. போதாவிட்டால், நீ ரொம்பவும் அழகியாயுமிருக்கிறாய். ஆகையால், உன்புருஷன் அப்படியொன்றும் உன் மீதில் அவமதிப்பு காட்டமாட்டாரென்று ஏற்கனவே எனக்குத்தெரியும். மாமியாரும் அப்படியே உன் கைக்குள்ளே. பின்னை என்னடி உனக்குக் குறைவு வந்தது?”

மோகனாங்கி—“ என்னவோடி! எனக்கொன்றும் பிடிக்கவேயில்லை, அங்குமிங்கும் பணமிருந்தென்ன [illegible] யாவையும் வெல்லும்படியான அழகிருந்தென்ன. என் [illegible]க்கத்துக்கு ஒருநாளும் குறைவேயில்லை.”

பார்.—“ என்னடி அதற்கு ஸங்கதி? என்னிடம்

சொல்லக் கூடாதா. நீயும் நானும் நெருங்கின தோழிகள் ஆச்சுதே."

மோக.—"ஸரியே, ஆனாலும் அந்த ஸங்கதியை உன்னிடத்தில் பேசுவதற்கு ரொம்பவும் வெட்கமாயிருக்கிறது. கேட்க அதிலும் துக்கம். எப்படியிருந்தபோதிலும், உன் விஷயத்தில் அப்படியொன்றும் நினைக்கக்கூடாது. சுமார் மூன்றுமாதத்துக்கு மேலாக என் நாயகன் என்னுடைய படுக்கைக்கு வருவதேயில்லை. எப்போதாவது ஒருவேளை அத்தி பூத்தாப்போல் ஒரு மெத்தையில் படுக்க நேரிட்டால் என்முகத்தைப் பார்ப்பதுமில்லை. ஸங்கதி யொன்றும் சொல்லுகிறதுமில்லை. ஆனால் கேட்டாலோ பதிலுமில்லை. அவர் உள்ளே என்ன எண்ணம் கொண்டிருக்கிறாரோ. அவருக்குத்தானே அவர் எண்ணம் தெரியும். அல்லது ஒருவேளை இவர் தாஸிவீட்டுக்குப் போயிருந்தாலும் இருக்கலாம். அங்கே அவள், என்னைத் துறக்கும்படி மருந்து இருந்து கொடுத்திருப்பாளோ என்னமோ. ஒன்றும் புரியவில்லை, இதற்கென்னடீ செய்வேன்?"

பார்.—"சரி! சரி! ரொம்ப சொன்னாயடீ அம்மா? தாஸியைக்கண்டது ஆர். மருந்தேது, கிருந்தேது! உன் அகமுடையான் ஸங்கதி எனக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாவிட்டாலும், இந்தவிஷயம் நன்றாய்எனக்குத்தெரியும். அவர் அப்படியொன்றும் செய்கிறவர் அல்லர். அதிருக்கட்டும். ஆனால், உன்மீதில் கோபம் கொண்டிருக்கிறாரா! அவர் ஒன்றும் காணாமல் அப்படிக் கொள்ளார். உன்மீதில் ஏதாவது அக்ருத்தியம் கண்டிருப்பார்."

மோக.—"ஆமடீ அம்மா! நன்றாய் சொன்னாய், நீயும் எல்லாம் தெரிந்தும் அவளைப்போல் எண்ணுகிறாயே. நான் என்ன அக்ருத்தியம் பண்ணினதை யாரும் அறி

யாமல் நீங்கள் அறிந்தீர்கள்? ஆனால் இவாள் இப்படி என் பேரில் கோபம் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் பொழுது, ஒருவேளை நான் ஏதோ அன்னிய புருஷனிடத்தில் கலந்திருக்க வேண்டும் என்பதாக அவர் எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார் போல் யோசிக்கிறேன். அப்படியாயிருந்தால், இதுநாள்வரையிலும் என் ஆத்துமா அறிய ஒரு இதர புருஷனுடன் கூடி சேர்ந்ததே கிடையாது. ஆனால் பின்னை என்னடீ அக்ருத்தியம்?"

பார்.—"என்னடீ! உனக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறதா. போதுக்கு போது 'என்னடீ,' 'என்னடீ' என்று என்னைச் சும்மாவாகிலும் தொந்தரவு செய்கிறாய். உன் அகமுடையான் ஸங்கதி எனக்கா தெரியும்"

மோக.—"அல்லவடீ அம்மா, என் கொழுநரும் உன் கணவரும் ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கின நேசர்களாச்சுதே. அடிக்கடி உன் கணவரிடத்துக்கு வருவதுமுண்டு. வந்தவிடத்தில் என் விஷயமாக ஏதாவது பேசியிருந்தால் அதை ஒருவேளை உன் நாயகன் உன்னிடத்தில் சொல்லியிருப்பாரானால் அந்த ஸங்கதியை உன்னைக் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளுவோம் என்று யோசித்து தான் இப்போது உன்னிடம் கேட்கவந்தேன். இதனாலே எப்படியடீ அம்மா பயித்தியக்காரியாவேன்?"

பார்.—"ஆமாம், நீ சொல்லுவது உண்மையே! ஆனால் அப்படி அவர் வருகிற வழக்கமானபோதிலும், அவர்கள் வேடிக்கையான ஸமாசாரங்களைப்பற்றியும், சிற்றின்ப விஷயமாகவும் ஒன்றும் பேசிக்கொள்ளவே மாட்டார்கள். அப்படி ஓர்கால் பேசியிருந்தாலும்கூட அந்த விஷயங்களை என்னிடத்தில் சொல்லுகிற வழக்கமுமில்லை. ஆனால் இவர்கள் இரண்டு பேர்களுமாகச் சேர்ந்து ஏதோ வேதாந்த

விஷயமாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பதும், சிரங்கங்கள் பார்ப்பதுமாகப் பொழுது போக்குவார்களே தவிர, இதர விஷயங்களைக் குறித்து விசாரிக்கவும் மாட்டார்கள். எப்படியானபோதிலும் உனக்குப் பரிபவம் இராவிட்டால் நான் ஒரு நிதானமாக ஸங்கதியைச் சொல்லுகிறேன். என்மீதில் மறித்தொன்றும் எண்ணலாகாது. அது இப்பொழுது உனக்கு ராராசமாகப்பட்டாலும், கடைசியில் உனக்கு நாயகனோடு சேர்ந்து சுகமாகக்கூடும்படிக்கு ஸங்கதிவரும்."

யோக.—"அதைக் கேழ்க்கத்தான் உன்னிடம் வந்தேன். நீயோ, எல்லாம் ரொம்பவும் தெரிந்தவள் ஆச்சுதே. போதாவிட்டால் உன் கணவனும் உனக்கு அத்தியந்தம் பிராணனாக இருக்கிறபடியால் அவரும் உனக்குக்கற்றுக்கொடுத்திருப்பாரல்லவா. ஆகையால் நீஎன்ன சொன்னபோதிலும் எனக்கு அதிருப்தியாகமாட்டாது. இது மிகவும் உண்மையே."

பார்.—"சீ, சீ, என்ன பேச்சு பேசுகிறாய்! எனக்கு ஒரு பெருமையும் வேண்டியதில்லை. நான் எப்படி எல்லாம் தெரிந்தவள் ஆவேன்? அகிலாண்டகோடி பிரும்மாண்ட நாயகரையே என்னேரமும் மனதில் உறுதியாகத் தியானம்செய்து ஸகல அஞ்ஞானங்களையும் ஸமூலம் போக்கடித்து நித்திய பூத்த சுத்தராய் விளங்குகின்ற என் நாயகரையே அணுவளவேனும் விடாது சிந்தையில் நினைந்துகொண்டிருக்கிறபடியால், அவர் என்மீதில் கிருபைகூர்ந்து எனக்குப்பகர்ந்து அருளினதை உனக்கு சொல்லுகிறேனே தவிர, என் ஸாமர்த்தியத்தினாலும், பாண்டித்தியத்தினாலும் அல்லவே அல்ல. ஆனால் கேட்டுக்கொள்."

"அழகு பெண்ணே காற்றுடி உனை அழைக்கிறான்டா கூத்தாடி" என்பதுபோல் நீ ரொம்பவும் அழகியாயிருக்கி

றாய். அல்லாமல் பிராயமோ வாலிப்பருவம். ஆகையால், நீ
ஆரையும் நினையாமல் உன் மனம் ஒரு அகிருத்தியத்தி
லும் நாடாமல்போனாலும், உன் முகக்களையைப் பார்த்து
விட்டு அன்னியர்கள்உன்னை அறிவிக்காமலே கவருவார்கள்,
ஏமாற்றுவார்கள், நகைத்து ஊரார் அறியும்படி வாத்தி
யம் முழக்குவார்கள். இதை உன் நாயகன் அறிந்திருப்பா
ரானால் அவர் மனம் எப்படி ஸஹிக்கும்? எப்படி உன்னைப்
பார்ப்பார்? ஆகையால் நீ பொது மனுஷாளிடத்திலும்
உன்கணவரிடத்திலும், உன்னைக் காப்பாற்றும்படியாகவும்
நடந்துகொள்ள வேண்டின முறைகளைச் சொல்லுகிறேன்
கேள்."

1. காலையில் நாயகன் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்
கும் முன்னமே எழுந்து, அவரைப் பிரதக்ஷிணமாக வலம்
வந்து, அவர் பாதத்தைத்தொட்டு உன் உச்சியில் வைத்து,
அவர்அனுமதி பெற்று, ஜலபாத்திரத்தையும் எடுத்துக்கொ
ண்டு வெளிக்கிளம்பவேண்டும்.

2. வெளிவந்தவுடன் மல மூத்திர விஸர்ஜ்ஜன காரி
யங்களைப்பண்ணி சுத்தியாகும்படி சௌசம்செய்து தீபந்தை
யேற்றி வீட்டுக்கு முன்பக்கத்தில் காட்டவேண்டும்.
தந்தங்களை விளக்கவேண்டும்.

3. அதற்குப்பிற்பாடு கவனிக்கத்தக்க தொன்
அந்த விஷயத்தில் முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்க தொன்
றுண்டு. அதாவது "சரீரசுத்தி" யெனது தேகத்துக்குள்ளே
கெட்டதும், அத்தியந்தம் துர்காற்ற முடையதுமான இரத்
தம், மாமிசம், மேதசு, அஸ்தி, மச்சை, நரம்பு இவை மூத
திய மலினங்களால் நிறைக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயம் உன
க்கே தெரியும். ஆனால் உனக்குள்ளே நடக்கிற ஆச்சரிய
காரமான ஸங்கதி என்னவென்று விசாரித்திருக்கிறாயா?
மேலே நடக்கும் விஷயமே தெரியாதாம். "பகலில் பசு

வையே தெரியவில்லை என்றால் இராத்திரி எருமையைத் தெரி
யுமோ" வென்று கேழ்ப்பானேன். ஆனால் கேள். முன்
சொன்னவைகள் எப்பொழுதும் கெட்ட வஸ்துக்களாகவே
இருந்தால் நாமள் ஒரு நொடிப்பொழுது கூட ஜீவித்திருப்
பது அஸாத்தியம். ஆனால் அப்படி இயல்பாகவே இவை
கெட்டதுகள் ஆனபோதிலும் அடிக்கடிச் சுத்திபண்ணி வரு
வதால் அதிலுள்ள மலங்கள் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் புறக்
கழிக்கப்பட்டு நாமள் பிழைத்திருக்கிறோம். ஆனால் உள்
ளுக்குள்ளே இருக்கிற வஸ்துக்களை எப்படிச் சுத்திபண்ணு
வது என்று கேட்டால், அதற்ககாகத்தான் கடவுள் உச்சு
வாஸ நிச்சுவாஸ கர்மத்தைச் செய்யும்படி வைத்திருக்கிறார்.
நாமள் மூக்கின் வழியாக உட்கொள்ளும் சுத்தவாயுவானது
சுவாஸாசயத்தில் சென்று, அங்கே இருதயத்திலிருந்து
சேருகிற கெட்ட இரத்தத்தைச் சுத்திபண்ணி மறுபடியும்
இரத்தத்தை இருதயத்திற்கு விட்டு மிஞ்சின அசுத்த
வாயு மூக்கின் வழியாகத் தானே வெளிக்கிளம்புகிறது.
இதற்குத் தான் சுவாஸகருமம் என்று பெயர். இப்
படி இரத்தத்தைச் சுத்தி பண்ணுவதால் அதில் சூடு
ண்டாகி, அந்தச் சூடுடைய இரத்தம் தேகம் முழுமை
யும் பரவி செல்லுகிறது. அப்படிச் செல்லுகிற இரத்தத்தின்
உஷ்ண ஆவியானது சுத்தமாயிருக்கும். அந்த ஆவி அப்
படியே மாமிசம் முதலிய தாதுக்களில் வீசி அதுகளிலிருக்
கிற மலங்களை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பியும் நமது தேகத்
திலிருக்கிற சிறு துவாரங்களின் வழியாக அசுத்த ஆவி
யாக வெளிவருகின்றது. இதுதான் சுத்திபண்ணுகிற
கிரமம். இரத்தத்துக்கு எவ்வளவு உஷ்ணம் அதிகமாயிருக்
கிறதோ அவ்வளவாக ஆவி நமது தேகத்தின் வெளிப்புற
மாகக் கிளம்பி வியர்வை ஜலமாக ஒலிக்கின்றது. முன்

சொன்ன சிறு துவாரங்கள் தேகத்தில் எல்லாவிடங்களிலும்
இருக்கின்றது. ஆகையால் இக்கெடுதியான ஆவியும் நமது
வாய், பகம், உச்சி இந்தஸ்தானங்கள் முதற்கொண்டு
ஸர்வ இடங்களிலிருந்தும் கிளம்புகிறது. ஒருகண்ணாடி
யில் நாமள் வாயை வைத்துத் திறந்து சுவாசத்தைச் செய்
தால் அப்பொழுது அந்தக் கண்ணாடியில் இந்த ஆவி
யால் உண்டாகிற நீர்த் துளி காணலாம். ஆகையால்
வாயிற்குள்ளிலும் விஷ ஆவியானது கிளம்புகிறது.
என்று தெரிகிறது. ஆனால் இப்படி வியர்வையாக ஒலிக்
கிற மலின ஜலத்தில், பாதி ஜலரூபமும், பாதி மெழுகுக்கு
ஸமானமாகிய ஒருவித அழுக்குமாகக் கலந்திருக்கும். அந்த
வியர்வையிலுள்ள ஜலாம்சம்மாத்திரம் காற்றுபட்டால் வற்றி
உலர்ந்து போய்விடும். அழுக்கு மாத்திரம் தேகத்தில் மிஞ்
சுகிறது. தேகத்தில் சூடு கொஞ்சமாக இருந்தால், அப்பொ
ழுது ஆவியும் கொஞ்சமாகக் கிளம்பி அவ்வண்ணமே வியர்
வையும் கைவிரலினால் தொட்டுப் பார்த்தால் ஒட்டும்படிக்குக்
குறைந்து காணலாம். அவ்வளவும்கூட சூடு இல்லாவிட்டால்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆவி மெதுவாய் கிளம்புகிறது. அப்
பொழுது வியர்வை காணுகிறதில்லை. இவ்விதமாகவே ஸதா
ஸர்வகாலமும் நம் தேகத்திற்குள்ளிருக்கிற மலினத்தை வெ
ளிப்படுவதால் தேகம் எப்பொழுதும், துர்நாற்ற முடைய
தாகவும் அசுத்தமாகிய அழுக்குடையதாகவும் ஆய்விடுகிறது.
ஆனால் நம்தேகத்தின் வெளிப்புறமே இரண்டு வகையாக
வகுக்கப்படுகின்றது. "தடபிரதேசம்" என்றும் "இழிவுபிர
தேசம்" என்றும் தான். இதில் "இழிவு பிரதேசங்களா
வன:—காது, மூக்கு, வாய், கைக்குழி, நாபிக்குழி, யோனி,
[illegible] இவைகளாம். இதற்கு மிஞ்சின
தெல்லாம் தடபிரதேசம் என்று சொல்லலாம். ஆனால்

இந்த இழிவு ஸ்தானங்களில் மட்டும் சுத்தமான காற்று படாமலிருக்கிறபடியாலும் அதுபற்றி அவ்விடங்களில் வியர்வைஜலம் வற்றாமல் கசகசென இருந்துகொண்டேயிருக்கிறபடியாலும், எப்பொழுதும் அழுக்கும் ஜலமும் புரண்டு ஓர் [illegible]தமான ஸஹிக்க முடியாத துர்நாற்றம் வீசிக்கொண்டிருக்கும். மற்ற பாகங்களிலோ எப்பொழுதும் காற்று படுகிறபடியால் அந்த வாயுமார்க்கமாக வியர்வை ஜலம்வற்றி அழுக்குமாத்திரம் மெழுகுபோல் பற்றிக்கொண்டிருக்கும். ஆனாலும் துர்நாற்றம் அவ்வளவாக வீசுகிறதில்லை. இப்படி அழுக்கும் வியர்வையும் புரண்டு கிடக்கிற தேகத்தை நாளுக்கு இரண்டுதரமாவது சுத்தஜலத்தைவிட்டுக்கழுவினால் அப்போதாவது ஒருவேளை சொச்சமாயிருக்கக் கூடும். மறுபடியும் சற்று நேரத்துக்குள்ளாகப் பழயபடியே வியர்வை அழுக்குபடியும். இவ்விதமாகவே நமது தேகஸ்திதியிருப்பதால் ஒருதினத்தில் அடிக்கடிச் சுத்தஜலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் தான் சற்று பொறுதியாயிருக்கலாம். இப்படிஸ்நாநம்பண்ணினாலும்கூடமுன்சொன்ன இழிவுஸ்தானங்களை எவளவுதரம் ஜலத்தால் சுத்தப்படுத்தினாலும் எப்பொழுதும் நாறிக்கொண்டேயிருக்கும், அழுக்கும் விடுகிறதில்லை. ஆகையால் மானிடதேகம் எந்நேரமும் துர்நாற்றம், மலினதை இவைகளுடையது என்பது வெளிப்படையாம். இப்படிப் புலால்நாற்றம் வீசி அழுக்கு புரண்டிருக்கின்ற தேகத்தைச் சில பெண்கள் கொஞ்சமேனும் சுத்தமாக்கி வைத்துக்கொள்ளாமல் இருந்ததோடே விடுகிறார்களா! ஆஹா! நமது தேகம் எவ்வளவு மென்மை, எவ்வளவு வெண்மை, என்ன வண்மை என்ன வாஸனை, என்று இவ்வாறாகக் கர்வித்துக்கொண்டு “அழுகிற கண்ணுக்கு மை இட்டதுபோல்” உடம்பில் புனுகு,

அத்தர், ஜவ்வாது இவைகளைப் பூசி கைகளை வீசி, கண்டவரை ஏறி தெருக்களில் வேசிபோலாடல் விசம்படிக் குலுங்கி நடந்துகொண்டு அன்னியபுருஷர்களை மயக்குகிறார்கள். அந்தோ! இது எவ்வளவு அநியாயம்! உண்மை விசாரித்தால் இத்தேகம் உள்ளே புழுக்கூடு, வெளியில் மலக்கூடு, உண்டானதும் சுக்கிலசோணித ரூபமான மலங்களிலிருந்துதான். இவ்விதமாகிய மலக்கூட்டை கடியார அட்டிகை, பவுன்மாலை, கமலநகைகள் இவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டால் அழுக்கு போகுமா? பட்டாடைகள் கட்டுவதினால் துர்நாற்றம் ஒடுங்குமா. ஒருபொழுதும் ஆகாது. ஆனால் துர்நாற்றமும் அழுக்கும் அதிகரிப்பதே தவிர அணுவளவேனும் சுத்தி வருகிறதில்லை என்று மட்டுமல்ல அழகையும் தொலைத்துவிடுகிறது. ஆகையால் தேகத்துக்கு களை வேண்டுவதற்கும், தீர்க்காயுளுக்கும், புத்திக்கும், மனதுக்கும் தெளிமையைக்கொடுப்பதற்கும், ஆரோக்கியத்திற்கும், தேகசுத்தியே முதல் முதல் உபகரணமாம். ஆனால் தேகசுத்தி பண்ண நினைப்பவர்கள் ஸ்நான வேளையைத் தவிர இதரவேளைகளில் அடிக்கடி உடம்பு முழுவதிலும் சுத்தமான காற்று படும்படிக்கு வெளியில் உலாவ வேண்டும். அந்தக் காற்று தேகத்திலிருக்கும் துர்நாற்றத்தைப் போக்கடித்து வியர்வை, ஜலத்தை வற்றச் செய்கிறது. இப்படிச் செய்தாலும் கூட முன் சொன்ன இழிவுஸ்தானங்களில் ஒருபொழுதும் காற்று படுகிறதில்லை, ஆகையால் காற்று பட்டதின்பிறகு மாலைநேரத்திலும்,காலை நேரத்திலும் ஸ்நான கட்டத்துக்குச் சென்று ஜலம் விட்டுத் தேய்த்து உடம்பு முழுமையும் கழுவி சுத்தப்படுத்தவேண்டும். அப்படிச் சுத்தி பண்ணுவதிலும், சும்மாவாக ஜலத்தை அள்ளி அள்ளி இறைத்துக்கொள்வதினால் அழுக்கும், நாற்ற

மும் போகாது, ஆனால் ஜலத்தைவிட்டுக் கையாலாவது அல்லது தேய்க்கும் உபகரணங்களினாலாவது நம்மால் எவ்வளவு நன்றாய்சுத்தி செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவுமட்டும் ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் சுத்தி செய்யவேண்டியது.

பல்லுவிளக்கல்

இப்படிச்செய்வதில்,பல்லுவிளக்கல் ஒன்றாகும். பல்லு விளக்கும்போது வெறும் விரலினாலாவது, மண்ணாலாவது, அல்லது கரிக்கட்டை, செங்கல், இவைகளாலாவது தேய்க்காமல், பல்லுகளில் ரோகங்களொன்றும் அணுகாதபடி காப்பாற்றக்கூடியதாயும், தந்தங்களில் உள்ள மலங்களை எடுக்க சக்தியுள்ளவைகளாயுமிருக்கிற ஆலம்விழுது, எருக்கின் வேர், தந்தசூர்ணம் இவைகளைப்போன்ற பதார்த்தங்களைக் கொண்டு தந்தங்களுக்கும், தந்தமூலங்களுக்கும் ஒருவிதவருத்தமும் நேராதபடி நன்றாய் எட்டு பக்கங்களிலும் தேய்த்து சுத்தி பண்ணவேண்டும். பிறகு நாக்கையும் சொச்சமாக வழித்துவிட்டு வென்னீரிலாவது சுத்த ஜலத்தாலாவது வாயைக் கொப்பளித்துத்துப்பவேண்டும். சிலபெண்கள் பல்லின்மேல் கீழ்வரிசைகளில் நடுவிலுள்ள முன்பற்களை மாத்திரம் யாருக்கோ வேண்டிபோல் உதாஸீனமாகத் தேய்த்துவிட்டுப் போகிறார்கள். இப்படிச்செய்வதினால் வாய்நாற்றம்போகாது. போகாவிட்டால் பர்த்தாவுக்கு அந்தப் பெண்களைருசிக்கிறதில்லை. ஆகையால் முன்சொன்னபடியே காலையிலும்போஜனத்துக்கு மிந்தியும் விளக்கி, முகம், கண்கள், கை காலுகளின் முட்டளவும் கழுவி சரீர சுத்திபண்ணவேண்டும்.

4. பிற்பாடு பசுவின் சாணகத்தினால் ஜலம் கரைத்து கொல்லைப்பக்கத்திலும், நடுமுற்றத்திலும், வாசல்பக்கத்தி

லும் நீர் இறைத்துப் பிறகு மற்ற வீட்டு வேலைகளையும் கிரமப்படிக்கு முடித்தல் வேண்டும்.

5. அதன் பிறகு நீ ஸ்நானத்துக்காகப் போகும்போது அசுத்தமான ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டு தோழிகளுடனும் விருத்த ஸ்த்ரீகளுடனும் சேர்ந்துகொண்டு ஜலாசயத்தைப்பார்த்துப் போகவேண்டுமே அல்லது தனிமையாகப் போகக்கூடாது. இப்படித் துணையோடு போனாலும் கூட நீ நிரம்பவும் வண்மையாயிருக்கிறபடியால் உன்னுடைய கோமளமாகிய பயோதரங்களையும், பார்க்கக் கூடாதவைகளான மற்ற ஸ்தானங்களையும் பார்ப்பதற்காகவே சில துஷ்டவாலிபர்கள் பின்னோடே ஒளிந்து தொடர்ந்து வந்து எங்கேயாவது மறைவில் இருந்துகொண்டு பார்த்து விட்டு இகழ்வார்கள். சிலபொழுது கையைத் தட்டிச் சிரிப்பார்கள். ஆகையால் ஸ்நானம் செய்கிற இடங்களில் சென்றால் நாலண்டையிலும் பார்த்துப் புருஷர்கள் யாரும் இல்லாவிட்டால் ஸகல அவயவங்களையும், கைகால்களின் நகங்களையும், விசேஷமாக இழிவு ஸ்தானங்களையும் விமர்சையாகத் தேய்த்துக் கழுவி மஞ்சளை அரைத்து முகம் முழுமையும் அழுந்த தடவவேண்டும். இப்படி மஞ்சள் பூசுவதினால் அவ்விடத்திலிருக்கிற சிறு மயிர்கள் உதிர்ந்துபோய் முகத்துக்கு அழகையும், சுத்தியையும் கொடுக்கிறது. இப்படிச் சுத்தி பண்ணிகொண்டு ஜலத்தில் மயிர்களைப் போடாமலும், அதைக் கையால் உதறி நீர்மீதிலாவது விழச்செய்யாமலும், நன்றாய் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும். கூடுமானால் தினசரியும் தலையை அமுழ்த்தியே தான் ஸ்நானம் செய்யவேண்டியது. சில பெண்கள் வாரத்துக்கு ஒரு முறை ஸ்நானம் செய்துவிட்டு மற்றத் தினங்களில் தலைநாரை மணமுள்ள தைலம் தொட்டுத் தடவி மினுக்கிக்கொண்டு தாழம்பூ முதலிய

நறுமண மலர்களைக் கொண்டையில் திருகிக்கொடுத்து ஒய்யாரமாக இருக்கிறார்கள். "ஒய்யாரகொண்டையாம், தாழம்பூவாம் உள்ளே மேயுமாம் ஈரும்பேனும்" என்பதுபோல் இப்படிச் செய்வதினால் மயிர் காம்பிற்குள்ளே ஆவி கிளம்பி, ஈரும், பேனும் நிறைந்து நாற்றம் வீசும்படி ஆரம்பித்து விடுகிறது. ஆகையால் தினந்தோறும் ஸ்நானம் செய்து வருவதே தகுதியாயிருக்கும்.

6. ஸ்நானகட்டங்களில் யாராகிலும் புருஷர்கள் இருந்தால் உன் தேகத்தை அவர்கள் அணுவளவேனும் பார்க்க முடியாதவண்ணமாய் வஸ்திரத்தினால் மூடிக்கொண்டு அவர்களை திரும்பிப் பாராமலே ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். என்னவென்றால் மாதர்களுடைய தேகத்தில் வாத்ஸியாயனம், கொக்கோகம் முதலிய நூற்படிக்குக் கோபஸ்தானங்கள் என்றும் கோப்பியமன்றிய ஸ்தானங்கள் என்றும் இரண்டுவகையாக இருக்கிறது. இதில் கோப்பிய ஸ்தானங்களாவன :—உச்சி, கைக்குழி, முகம், கடிதடம், ஊரு, பகம், பயோதரம் இவைகளே. மற்றவைகளெல்லாம் கோப்பியமன்றிய ஸ்தானங்களாம். இந்தக் கோப்பியஸ்தானங்களை நாயகனுக்குத் தன் பாரியையினிடத்தில் மையல் உண்டாகும்பொருட்டுக் கடவுள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த ஸ்தானங்களை அன்னிய புருஷர்கள் பார்க்கும்படி நேரிட்டால் அவர்களுக்கும் உன்மீதில் மையல் கூடுகிறது. விசேஷமாக நிரம்பவும் துர்லபமான வஸ்துவின் பேரில் யாவருக்குமாசை மேலிட்டிருக்கும் என்பது நியமம். அதுபோல இங்கேயும் ஸ்திரீகள் புருஷர்களைப்போல் அவ்வளவாக வெளியில் வருகிறவழக்கமில்லை. அவர்கள் அதிகமாகவும் வீட்டுக்குள்ளேயே காலக்ஷேபம் செய்கிறபடியால் அன்னிய புருஷர்களுக்குப் பரமாதர்கள்பேரில் நிரம்பவும் ஆசை மேலிட்டிருக்கும். ஒருவேளை அவர்களைப் பார்க்க

நேரிட்டாலும் ஒளிந்துகொண்டிருக்கிற அவர்களுடைய கோப்
பியஸ்தானங்களைக் குதிரை கொம்புக்கு நிகராகவே பார்க்கிறார்
கள். ஆகையால் காமுகர்களுக்கு ஸ்வபத்தினியை விடப் பரமா
தர்களிடத்தில் அவர்களுடைய ஒவ்வொரு அவயவங்களிலும்
பதின்மடங்கு ஆசை அதிகரித்துக் கொண்டேயிருக்கும். இது
எல்லாக் காமுகர்களுக்கும் ஸஹஜம்தான். ஆகையால் நீ இந்த
வாலிபர்களுடைய சூதை அறியாமல் எங்கேயாவது பார்த்துக்
கொண்டு அசட்டையாய் உன் ஸ்தனங்களையும் மற்றும் வெளிப்
படையாய் திறந்துகொண்டு ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்
தால் இவர்கள் இந்தக் கோப்பியஸ்தானங்களையெல்லாம் எங்கே
யாவது ஒளிந்திருந்துகொண்டு பார்த்துவிட்டு உன்னையே
அவர்கள் எப்பொழுதும் மனதில் எண்ணிக்கொண்டு இராத்
திரி நித்திரையில் உன்னைப் புணரும்படியாக ஸ்வப்னம் காண்
கிறதைக்கொண்டுவிடுகிறார்களா! அவர்கள் ஒவ்வொருவர்களிடத்தி
லும், மற்ற ஊராரிடத்திலும் இரவில் தங்கள் மனைவிகளி
டத்திலும் சொல்லி நகைப்பார்கள், ஊரார் பின் புகைப்பார்கள்,
தாய்வீடறிந்தால் அசைப்பார்கள், யாருக்கும் ஓர் வார்த்தை,
உனக்கோ அபகீர்த்தி. தவிரவும் உன்னையே மனதில் கொண்
டமையால் தங்கள் சொந்தம் மனைவிகளிடத்தில் வைத்திருந்த
ஆசையைக் கூட இழக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் மனைவி
களுடைய தாப சாபங்களுக்கும் நீ ஆளாகிறாய். அந்தோ
எவ்வளவு பரிதாபம்! அப்போது இவளுடைய நாயகனுக்கு
என்னகதி! எப்படிப் பாரியை முகம் பார்ப்பான்? ஆகையால்
"மூடின உடம்பு மூன்றுலோகம் பெறும், மூடாத உடம்பு
முக்கால்காசு பெறாது" என்ற மொழிப்படிக்கு, புருஷர்கள்
இல்லாத இடம்பக்கம் பார்த்துக்கொண்டு உடம்பைவஸ்திரத்தி
னால் மூடினபடியே ஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும். மூடிக்கவேண்டும்
நாலு பக்கத்திலும் புருஷர்கள் நின்றிருந்தால் ஒதுக்காரிய

மும் செய்யாமல் வீடு வருவதே நலம்.

7. சில பெண்கள் அன்னிய புருஷர்கள் பார்க்கும்படியாகத்தானே நகைகளால் புனைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய கோப்பிய ஸ்தானங்களைப்புருஷர்களுக்கெதிரில் நின்றுகாட்டிக் கொடுத்துக் காமித்துக்கொண்டே ஸ்நானகிகாரியங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆஹா! இதுவும் ஒரு பெருமையா! இவர்கள் பெருமை ஒரு முறமாயிருந்தாலும் புடைத்துப் பார்த்தால் வெறும் முறம்தான். ஆகையால் இந்த மேலாமினுக்கிகளுடன் வார்த்தையாடவும், அவர்களை நம்பவும், மற்று யாதொரு காரியங்களும் கூடிக் கலந்து செய்யலாகாது. இவர்கள் விலைமகளுக்குச் சமானமான வியபிசாரிகளாவதால் நீ அவருடன் சேர்ந்தாயாகில் உன் நடத்தையும் கெட்டுப்போய், புகுந்த பிறந்த வீடுகளையும் அபகீர்த்திக்குட்படுத்த நேரிடும்.

8. ஸ்நானனந்தரம் மறுபடியும் முன்போலவே தோழிகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு வீட்டுக்கு வந்து சுத்தமானதும் அழுக்கில்லாததுமான புடவையையும் கஞ்சுகத்தையும் தரிக்க வேண்டும். இப்படித் தரிக்கும்போது புருஷர்கள் யாராகிலும் பார்க்கும்படியான நிலைமையிலிருந்தால் அடுத்த அறையிற்குள்ளே போய் அவர்கள் பார்க்கமுடியாத வண்ணமாகச் செய்ய வேண்டும். அதற்குமேல் குங்குமம் சாத்தல் தகுதியாகும்.

9. பிற்பாடு கூந்தலை அவிழ்த்து தொங்கவிடாமல் கொண்டை செய்துகொண்டு சமையல் பண்ணுவதற்காக எத்தனம் பண்ணவேண்டும். அந்த வேளையில் கிணற்றண்டையிலே ஜலம் மொகுக்கும்போது மார்பில் கஞ்சுகம் தரிக்காமல் இருக்கலாகாது. அப்படிக்கில்லையாகில் குடத்தைக் கட்டி ஒரு கையால் இழுத்து இன்னொரு கையால் கயிறை மேல்புறம் உதைத்துத் தள்ளுகிற விசையினால் குசங்களை மூடியிருக்கும் புடவையின் உற்சராசங்கம் (ஏகாசம்) ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கு

கிறபடியால் ஸ்தனங்கள் வெளிப்புறமாகக் கண்டுவிடுகிறது. அப்படிக்கண்டுகொள்வதால் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிற வாலிபர்கள் பார்த்து விரும்பி பொறுக்கமாட்டாதவர்களாய் பல்களைக் கடிப்பார்கள். ஆகையால் அவசியம் ரவிக்கையைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.

10. நீ போஜனம் பண்ணும்பொழுது இடதுகாலையும் இடது கையையும் தரைமேல் ஊன்றிகொண்டும் இடதுகையால் இடதுகாலைத் தொட்டுக்கொண்டும் இருக்கலாகாது. தவிரவும் நாய், சூத்ரர்கள் இவர்கள் பார்க்கும்படியாகவும் ஆகாது. ஆனால் ஸ்ரீபகவதி இறங்கியே விடும்.

11. போஜனோத்தரம் மத்தியானத்துக்குமேல் உன் கணவருடைய அனுமதி யில்லாவிட்டால் அன்னிய வீடுகளுக்குச் செல்லாமல் உன் அறையிற்குள்ளேயே இருந்துகொண்டு தலை முடிச்சை அவிழ்த்து உலர்த்தி வாரிக் கோதிக் கொண்டை செய்துகொண்டு நாயகனுக்கு எப்படி இஷ்டமோ அவ்வண்ணமே நறுமணமலர்களைத் திருகிக் கொடுத்துப் புனைத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். இவ்விதம் செய்யும் வேளையிலாவது மற்ற நேரங்களிலாவது தலைநாரைப் பல்லினால் கடிக்கவும் மயிர்களைத் தரைமீதில் பறக்க விடவும் ஆகாது. கொண்டை கட்டுவதில், கேசத்தைத் திருகிச் சொருகிக் கொடுக்கவும், ஒருபக்கமாயாவது, நிரம்பவும் உயர்ந்தாவது, மிக குறுக்கமாயாவது கொண்டை முடியாமல் நடுப்பக்கமாய் பிறபக்கத்தில் தங்கும்படி மெதுவாகக் கொண்டை முடியவேண்டும்.

12. அதற்குமேல் சத்தான கதைகள் புராணங்கள் இவைகளை வாசிக்கவோ, தகுந்த உத்தம ஸ்திரீகளிருந்தால் நாயகன் அனுமதியின் பேரில் அயல் அண்டையிலாயிருந்தால் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்று சத்விஷயங்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கவோ செய்யலாம். அப்படிக்

கில்லாமல் எங்கேயாகிலும் சென்று “அவள் வேசி, இவள் தேசி, அவளுக்கு ருதுசாந்தி, இவளுக்கு மசக்கை, உன் நாயகன் அப்படி, அவள் நாயகன் இப்படி, அந்தப் புருஷன் அழகன், இவர் தனவான், சம்பன்னன்” இவைபோன்ற சிற்றின்ப விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கவும், நினைக்கவும், கேட்கவும் கூடாது. அன்றியும் ஸுந்தரர்களாகிய அன்னிய புருஷர்களைப் பார்க்கவும், ஸ்பரிசிக்கவும் ஆகாது. ஏனென்றால் இவையெல்லாம் “அக்னிமலையிற் கற்பூரம் குவிப்பதுபோல்” பெண்களுடைய காமத்திக்குக் கற்பூரம்போன்றனவாயிருக்கும்.

13. மத்தியானத்துக்குமேல் நீ வீட்டிலிருக்கும்பொழுது உன்னை ஒருகண் பார்த்துப்போகலாமென்று யோசித்துச் சில காமாதுரர்கள் வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்து நல்லவனைப்போல், “மைத்திரன் இருக்கிறானா?” என்றிப்படி உன்நாயகன் பேரைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்து உன்னை மகிழச் செய்வதற்காகச் சில சிற்றின்பப் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்குவார்கள். ஆனால் அந்த வாலிபர்களுடைய கண்கள் மாத்திரம் “மீனைப் பார்க்கும் கொக்கைபோல்” உன் மீதிலேயே மனதுடன் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும். ஒருவேளை வீட்டில் புருஷன் இருந்தால் அவரிடம் சும்மாவாவது வேடிக்கை பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் தனக்காகவும் இதராளுக்காகவும் வேண்டி ஒரு துரும்பைப்போலும் எடுத்துவிட மாட்டார்கள். ஆனாலும் “பெண்களுக்கு” என்று சொன்னால் “ஒரு மலையைப் போலும் மறித்து விடுவோம்” என்று மார்புதட்டி முன்வருவார்கள். இதைப் பார்த்தால் பெண்களுக்கு அகத்துள்ளாகக் “கனகாபிஷேகம் செய்ததுபோல்” இவர்கள் பேரில் விசுவாசமும் இரக்கமும் கிளம்புகின்றன. “ஐயோ பாவம்! நமக்குவேண்டி அண்டை வீட்டுப் பிள்ளை எவ்வளவு வருத்தப்படுகிறான்! நல்லபிள்ளை” என்றிவ்வாறு இரங்குவார்கள். ஆனால் இவர்க

ளுடைய உள் நோக்கத்தை இந்தப் பாவபெண்கள் அறிவார்களா? இன்னும் சில வாலிபர்கள் புருஷனுக்காக என்று சொல்லிக்கொண்டு நறுமண மலர்களையும் சந்தனம் முதலிய சுகந்தங்களையும் வேறு ஏதாவது தின்பண்டங்களையும் கொண்டுவந்து உட்கார்ந்து வெட்டி வம்பு பேசுவார்கள். என்ன இருந்தபோதிலும் நீ அவர்களுடைய வேடிக்கைகளைக் கேட்க நேரிட்டாலும் அதை நீ மெச்சி வியந்து கேட்டுச் சிரித்துத்தலையைக் குலுக்கவும் அவர்கள் சாமான்களைத் தொடவும் ஆகாது. இக்[illegible] களை ஒன்றும் நீ அறியாத வண்ணமே பாவிக்[illegible] டும். அப்படிக் கில்லாமல் இன்றைக்கு நீ சிரித்து[illegible] டால் “ஆஹா! நம்முடைய பேச்சுகளைச் சிரத்தை[illegible] கேட்கிறாள். ஆகையால் நம்மீதில் இவளுக்கு [illegible] இருக்கிறது” என்றிவ்வாறு எண்ணிக்கொண்டு [illegible] தினமும் வந்து வம்பளக்கத் தொடங்குவார்கள். மத்தியில் கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டு வருவிப்பதற்காக நாயகனிடம் சொல்லுவார்கள். ஜலத்தை நீ அருகில் கொண்டுவந்து வைக்கும்போது உற்றுப்பார்ப்பார்கள். அடுத்த நாளிலும் ஏதாவது பொருளைக் கொணர்ந்து உன்னிடம் வைத்து உட்கார்ந்து பேசத் தொடங்குவார்கள். இவ்விதமாகத் தினசரி வந்து பார்த்துப் பேசி போவதினால் கூச்சம் போய்விடும். கூச்சம் தீர்ந்தால் நேரிலே உன்னைக் கூப்பிட்டு ஜலம்கொண்டுவரும்படி ஏவுவார்கள். இன்னும் சற்றுக் கூடிபோனால் “அடி மோகனாங்கி, உன் அகமுடையான் எங்கே?” என்பார்கள். அதற்கு நீ தலையை ஆட்டியும், கையைக்காட்டியும் முகம்காட்டியும் பதில் உரைக்க நேரிடும். இப்படியே கொஞ்சம் கூடப்போனால், நீயே அவர்களுடன் வலுவிலே பேசத் தொடங்குவாய். தொடங்கினால் ஒருவருக்கொருவர் மீதில் ஆசை வைக்கத் தலைப்படும். இப்படி ஆசை வைத்தால் கடைசியில் அந்த ஆசை செழித்து

வளர்ந்து பக்கத்தில்கூடி ஒருவருக்கொருவர் போக்கு வரத்து ஆய்விடும். ஆய்விட்டால் ஒருவர் காற்று ஒருவர்மீதில் வீசத் தொடங்கும். வீசத் தொடங்கினால் உனக்கிருந்த கூச்சமும் தொலையும், தொலைந்தால் வஸ்திரங்கள் அன்னியோன்னியம் தேகத்தில் தடவிக்கொள்ளும். கொண்டால் கைகால்கள் ஒருவருக்கொருவர் மீதில் படுகின்றன. இதுவும் தவறினால் வாசல்படி தாண்டும்பொழுது வழிவிலகி நில்லாமல் தள்ளிக் கொண்டு போகும்படி சம்பவிக்கலாம். பிறகு, முதுகை தட்டவும், தோளில் கையைப் போடவும், கையைப்பிடிக்கவும், உச்சியைத் தடவவும், மார்பில் கை வைக்கவும், கூடித் தழுவவும், கடைசியில் கலவிகள் செய்யவும், இப்படியாகவே கொஞ்சம் நாட்குள்ளாகப் படிப்படியாக வந்து நீ அவர்களுக்கு வசப்பட்டுப்போகலாம். மற்றுச்சிலர் உன்னைப்போலொத்த பெண்கள் ஒருவேளை வியாதியால் வருந்துங்கால் "நம்மீதில் இவருக்கு இரக்கமிருக்கிறது" என்று பெண்கள் எண்ணும்படியாக "நாம் தேகஸ்திதியைப்பார்த்துப் போவதாக வந்தோம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அடிக்கடிப்பார்க்க வருவார்கள். ஆஹா! கஷ்டம் என்ன செய்யலாம்" என்றிப்படி வாயால் மாத்திரம்பேசிப் போவார்கள். சிலபோது வைத்தியராகப் பாவித்துக்கொண்டு கையைத் தாங்கி நாடி பிடிப்பதுபோல் பார்ப்பார்கள். வேறு சில காமுகர்கள் நீ தெருவில் கூடிப்போய்க் கொண்டிருக்கும்பொழுது, மோடியாகத் தலையை மினுக்கிக்கொண்டு வஸ்திரத்தை அவிழ்த்து அழகாய் சுற்றிக் கைகளிலும், காதுகளிலும் அணிந்துகொண்டிருக்கிறகடகமோதிரங்களையும், கடுக்கனையும் ஆட்டி நீட்டிக் காட்டி வேஷ்டியையும் போட்டுச் சிங்காரமாய் உன் எதிரே வந்து "குப்பையிற் முளைத்தக் கொடி கூரையில் ஏறினதுபோல்" நிற்பார்கள். மற்றப்பொழுது உன்குயங்களை எப்பொழுது தழுவுவோம், உன்னை எப்பொழுது

கூடுவோம் என்பதாகத்தானே ஆவல்கொண்டவர்களாய் உன்னையே நினைத்துக்கொண்டு நீ போகிற இடத்துக்கும், உட்காருகிற இடத்திலும், மற்றும் ஏது வேலை செய்யும்போதும் தொடர்ந்து வருவார்கள். குட்டிபோட்ட பூனைபோல் திரிவார்கள். எட்டிஎட்டி உன்னையே பார்ப்பார்கள். உன்னுடைய புடவையையும், ரவிக்கையையும் எடுத்து மணத்து பார்ப்பார்கள். நகைகளை எடுத்துக் கண்களில் ஒத்துவார்கள். படுத்தமெத்தையில் சிறிது படுத்துப் பார்ப்பார்கள், உட்கார்ந்த ஆசனத்தில் இனிது இளைத்துப்பார்ப்பார்கள். இப்படிக்கெல்லாம் எந்தெந்தச்சாமான்களை நீ தினசரி பரிமாறுகிறாயோ அவைகளையெல்லாம், தொட்டும், எடுத்தும், மணத்தும், அணிந்தும், பார்ப்பார்கள். இப்படிப்பார்ப்பதினால் ஒட்டும் விடுகிறார்களா! இவைகளைப்பார்க்கும் பொழுது எல்லாம் உன்னையே நினைக்கிறார்கள். ஹா! இந்த மெத்தையில் அல்லவா அவள் படுத்திருந்தாள்! இவ்விரவிக்கை அவள் மார்புஸ்தனங்களைப் பொதிந்ததனால் அதன் பாக்கியமே பாக்கியம். இந்நகைகள் அக்குசங்களில் மிதந்ததல்லவா. இவை பண்ணினபூஜையே சிறந்தபூஜை. இப்புடவை அவள் அரையில் துயில் கொண்டதல்லவா, என்றிவ்வாறாக எண்ணிக்கொண்டு விருதாவில் அவர்கள் மனதையும் ஆறுப் புண்ணாக்கி, உன்கற்பையும் கெடுக்க முயலுவார்கள். ஆகையால் முன் சொன்னபடியே நீ உபயோகப்படுத்துகிற ஸாமான்களை இதராளுக்குக் காட்டாதிருப்பதுமல்லாமல், அவர்களுடைய சூதை உன் ஸாமர்த்தியத்தினால் கண்டுபிடித்து, அதற்குள் வசப்பட்டுப் போகாமல் தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவர்களுக்கு எறும்பு ஊர இடங்கொடுத்தால் எருதையும் கூடவே உள்ளே செலுத்திக்கடைசியில் படத்தையும் பிடுங்குவார்கள். கொஞ்சமேனும் வழிகொடுத்தால் அஞ்சுநாளில் கைமிஞ்சுவார்கள். ஆகையால் கண்குத்தி பாம்புபோல் ஜாக்கிரதையா

யிரு. தேன் இருக்கிற இடத்தில்தானே ஈ மொய்க்கும்.

மோகனாங்கி.—"பார்வதி! உன்னைக்கும்பிடத்தான் வேண்டும். நீ சொல்வது நிரம்பவும் அநுபவித்துப் பார்த்ததுபோல் சொல்லுகிறாயே! இவை யாவும் எனக்கு மெத்த அனுபோகத்தில் பட்டிருக்கிறதடீ. ஆனால் இதெல்லாம் ஒரு சூதாகவே நினைக்க எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது. இப்போதல்லவோ உண்மை விளங்குகிறது" என்றிப்படி மோகனாங்கி உரத்துப்பேசினதை உள்ளேயிருந்த பார்வதியினுடைய மாமியார் கேட்டு அறிந்தபடியால் கோபத்துடன் கண்களிலிருந்து நெருப்பு உதிர தடதடவென திடுக்கிட்டு இவர்களண்டையில் ஓடிவந்து "என்னடீ மோகனாங்கி! உனக்கு உன் வீட்டில் வேலை இல்லையா! வீண் என்ன வீண். நீயும் என் கட்டழி மாட்டுப் பெண்ணோடு சேர்ந்து கெட்டுப்போகவா இங்கே வந்தாய். அவள் என்ன வித்தைக் கள்ளியடீ! ஊருப்பெண்களையெல்லாம் அழைத்துத் திண்ணையிலே உட்கார்த்திக்கொண்டு என் மண்டையை உருட்டுகிற ஸங்கதி யாருக்கும் தெரியாதென்று நினைத்தாளா. உன்னை உன் வீட்டில் யாரும் அடக்குவார்கள் இல்லைபோல் தோற்றுகிறது. வீட்டில் என்ன அத்தாழம் வேண்டாமா! ஆனாலும் இந்த அக்கிரமம் ஆகவேயாகாது. அழகாய்த்தானிருக்கிறது." என்றிவ்வாறாகத் துடிக்கத் துடிக்கப் பேசினாள்.

மோக.—"மாமீ! அப்படியொன்றும் எண்ணவேண்டாம். கோபம் கொள்ளாதீர்கள். உங்களுக்கு, நெய் வாங்கிக்கொண்டு போன கிரயம் ஒரு ரூபாய் நாங்கள் தரவேண்டியிருக்கிறதல்லவா? அந்தப் பணத்தை என் மாமியார் உங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி என் கையில் தந்து அனுப்பியிருக்கிறாள். அதைக் கொண்டுவந்தேனே தவிர வேறொன்றுமில்லை" என்றிவ்விதம் ஸாவகாசமாக மெதுவாய் சொன்னாள். இதைக் கேட்டவுடன்

பார்வதியி[illegible]மியார் சாந்தி அடைந்து "அப்படியா! [illegible]ரித்தேன். முன்னாடியே சொல்லலாகாதா, என்னத்[illegible] போவோம் என்று மோகனாங்கியுடன் பேசி வா, வா, உள்ளே [illegible]ாக உள்ளே போனார்கள். பார்வதியும் அத் இரண்டு பேர்[illegible] தாழத்திக்கா[illegible]தனம் செய்யச் சென்றாள்.

2-ம் அத்தியாயம்

மறுநாள் மத்தியானத்துக்குமேல் மாமியார் பார்வதியண்டையில் சென்று, "அடியே! நேற்று மோகனாங்கி உள்ளே வந்து ரூபாயைத் தந்தாளல்லவா, அப்போது பொழுது போனதாயிருந்ததால் அதைப் பார்க்க முடியவில்லை. பார்ப்பதற்கு ஞாபகமும் வரவில்லை. இப்போதுதான் பார்க்கநேரிட்டது. அதனுடைய "ராஜா தலை அச்சு" என்னமோவாயிருக்கிறபடியால் இதை எடுத்து அவர் வீட்டுக்குப் போய், இத்தன்மையுடையது நம் தேசத்தில் செல்லாதென்று சொல்லி வேறு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு சீக்கிரம் திரும்பிவா" என்று ஆக்ஞாபித்தாள். அப்படியே பார்வதியும் அதற்கிணங்கி ரூபாயை எடுத்துக்கொண்டு மோகனாங்கி வீட்டுக்குப்போய் உள்ளே செல்லும்பொழுது மோகனாங்கி கூடத்திலிருந்து பார்வதியைப் பார்த்ததும் பொறுக்கமுடியாத ஸந்தோஷத்தினால் ஒரு குதியாகத் தானே குதித்து இவளண்டையில் வந்து, "ஏது இவ்வளவு அபூர்வம்! இவ்விதமொன்றும் உன்னிடத்தில் வரமாட்டாதே, என் மாமியாரும், கணவரும் இங்கே இல்லை என்று அறிந்துதான் வந்தாயோ?" என்று கேட்டாள்.

பார்.—(வேடிக்கையாக) "ஆமடீ அம்மா! வீட்டுக்கு வீடு உங்கள் புருஷன் இருக்கிறாரா இல்லையா, அல்லது மாமியார் இருக்கிறாளா இல்லையா என்றிப்படி விசாரிப்பது [illegible]

எனக்கு வேலை! என்னமோ வர எண்ணம் கொண்டேன். எனக்கு அந்தஸங்கதி யாதொன்றும் தெரியவேமாட்டாது. உன் மாமியார் இல்லையா, எங்கே போனாள்? உன் நாயகனும் இல்லை போல் தோற்றுகிறது."

மோக.—"ஆமாம், நேற்று மத்தியானத்துக்கு மேல் மாமியார் என் நாத்தி வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள். இப்போதே வந்து சேருவாள். கணவரோ இன்று மத்தியானம் போஜனத்தரம் பயிருகளைப் பார்த்து வருகிறேன் என்று அயல் வீட்டில் சொல்லிக்கொண்டு தோப்புக்குப் போயிருக்கிறார்."

பார்.—அப்படியா சங்கதி, என்னமா யம்மா இவ்வளவு கொழுப்பு! என்று புரியவேயில்லை. நிரம்ப சிரித்தாள். "பால்சட்டி உடைந்தால் பூனைக்கு விருந்து" ஆகட்டும், நான் போய்வருகிறேன். மாமி வந்தபிறகு சொல்லி அனுப்பு.

மோக.—ஆமடீ! நன்றாய் சொன்னாய். மாமியார் இந்நேரமே வந்துவிடுவாளே. அப்போது நீ வந்த ஸங்கதியைப் பேசிப் போகவும் செய்யலாம். அதற்காக இரண்டு தரம் அப்புறம் இப்புறம் அலைய வேண்டுமா என்ன. இங்கே இருந்து கொண்டு நேற்றுச் சொல்லி முடித்ததற்கப்புறம் சொல்லிக் காட்டேன். இதுதான் நமக்குத் தகுந்த வேலை. யாருக்கும் பயப்படவேண்டாமே."

பார்.—"அழகா! அழகு, வெறும்வாயை மெல்லுகிற அம்மையாருக்கு நாழி அவல் அகப்பட்டால் விடுவாளா. ஆனாலும் ஆகட்டும். பார்ப்போம், ஏதாவது ஓர் உபாயம் சொல்லி ஒப்பிவைக்கிறேன். இப்போது நீ கேட்டபடியே செய்கிறேனம்மா. அதுதானே உனக்கு வேண்டியது. ஆனால் கேட்டுக் கொள்."

14. "காமத்துக்குக் கண்ணும் மூக்குமில்லை. ஆபத்துக்கு எண்ணும் பாபமில்லை" என்பதுபோல் அதிக காமுகர்க

47

ளாகிய வாலியர்கள், தமது தங்கை, தமக்கை, புத்திரி, மச்சினி, அத்தை, மாமியார், மதினி, நாட்டுப்பெண், மருமகள், பாங்கன் மனைவி, குருபத்தினி, அன்னை, மாதுலன்பெண், அத்தைமகள், அம்மான் மனைவி, இன்னும் இவர்களைப்போன்ற சுற்றத்தினர்களுக்கு யாதொரு பேதம் விசாரியாமல், "யாவும் வனிதைகள்" என்கிறதாகத் தானே பாவித்துக் காமத்தை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு எவ்விதமாவது அடைய முயலுவார்கள். ஆகையால் நீ இவர்களை அண்ணனல்லவா, அனுஜனல்லவா, தகப்பனல்லவா, அத்திம்பியாரல்லவா, மருமகனல்லவா, மாப்பிள்ளையல்லவா, கொழுந்தனல்லவா, மாமனாரல்லவா, அம்மானல்லவா, நாயகரின் தோழரல்லவா, அத்தைமகனல்லவா, பர்த்தாவின் சிடனல்லவா, புத்திரனல்லவா, நாத்தினார் புத்திரனல்லவா, மாமன் மைந்தனல்லவா, என்றிவ்வாறாக உறவு முறையைப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தால், உன்னை நித்திரையிலாவது மற்றுச் சமயம் வாய்ந்த போதாவது கிரீடை செய்வார்கள். அவர்களுக்கு யாதாவதொரு பெண் உருவம் கிடைத்தால் போதும் என்றுதான் இருக்கும். "படிக்கிறது திருவாய்மொழி இடிக்கிறது பெருமாள் கோவில்" என்பதுபோல் கூடர்களுக்கு "அத்தைமகளே," "மதினி," என்றிப்படிக் கூப்பிடுகிறதில் மட்டுந்தான் உறவிருக்கும். ஆதலால் இந்த ஸங்கதி எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் இருக்கவேண்டும். இப்படிக் கலிசெபனத்தில் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

15. நாயகரைக் கூடாமல் இராத்திரி தனிமையாகப் படுக்க நேரிட்டால் அன்னிய புருஷர்கள் யாராகிலும் வீட்டுக்குள்ளே படுத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் உன் படுக்கை அறை நிரம்பவும் அடக்கமுள்ளதாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீ நித்திரையில் போனால் இருட்டினபொழுது அந்தக்காமு

கர்கள் தமது படுக்கையை விட்டெழுந்து ஓசை படாமல் மெல்லெனவே தப்பித் தடவிக்கொண்டு உன்னண்டையில் வந்து நீ அறியாமலே கஞ்சுகத்தை அவிழ்த்துக் குறுக்கண்களையும், உன் மேனியையும் தழுவி தமது இச்சாநிவர்த்தி பண்ணிக் கொள்வார்கள். ஆனால் நீ நித்திரையை விட்டெழுந்து பார்க்கும்பொழுது அகாரணமாக உன் கஞ்சுகம் அவிழ்ந்து தளர்ந்து கிடப்பதைத் தெரிந்தபொழுதுதான் ஸங்கதி புலப்படும். ஆகையால் பந்தோபஸ்தாகிய அறையிற்குள்ளே கதவைச் சாத்திப் படுக்கவேண்டும்.

16. மத்தியான வேளையிலும், இராத்திரியிலும் வழி நடக்கலாகாது. ஒருவேளை அப்படி நேரிட்டால் வண்டி முதலிய வாகனங்களில் துணையோடு கூடிப்போகவேண்டும். ஆனாலும் கூட இராத்திரியில் வண்டி முதலியவைகளில் போகும்பொழுது நாயகன் கூடவே இல்லாவிட்டால் நித்திரை போகாமல் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். அன்றியில், உன்கூடவே இருக்கிற துணை புருஷர்களாவது, வண்டிக்காரனாவது உன் தேகத்தைத் தடவியும் கோப்பியஸ்தானங்களைத் தொட்டும் பார்ப்பார்கள். ஆனால் கணவரும் கூடவே இருந்தால் அவரண்டையில் சேர்ந்துகொண்டு அமைதியாயிருக்கவேண்டும்.

17. வண்டி முதலிய வாகனங்களில் ஏறி உட்காரும்பொழுது பக்கத்தில் அன்னிய புருஷர்கள் நின்றுகொண்டிருந்தால், அந்த வாகனங்களில் காலைத் தூக்கி வைத்து ஏறலாகாது. ஏனென்றால், முன்றானையை இறுகக் கட்டாதிருக்கிறபடியால் கோப்பியஸ்தானம் வெளிப்புறமாகக் கண்டுவிடும். ஆகையால், முன்றானையையும், புடவை பக்கங்களையும் நன்றாக ஒதுக்கிக் கொண்டு முழுத்தாளைத் தூக்கிவைத்து ஏறவேண்டும்.

18. அன்னிய புருஷர்கள் கஞ்சுகம், புடவை, புஷ்பம்

கள், சுகந்தங்கள் இவைகளைச் சும்மாவாவது கொடுக்கவோ
கொடுத்தனுப்பிக்கவோ செய்தால் அதை வாங்கவும், நீ இருக்
கும் கோப்பியமான இடத்துக்கு அவர்கள் வந்தால் அவர்
களைக் கண்விழித்துப்பார்க்கவும்,பேசவும், தலையையும், கையை
யும் ஆட்டவும் ஆகாது.

19. நீ, திண்ணையிலாவது வேறு பொதுஸ்தலங்களி
லாவது நின்றுகொண்டிருப்பதைப் பிறர் மையல் கொண்டு
பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் அதை நீ அறிந்து அந்தக்ஷணமே
அவர்கள் கண்களில் நின்றும் நீங்கவேண்டும். அப்படிப்
போகாமல் நீயும் அவர்களை எதிரும் பிதிருமாக நின்று பார்த்
துக்கொண்டிருந்தால் மானவிகலங்கதோஷம் ஏற்படும்.

20. உன்னுடைய குரலோசையை அன்னியர்கள் கேழ்க்
கக்கூடாத வண்ணமாய்ப் பேசவேண்டும். ஒருவேளை வேண்டி
வந்தாலும்தேகத்தைப்பார்க்கும்படியாகத்தானே நிற்கலாகாது.
அவசியம் பார்க்க நேரிட்டாலும் கோப்பிய அவயவங்களை ஒரு
பொழுதும் காட்டலாகாது. அப்படியும் ஆய்விட்டா
லும் உன் தேகத்தை ஸ்பரிசிக்க விடலாகாது. இவை
களையெல்லாம் அவசியம் வேண்டிவந்தால் மாத்திரம்
தான் செய்யக்கூடும். என்னவாயிருந்தாலும் சுமனம் ஒரு
பொழுதும் கூடாது.

21. நீ, இதரமனுஷாள் பார்க்கும்படியும் கேழ்க்கும்
படியுமாகத்தானே உன் நாயகரோடு பேசவும்கூடவும் ஆகாது.

22. "பரஹஸ்தகதம் ஸ்திரிய" என்னும் மனுவசனத்
தின்படி அன்னிய புருஷர் கையில் அகப்பட்ட ஸ்திரீகள்
"அன்ன நடையை நடக்கப்போன காகம் தன்னடையையும்
இழந்தது" போல், கடைசியில் நாசத்தை அடைகிறார்கள்.

23. உனக்கு அத்தியந்தம் வேண்டியவர்களிடத்தில்
லாமல் அன்னியாளிடம் பதில் உரைக்கக் கூடாது.

24. "திருநாளை போவான் இன்றிக்கும் போவாள்" என்பதுபோல், நீ உன் நாயகரைக் கூடாமல் தனித்து அன்னிய ஊர்களுக்குக் கலியாணத்துக்காவது, திருநாள், திருவிழா முதலிய ஜனக்கூட்டம் அதிகமாகக்கூடுகிற இடங்களுக்காவது போகலாகாது. ஒருவேளை நாயகருடன் சென்றபோதிலும் அந்த நாள்களில் ஜனங்கள் அதிகமாக வந்து குவிந்திருப்பதால் தனிமையாகக் கோவிலுக்காவது, தெருக்களுக்காவது செல்லக்கூடாது. அப்படிப் போகவேண்டுமானால் வேறு உத்தம ஸ்திரீகளுடன் சேர்ந்து போகவேண்டும். அப்படிப் போனாலும் கூட நிரம்பவும் உஷாராக இருக்க வேண்டும். இப்படிக் கல்லாமல் அங்குமிங்கும் அசட்டையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் பெண்பாலர்களுக் கிடையில் வாலிபர்கள் நுழைந்து உன் குயங்களைக்கப்பி மர்த்தித்துப் போவார்கள். சிலவேளை அதற்கு அப்புறமும் ஸம்பவிக்கலாம். மேலும், இந்த நாட்களில் இராத்திரியில் படுக்கை விஷயத்தை நன்றாய் கவனிக்க வேண்டியது. ஏனென்றால், இந்த உற்சவதினங்களில் பெண்களுக்கும் புருஷர்களுக்கும் ஸகஜமாகவே காமம் அதிகரித்திருக்கிறபடியால் அறியாமலே மோசம் போய்விடலாம். ஆகையால் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். அதுவுமல்லாமல் சிற்றின்ப விஷயமாக ஒன்றும் எண்ணவேகூடாது. இவ்வெண்ணத்தை மேற்கொண்டுதான் ஸ்மிருதி கர்த்தர்கள் "தம்பதிகள் அன்னிய ஊருகளுக்குச் சென்றால், நாயகன் வ ஊனிலே இச்சித்தாலன்றி ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவனை அணுகலாகா தென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

25. கல்யாணம் முதலிய ஸபைகளுக்குப்போய் ஸ்வாதந்திரியமாக ஆட்டம், பாட்டு, கூத்து முதலியவைகளைப் பார்க்கவும், இராத்திரியில் வெளிபோகுதலும், [illegible]யர்களிடத்தில் யோசனை செய்தலும், உத்தமிகளுக்கு ஆகாது.

26. ஏதாவது ஒரு அன்னிய புருஷனிடத்தில், ஊரார் உன்னை ஸமுசயமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தால் அந்தப் புருஷனிடத்தில் மறுபடியும் இரகஸியமாக ஒரு இடத்திலிருந்தும் பேசக்கூடாது. அன்றியும், தடாகம், கூபம், ஆற்றின் கரை, வனம், இந்த இடங்களிலிருந்து தனிமையாய் அன்னியர்களுடன் பேசக்கூடாது. "பனையருகில் நின்றுகொண்டு பாலைக் குடித்தாலும் கள்ளு" என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.

27. நீ அன்னிய புருஷர்களுடைய அழகையும், செல்வத்தையும், பிராயத்தையும் ஒருபோதும் சொல்லிப் புகழவும், மனதில் நினைக்கவும் ஆகாது. அதுபோல் உன்னுடைய அழகையும், கல்வரிசையையும், வயதையும் உன் நாயகனுக்கே தவிர இதரர்களுக்குக் காட்டவும் சொல்லிப் புகழவும் ஆகாவாம்.

28. நீ ருதுவாயிருக்கும் நாள்களில் பகற்காலத்தில் நித்திரைபோகவும், விலையுயர்ந்த நல்ல ஆடை ஆபரணங்கள் அணியவும், கண்களுக்கு மை எழுதவும், நாயகரைச் சேரவும், நிரம்பவும் வார்த்தை ஆடவும், அட்டகாசமாய் சிரிக்கவும், ஆக்கிக்கவும், ஸ்நானம் பண்ணவும், இரண்டுவேளை போஜனம் செய்யவும், பிராம்மண ஸ்திரீயாகிலும் மற்று இதரஸ்திரீயாகிலும் இராஜஸ்வலையாயிருந்தால் அவர்களை அடுக்கவும், ஸ்பரிசிக்கவும் ஆகாது. என்னவென்றால், பகலில் நித்திரை செய்தால் எப்போதும் தூங்கும் சீலமுள்ளதாயும், கண்ணுக்கு மை தீட்டுவதால் குருடாயும், கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டால் எப்பொழுதும் அழுகிற இயல்பினையுடையதாயும், ஸ்நானம் பூச்சு இவைகளால் எப்பொழுதும் துக்கப்படுகிற சுபாவமுடையதும், அப்பியங்க ஸ்நானத்தால் மகா கொடூரமாகிய குஷ்டரோகமுடையதும், நகங்களைச் சிவுவதால் கெட்ட நகங்களை யுடையதும், வழி நடப்பதால் சஞ்சல

மனதுடையதும், [illegible] உதடுகள், நாக்கு இவை
கள் கறுப்பு நிறத்தை [illegible]தும், வம்பு பேசுவதால்
வாயாடியாகியும், உற்ச[illegible] கிளம்புகிற பெரும் கூச்
சல்களைக் கேட்பதால் [illegible]னமானதாயும், உலாவுவ
தால் பைத்தியத்தன்மையுடையதுமான ஸந்ததிகள் பிறக்கிற
படியால் மேலே குறித்த காரியங்களை ருது நாள்களில் விலக்க
வேண்டியது. இதைத்தவிர படுக்கைக்காகத் தர்ப்பை முதலிய
புல்லுகளால் மெத்தையைப்போல் செய்துகொண்டு அதன்மீ
தில் தான்படுக்கவேண்டும். அமுது எடுக்கும்போது பாத்திரங்க
ளில் வைத்து உண்ணாமல் வெறும் கையிலாவது உலர்ந்த சருகு
களிலாவது ஆகாரத்தை வைத்துச் சாப்பிடவேண்டும். விசேஷ
மாக ஸ்நானம் செய்கிற தினத்தில் காலையில் ஒருவரையும்
பார்க்காமல் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு அழகியதும், புதிதாயு
மிருக்கிற ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு நறுமண
மலர்களைக் கொண்டையில் சூடித் தாம்பூலம் தரித்து அலங்கா
ரத்துடன் முதல்முதல் தன் பர்த்தாவைமட்டும் பார்க்கவேண்
டும். இப்படிப்பார்ப்பதனால் பர்த்தாவுக்கு அனுரூபமான ஸந்ததி
பிறக்கிறதாம். இல்லாவிட்டால் முதலில் எந்த ரூபத்தைப் பார்ப்
பாளோ அந்த ரூபகுணங்களுள்ள குழந்தை பிறக்கும். இதைத்
தவிர ஒரு குழந்தையின் ஆயுள்காலம் முழுமையிலும் இருக்
கிற அனேக குணகணங்களுக்கும், அதனபடி நடந்துகொள்வ
தற்கும் முதல் காரணம், குழந்தைகளின் தாய்மார்களுடைய
கர்ப்பகால நடத்தையாம். ஸ்திரீகள் கர்ப்பமாயிருக்கிற பத்து
மாதங்களில் எந்த எந்த மனோவிகாரங்களுடன் எப்படி
யெப்படியெல்லாம் தினசரியம் அனுஷ்டித்து வருகிறார்களோ
அவ்வமமனோவிகாரங்களுடன் கூடிய நடத்தைகளோடுபொருந்
தமான பிரஜைகள் உண்டாகிறபடியால் கர்ப்பமாயிருக்கிற
பத்துமாதங்களில் கடவுள் பேரிலும் தன் பர்த்தாவின் பேரி

லும் அதிக விசுவாச முள்ளவளாயும், ஸத்தாகிய விஷயங்
களில் மனதைச் செலுத்துகிறவளாயும் இருக்கவேண்டும்.
29. ருது நாள்களில் ஸ்திரீகளுக்கு இயல்பாகவே இந்த
காமம் அதிகரித்திருக்கும். அப்படியிருந்தாலும்கூட பர்த்தா
மூன்று தினங்களிலும், ஸ்நானம் செய்த தினத்திலும் இக்காமத்
வுடன் கூடி கலவுதல் ஆகாவாம். அதற்காகத் தானே விஷயங்
துக்கு இடம் தருவதாகிய புருஷதரிசனம், சிற்றின்ப இவை
களைக்குறித்து ஸம்பாஷித்தல், கேட்குதல், நினைத்தல் புஸ்த
களைச் செய்தல், இவ்விஷயமாகிய சித்திரப்படங்களையும், மனதினல்
கங்களையும் பார்த்தல் முதலிய காரியங்களை இடத்
எண்ணவும் கூட செய்யாமல் நிரம்பவும் கோப்பியமான விஷயங்களில்
தில் மூன்றுநாள் தன் மனதைப் பரிசுத்தமாகிய இந்த
செலுத்தி நாயகரையும் கூட பாராமல் வஸிக்கவேண்டும். நாலுபக்
நாள்களில் இரஜஸை வெளிப்படுத்த இச்சித்தால் பிரவர்த்
கத்திலும் பார்த்து யாரும் பார்க்காதவண்ணமாய் யோனியி
திக்கவேண்டும். அப்படி பிரவர்த்திக்கும்போது கைவிரலினல்
லிருந்து வடிந்து கொண்டிருக்கிற இரஜஸைக் அவசியமான
வடித்து எடுக்கலாகாது. அப்படி ஒருவேளை வஸ்திரத்திலாவது
போதிலும் அந்த இரஜஸை சுவரிலாவது ஜலத்தை
துடைத்துவிடாமல் கையையும் யோனியையும் சுடு ஜலத்தை
விட்டுக் கழுவ வேண்டும். ஒவ்வொருதரமும் இரஜஸைப் பிர
வர்த்திக்கும்பொழுதும் இவ்விதமாகவே கழுவவேண்டும்.
30. "அடுப்பங்கரையே கைலாஸம், அகமுடையானே
சுவர்க்கலோகம்," என்பதுபோல், உனக்கு எப்பொழுதும் அடு
க்களை வேலைகளையும் மற்று வீட்டுக் காரியங்களையும் செய்து
முடிப்பதுதான் உயர்ந்த தருமமென்றும், கணவரை எப்
பொழுதும் சேர்ந்து ரமித்து அவருக்கு வேண்டின சிசுருஷை
களைச்செய்து முடிப்பதுதான் உத்தம புருஷார்த்தம் என்றும்,

இவ்வளவுமட்டுந்தான் ஸ்திரீ தருமம் என்று நினைத்திருக்கலாகாது. ஆனால் இது கூடாது என்றல்ல. அப்படியிருந்தபோதிலும், ஸதாகாலமும் யாவரோடும் தாழ்மையுள்ளவளாகவும், இனிய கனித்த குரலோசையோடும், உனக்கு யாது ஸங்கடம் நேரிட்டாலும் அதைத் திருப்தியுடனே பொறுத்துக்கொண்டும், துன்பப்படுகிற ஏழைகளுக்கு அசட்டைசெய்யாமல் அவர்களுக்கு இரங்கி உதவிசெய்தும், உனக்கு மேற்பட்டவர்களைப் பகுமானித்து அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட நடந்துகொண்டிருக்கிறவளாயும், ஒருபொழுதும் பொய் பேசாமல் ஸத்தியத்தையே பேசுகிறவளாயும், யாரைக் குறித்தும் நிந்தித்தும் கோளாயும் பேசாமல் படிக்கும், உன் உதடுகளாகிய வாயற்படி வழியாகப் பொய் முதலிய கள்ளர்கள் நுழையாமல் படிக்கு ஜாக்கிரதையாக, கவனித்திருப்பவளாயும், அடைகிற ஜயத்தைக் குறித்தும், செல்வத்தைக் குறித்தும், பெருமை பாராட்டாதவளாயும், தன்னுடையதல்லாத அன்னியபொருள்களைத் தொடாதவளாகவும், திருடர்களுடனும் வஞ்சகர்களுடனும் சேராதவளாகவும், பிறர்களுடைய குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்துத் தூற்றிக்கொண்டு திரியாமல் உன் குற்றங்களையே கண்டுபிடித்து அக்குறைவுகளை நீக்கிக்கொள்ளுகிறவளாகவும், கர்வமில்லாதவளாகவும், உனக்கு ஒருபொருள் அவசியமில்லாவிட்டால் அந்தப் பொருளை மற்று யாருக்கு உபயோகப்படுமோ அவர்களுக்குக்கொடுத்து உதவிசெய்கிறவளாயும், கடவுளின்மீதில் விசுவாசமுள்ளவளாயும் இருக்கவேண்டும். உன்னை ஈன்றெடுத்த[illegible] மாதாவாயினும், படைத்ததும், காப்பாற்றுவதும் [illegible]வல்ல, பிதாவல்ல, நீ அவர்களுடைய புத்திரியுமல்லள். உன்னை இரக்ஷித்து இன்பம் தருகிறது உன் நாயகனும் அல்ல, [illegible] இ[illegible]எல்லாம் முழுமுதல்காரணபூதரும், [illegible]கரும்

ஆகிய ஆதியில்லா அருமைப்பொருள் பரஞ்சோதியாய்விளங்குகின்ற முடிவிலா கடவுளே உன் மாதாவாயும் பிதாவாயும் பர்த்தாவாயும் இருக்கிறார். ஆகையால் நீ எந்தக்காரியம் செய்யும்போதும் அவரை மனதில் உண்மையாகவே நம்பி அவரையே உத்தேசித்துச் செய்கிறவளாகவும் இருக்கவேண்டும்.

31. வீட்டு வேலைகள் முழுமையும் கூலியாளை வைக்காமல், நீயே செய்து முடிக்கவேண்டியது. சம்பளம் கொடுக்கவேண்டுமே என்னும் உலோபத்தாலல்ல. உன் வீட்டில் பெருத்த செல்வம் இருக்கிறது. ஆதலால் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் அவ்வளவு கூலியாட்களை வைக்கும்படிக்கு உனக்கு திறமை இருக்கிறது. அப்படியிருந்தாலுங்கூட உன் குரங்குக்கொப்பான மனமானது இதரங்களாகிய சிற்றின்ப விஷயத்திலும், அன்னிய புருஷர்களிடத்திலும் செல்லாமல் உன் கிருக கிருத்தியத்திலேயே அழுந்தியிருக்கும்படியாகத்தானே வீட்டுவேலைகளை நீதான் செய்து முடிக்கவேண்டும்.

32. எப்பொழுதும் உன் கிருகக்கிருத்தியத்தில் ஜாக்கிரதையுள்ளவளாயும், சோம்பல் அற்றவளாயும், ஸாமர்த்தியமுள்ளவளாயும், ஸந்தோஷ மனதுடன் கூடினவளாயும், கிரகத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களைச் சுத்தமாக்கும் விஷயத்தில் நிரம்பவும் பிரியம் கொண்டவளாயும், அதிகச்செலவுசெய்யாமல் வேண்டினமட்டும் மாத்திரம் செலவுசெய்யும் குணமுடையவளாயும் இருக்கவேண்டும்.

33. உன் கொழுனர் (கணவர்) தவிர மற்று எவரேனும் அருந்தின ஜலபானமாவது மற்று ஏது பானீயங்களாவது உபயோகிக்க பாத்திரத்தை ஜலத்தை விட்டுக் கழுவாமல் உபயோகிக்கலாகாது.

34. நீ உன் வீட்டில் உனது இஷ்டப்பிரகாரம், ஒருகாரியத்தையும் செய்யலாகாது. ஆனால் உன்னைப்பார்க்க மேலான

நாயகரோடாவது, மாமிமாமனார்களோடாவது யோசித்துச் செய்யவேண்டும்.

35. ஏதாவது அசுத்தமாகிய பதார்த்தங்களைக் கைகளால் தொட்டபின்பும், கரி,தைலம், இவைகள் கையில் புரண்டாலும் அந்தக்கைகளைச் சுவரிலாவது உடுத்துக்கொண்டிருக்கிற வஸ்திரம் முதலியவைகளிலாவது தடவிகொள்ளாமல் ஜலத்தால் உடனே கழுவிச் சுத்தப்படுத்தவேண்டும்.

36. ஏதாவது களிஸாமான்களோ மற்று என்னவாகிலும் உன் கையில் அகப்பட்டால் அவைகளை வேடிக்கையாகவே வாயில் போட்டுக்கொள்ள உத்தேசித்தால் அந்த ஸாதனங்களை ஜலத்தைவிட்டுக் கழுவினதின் பிற்பாடு அப்படிச் செய்து கொள்ளலாமே தவிர சுத்தப்படுத்தாமல் செய்யலாகாது.

37. நீ எவ்வளவு வறுமையில் வந்தபோதிலும் நெல்லு, அரிசி, எள்ளு, உப்பு, தேன், எண்ணெய், தயிர், மோர், நெய், பால், வெண்ணெய் இவைகளை விற்கலாகாது.

38. நீர் அருந்தும்பொழுது வாயிலிருந்து ஜலம் அந்தப் பாத்திரத்தில் திரும்பியும் விழுந்தால் அந்த ஜலத்தைக் குடிக்கவும், மற்று ஸமயங்களில் ஜலம் குடிக்கும்போது குனிந்து குடிக்கவும் ஆகாது.

39. உன்தேகத்தைச் சொறியும்போது, இரண்டுகைகளினாலாவது, இடதுகையாலாவது வலதுகை ஐந்து விரல்களினாலாவது தலையைச் சொறியவும், உன் கணவனாவது மற்று புருஷர்களாவதுபார்த்துக்கொண்டிருக்கிறபோது ஆஸனத்தையும், பகத்தையும் சொறியவும் ஆகாது. ஆனால் வலதுகை சுட்டு விரலினால் (கட்டை விரலுக்கும் நடுவிரலுக்கும் மத்தியவிரல்) மாத்திரம் தலையைச் சொறியவும், இடதுகை சூட்டி விரலினால் யாரும் பார்க்காதவண்ணமாக ஆஸனத்தையும், பகத்தையும் சொறிந்துகொண்டு அந்தக்ஷணமே கைகளைக் கழுவவேண்டும்.

40. சமயல் பண்ணும்பொழுதும் மற்று கோஷ்டியிலும், எவரேனும் பார்க்கும்படியாகத்தானே மூக்கைக் கறந்து சிந்தலாகாது. ஆனால் யாரும் காணாமல் மூக்கை வடித்துக்கொண்டு சுவரிலாவது துணியிலாவது வடிக்காமல் ஜலத்தால் கழுவவேண்டும்.

41. உச்சுவாஸ நிச்சுவாஸமாகிய சுவாஸ கருமத்தை மூக்கின் வழியாகவே யல்லாமல் ஒருபோதும் ஒரு காரணத்தின் பேரிலும், வாயின்வழியாகப் பிரவர்த்திக்கலாகாது. ஆகையால் வாயை அவசியம் வேண்டப்பட்ட காரியத்துக்கல்லாமல் அனாவசியமாகத் திறக்கலாகாது. எப்பொழுதும் அதரங்களைச் சேர்த்து மூடிக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும். என்னவென்றால் வாயைத் திறக்கும்போதெல்லாம் சுவாஸம் அந்த வழியாகவே வருகிறது. இப்படி வாயின் வழியாகவே சுவாஸம் போக்குவரவு செய்துகொண்டு வந்தால் சுவாஸக்குழாய் மெலிவடைந்து நுரை ஈரல்கள் கெடுதி அடைந்து கடைசியில் க்ஷயரோகமும், முகத்துக்கு மலினத்தையும் சம்பவிக்கிறது. ஆகையால் நிரம்பவும் வார்த்தை ஆடவும், அழுகவும், அட்டஹாஸம் செய்யவும் ஆகாததுமல்லாமல் போஜன வேளையிலும் [illegible] அவசியம் வேண்டின காரியத்துக்கல்லாமல் பேசவும் கூடாது.

42. அதிகமாக வேலை செய்வதினாலும், வெகுதூரம் வழி நடப்பதாலும், மாளிகைக்கு ஏறும்பொழுதும் [illegible] களைத்துச்சுவாஸம் அதிவேகத்துடன் புகைத்துப் பதைத்துத் திகைத்து வருவது வழக்கம். ஆனால் சிலபேர்கள் இப்படி வருகிற சுவாஸத்தைக் கருமானுடைய துருத்திக்காற்றுபோல் வாயிற்கூடி "பூ, பூ" என்று ஊதுகிறார்கள். இது நிரம்பவும் கெடுதியை விளைவிக்கிறது. ஆகையால் இவ்விதம் விசையாக வருகிற சுவாசத்தை வாயின் வழியாகப் போக்குவரவு செய்ய ஒட்டாமல் தடுத்து விடும்படிக்கு வாயை இறுக்கமாக மூடிக்கொண்டு

பிரயாசைப்பட்டாவது மூக்கின்வழியாகவே விடவேண்டியது.

43. தீர்க்கமாகக் கொட்டாவி விடும்படி நேரிட்டால் வாயைத் திறந்துகொண்டு கொட்டாவியை உட்கொண்டு பிறகு வாயை உடன் மூடிக்கொண்டு அந்த உட்சென்ற கொட்டாவியைப் பிரயாசைப்பட்டாவது மூக்கின் வழியாகப் புறக் கழிக்க வேண்டும்.

44. உன் வாக்கினால் அவாச்சியங்களான சப்தங்களையாவது, பதபிரயோகங்களையாவது புறப்படுவிக்கவும், உன் தேகத்தாலும், கரசரணாதி அவயவங்களினாலும் வீணாயும், அயோக்கியங்களுமான கருமங்களைச் செய்யவும் ஆகாது. அதாவது:—மூக்கு துவாரங்களில் கைவிரலை இடுதல், உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுதும், வேறு எந்த ஸ்திதியிலாவதும் கையால் தாளம் போடுதல், பூமியை நகத்தால் கிள்ளுதல், வரைதல், காலால் எழுதல், துரும்பு, குச்சி இவைகளைக் கிள்ளிபோடுதல், கை நகங்களைக்கடித்தல், நகத்தை உரித்தல், மயிர்களைக்கடித்தல் இவை முதலியவைகள் தான்.

45. எப்பொழுதும் காறிகாறி துப்பலாகாது. வார்த்தை பேசும்பொழுதும், வேறு எவ்விதமாகிலும் வாயில் உமிழ்நீர் ஊறிவந்தால் அதையும் துப்பாமல் உட்கொள்ள வேண்டும். உமிழ்நீரைத் துப்பினால் அஜீர்ணமும், க்ஷயரோகமும், அருசியும் சம்பவிக்கும். ஆனால் வாயில் அசுத்தங்களான கபம், நுரை, இரத்தம் முதலியவைகள் வந்திருந்தால் அவைகளை உட்கொள்ளாமல் கட்டாயமாகத் துப்பவேண்டியது.

46. நீ, உன் நாயகரைப் "புற்றிலே ஆந்தை விழிப்பது போல்" உக்கிரமாகவும் முழுகண்களைத் திறந்தும் பார்க்காமல், பகுதி திறந்த கண்களோடையும், மங்கிவாடின முகத்தோடையும் தான் பார்க்கவேண்டும். அவரைப் பார்த்துப் பேசும்பொழுதும் மந்தஹாஸமாக மெதுவாய் இனிய

கனித்தமொழிகளோடு பேசவேண்டும்.

47. நகைகள், பட்டாடைகள் இவைகள் நிரம்பவும் விலைமதிப்புள்ளதாக வாங்கித்தரவேண்டுமென்று உன்கணவரை வற்புறுத்தலாகாது. இந்த ஆடை ஆபரணங்கள் நீ எனனத்துக்காகத் தரிக்கிறாய்? இதை அணிவதினால் பசி தீராது. தேகத்தைச் சுத்திவரச்செய்யாது, குலஸ்திரீத்தன்மை வரமாட்டாது, மனதையும் தெளிவு பண்ணாது, அடக்கம், ஒழுக்கம், கள்ளாமை முதலிய நற்குணங்கள் வரமாட்டாது. பின்னை எனனத்துக்காக என்று கேட்டால் உன் அழகு அதிகரிக்கும்படிக்கே தரிக்கிறாய். ஆனால் இவ்வழகு யார் பொருட்டு இருக்கவேண்டும்? உன் பொருட்டா? ஊரார் பொருட்டா? அல்லது உன் நாயகன் பொருட்டா? உன் பொருட்டானால், ஆஹாரம்பண்ணுவது, நீ மரித்துப்போகிறவரைக்கும் பசியால் வருந்தாமல் இருக்கும்பொருட்டுக் குக்ஷியைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் செய்வதுபோல் இந்த அழகும் நீ மரித்துப்போகிற வரைக்கும் வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி அழகு வேண்டுவதற்காக மரணபரியந்தம் நீ, ஆடை நகைகளைத் தரிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இப்படியானால் சில பெண்களுடைய பர்த்தா முந்தி மரித்துபோனாலும்கூட பிற்பாடும் அந்த விதந்துக்களுக்கு நல்ல ஆடை ஆபரணங்கள் அழகுக்காகவே இருக்கவேண்டுமென்றேற்படுகிறது. ஆனால், தருமசாஸ்திரங்களில் "பர்த்தாவை இழந்த விதவாஸ்திரீகள் யாதொரு அலங்காரங்களும் செய்யக்கூடாதென்று" விலக்கப்பட்டிருக்கிறதனாலும், அதுபோலவே அந்த விதவைகள் யாதொரு ஆடம்பரங்களையும் கொள்ளுகிற வழக்கமின்மையாலும் இந்த அழகு உன்பொருட்டல்லவென்று வெளிப்படையாம். ஊரார்பொருட்டாகவோ வென்றால் ஏற்கெனவே நான் அன்னிய புருஷர்களுக்காவது ஊரார்களுக்காவது உன் அழகைக் காட்டக்கூடாதென்று சொல்லி

யிருக்கிறேன். அப்படி அன்னியர்களுக்கு ஒருவள் தன் உடம்பை அலங்காரத்தினால் அழகுபண்ணி காட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பாளானால் அவள், சபைகளில் நடனமாடுகிற வேசி யென்றே சொல்லப்படுகிறாள். ஆகையால் ஊரார்பொருட்டுமல்ல. பரிசேஷமாக உன் கணவர் பொருட்டுத்தான் உனக்கு அழகிருக்க வேண்டும். இதை கடைபிடித்துத் தான் உத்தமகுல ஸ்திரீகள் தன் நாயகன் வீட்டில் இருக்கும்பொழுது மாத்திரம் அவரைப் பிரீதி பண்ணுவதற்காக அழகிய ஆடை நகைகளை அணிந்து உடம்பை மினுக்கிக்கொண்டு கொண்டையில் நறுமண பூக்கள் சூடித் தனது அழகை அதிகமாகத் துலக்குவிக்கிறார்கள். அவர் வீட்டில் இல்லாதபொழுது யாதொன்றினாலும் சிங்காரித்துக் கொள்ளாமல் ஏழைகளைப்போல் கந்தல்களைத் தரித்து வசிக்கிறார்கள். இது இவ்வாறு நிற்க, உன் கணவருக்கு உனக்கு இந்தப் புனைப்பினால் உண்டாகிற அழகு வேண்டியிருப்பதாக இச்சையிருந்தால் நீ கேளாமலே உன் கணவன் வலுவிலே நல்ல ஆடை ஆபரணங்களை வாங்கி கொடுப்பாரல்லவா. ஆனால் அவருக்கு இந்த மோடிப்பினால் உண்டாகிற அழகு உனக்கு வேண்டியதில்லை என்று அவர் உத்தேசித்திருப்பாரானால், மறுபடியும் யாருக்காக அழகுவேண்டும்? யாருக்கும் வேண்டியதில்லை. அப்படி யாருக்கும் வேண்டாத அழகுக்காக நீ மறுபடியும் என்னத்துக்காக உன் நாயகரை "அதை வாங்கித்தா, இதை வாங்கித்தா, அரை நிறைய ஒட்டியாணம் பண்ணித்தா" என்றிவ்விதமாகவே தொந்தரவு பண்ணவேண்டும்? இப்படி யாருக்கும் அழகு வேண்டாமையால் உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு ஒரு நகையும் வேண்டியதில்லை. மேலும், நீ அணிந்துகொண்டிருக்கிற நகைகளையும் புடவையையும் பார்த்து உன்னை ஊர்வாஸிகள் மதிப்பார்களா? அணியாவிட்டால் இகழ்வார்களா? ஊரார் உன்னை மதித்தாலென்ன, இகழ்ந்தா

லென்ன உனக்கிருக்கும் உண்மை அழகு யாரும் கொண்டு போக மாட்டார்களே. உன் அழகை மதிப்பதற்கும், இகழ்வதற்கும் அதிகாரம் உன் கணவருக்கேயன்றி, பிறர்களுக்கு என்னவிருக்கிறது. நீ பிறர்களுடைய பத்தினி அல்லவே. ஆனாலல்லவோ அவர்கள் உன்னை மதிக்கவும் இகழவும் வேண்டும். நீ எப்படியிருந்தால் அவர்களுக்கென்ன. கொம்புத்தேனைக் கூனன் ஆசித்தால் கிடைக்குமா? ஆகையால் ஊரார் உன்னை எப்படிச் சொன்னபோதிலும் நீ அதைக் காதில் கேட்காதவண்ணமாகவே இருக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் "அவள் புருஷன் அவளுக்கு அதை வாங்கிக் கொடுத்தார், இவள் கணவர் இவளுக்குக் காசுமாலை பண்ணிக் கொடுத்தார், அசல் வீட்டுப் பெண்ணுக்கு ஸரிகை கொட்டடி வாங்கிக் கொடுத்தார், உங்களுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு என்ன பிரயோஜனம், இதைவிட கிணற்றில் விழுந்து உயிர் துறக்கலாமே. முந்தி அந்த வீட்டு பிள்ளைக்கல்லவோ எனக்கு ஜாதகம் பொருத்தமாயிருந்தது. அந்தப் பணக்காரர் பிள்ளையை விட்டு என் தாய் தகப்பன் உங்களுக்கல்லவோ கொடுத்தார்கள். அவர்களைத் தான் சொல்ல குற்றம்" என்றிப்படி உன்னாயகருடன் சொல்லி ஏசலாகாது. நாயகன் ஸந்தோஷமாக உனக்கு வலுவிலே ஏதாவது ஆடை ஆபரணங்கள் கொடுத்தால் அதை வாங்கிச் சிங்காரித்துக்கொண்டு நாயகருக்கே காட்டக்கடவாய். கற்புடைய ஸ்திரீகளுக்குப் பொன்னாபரணத்தைவிடப் புகழாபரணமே பெரிதாம். இயல்பாகவே உண்டாகிற அழகே அழகல்லாமல் புனைத்துக்கொள்வதினால் உண்டாகிற அழகு அழகேயல்ல. ஆகையால் நீ பணக்காரியானபோதிலும் வேசியர்கள் வழங்கி வருகிற இந்தக்கெட்ட வழக்கத்துக்குட்படலாகாது. ஆனால் தோழியே! உனக்குத் தகுந்த நகைகள் என்னவென்றால், "ஸத்கதாசிரவண"மாகிய வைரக்கம்மலை உன் காது துளையிற்குள்ளே

அணிந்துகொண்டால் உன் மனம் ஸத்மார்க்கத்தில் நாடி
ஸத்துக்களில் நின்றும் புத்திமதிகளைக் கற்றுக்கொள்ளலாம்.
அந்தக் கம்மல் நழுவி விழாமல்படிக்கு "மனோநீதி"களாகிய
ஜிமிக்கியை அதன் கீழில் அணிந்துகொண்டால் அந்தக்
கம்மல் திடப்பட்டு நழுவி விழாமல் செய்து புத்தியை ஸ்திரப்
படுத்தும். இந்தப் புத்தியை இடைவிடாமல் தயிலதாரை
போல நிறுத்துவதற்கு மேல் காதில் "அடிக்கடி நினைப்பூட்டு
தல்" ஆகிய கமல மயிர்மாட்டியை மாட்டிக்கொள்வாய். இப்
படிச் செய்வதினால் உண்டாகிற உன் "உட்பிரகாச"மாகிற சந்
திர சூரிய பிரபைகளை உனது உச்சியில் மாட்டிக்கொள்ளலாம்.
இந்தப் பிரகாசத்தால் உண்டாகிற "திருப்தி"யாகிற கொண்
டை திருகை உன் கொண்டையில் அழுந்த திருகிக்கொண்டால்
சுகதுக்கங்களை ஸமமாகப் பார்க்கலாம். "யாரையும் தாழ்ந்து
படிதல்" ஆகிய ஜடை சிங்காரத்தை உன் தலையில் அணிந்து
கொண்டால் அதினால் விளங்குகிற ஒளியால் ஸருவம்
உன்னைப் பண்டிதை என்பார்கள். இந்த ஜடை சிங்காரத்தின்
மதிப்பு யாவராலும் நிர்ணயிக்கக்கூடாதது. உன் கண்களுக்
குக் "கனிவாகிய" அஞ்ஞனத்தைத் தீட்டிக்கொண்டால் நேத்
திரங்களுக்குச் சுயபிரகாசத்தைக்கொடுத்து ஏழை பெரியோர்
களை ஸமமாகப் பார்க்கும்படியான தன்மையைப் புரிவிக்கும்.
உன் கணவரைக் காணும்போதுண்டாகும் புன்சிரிப்பாகிய
"மந்த ஹாஸமே" உனக்கு மூக்குத்திருகாணியாகும். உன் ஸத்
திய வசனமாகிய தாம்பூலத்தைத் தரித்துக்கொண்டால் அந்த
மணத்தை நுகர்வதற்காகவே ஸத்துக்கள் உன்னைச் சூழுவார்
கள். உன் இனியதும், கனிந்ததுமாகிய வார்த்தைகளைப்
பேசும்போது உனது வதன முகமலரில் வீசுகிற "தாழ்மைக்
குறிப்பே" உன் மூக்குப்புல்லாக்காகும். கொழுனரிடத்தில்
இருக்கும் சிநேகம், விசுவாசம், அன்னியர்களிடத்தில் தயை,

சாந்தம், அன்பு, உன்னிடத்தில் [illegible]வெறுப்பு இவைகளே
உனக்கு முறையே அட்டிகை, பவுன்மாலை, தங்கசரடு, சாமை,
வச்சிர ஆரம், முத்துமாலை முதலிய கண்டாபரணமாய் விளங்
கத்தக்கவை. "ஒழுக்கம், முயற்சி" என்னும் இவைகளைக்
கைகளில் அஸ்தகடகங்களாகக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்.
"விநயம், அடக்கம்" இவைகளோடு கூடின "விருத்தியே" உன
க்கு இழை ஆயிரம்பொன் பெற்ற இந்திர வருணப்பட்டுக் கொட்
டடி சேலையாகும். அந்த ஆடைக்கு மேல் "அச்சம்" ஆகிற மேல்
போர்வையைச் சுற்றிக்கொண்டு அதற்கு மேல் "பொறுமை"
யாகிற தங்க கெச்சங்கள் கட்டின ஒட்டியாணம் தரித்து
பாதங்களில் "மெதுவான அன்ன நடையைப்போன்ற நடை
யாகிற கொலுஸையும்" மாட்டிக்கொண்டு கடைசியில் இவ்வித
மெல்லாம் சிங்காரித்துக்கொண்ட அழகை "உன்னை நீ அறி
யும் அறிவாகிய" கண்ணாடி வாயிலாகப் பார்த்துக்கொள்ள
வேண்டும். இந்தக் கண்ணாடியால் பார்த்தால் உனக்கிருக்கும்
குற்றங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு உன்னுடைய ஒழுக்கங்களைத்
திடப்படுத்தி உன் உள்ளேயிருக்கிற அசுத்தங்களைத் துடைத்து
விடலாம். இப்படிக்கெல்லாம் விதம் விதமான ஆடை ஆபர
ணங்கள் இருக்கிறபடியால் பர்த்திருவாக்கிய பரிபாலனநி
குண கணங்களோடு கூடின ஸ்திரீகளுக்கு வேறு [illegible]யுயர்ந்த
நகைகள் ஒன்றும் தேவையில்லை. ஆகையால் நீ உன் பர்த்தாவின்
உண்மையான பத்தினியாயானால் [illegible] என்பதற்கு
மாறாக ஆடை ஆபரணங்களைத் தரிக்கவும் அதற்கு [illegible] கேடக
வும் ஆகாது. அப்படிக் [illegible] அணிந்தாலும் [illegible] உண்மை
யான பர்த்தாவினுடைய [illegible] மாட்டாய். பரிசேஷ
மாகப் பிறருடைய பத்[illegible] நாட்டியப்பெண் என்
றாகிலும் சொல்லலாம்."
என்றிவ்வித மெ[illegible] [illegible]மொசனங்கியுடன் [illegible]

ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தமையால் பார்வதிக்குப் பொழுது போனது தெரியவேயில்லை. பார்த்தாள், மணி நாலாய்விட்டது. பிறகு திடுக்கிட்டெழுந்து,

பார்வதி.—"ஏதடி! இந்நேரம் வரையிலும் காத்திருந்தும் உன் மாமியார் வரவைக் காணுகிறதில்லை? நேரமோ ஆய்விட்டது. நான் நிரம்ப நாழிகையாக உன்னிடத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டேன். சரி, வீட்டுக்குப்போனால்,"

மோகனாங்கி.—"ஏன்! வீட்டுக்குப் போனாலென்ன? மாமியார் அதட்டுவாளோ? "என் மாமியாரைக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். இன்னும் வரவில்லை" என்று சொல்லத்தானே வேண்டும்."

பார்.—"அது ஸரியே, ஆனாலும் எல்லா மாமியாரும் ஒருத்திபோலேயிருப்பாளா? என் விஷயத்தை மட்டும் தானே சொல்லுகிறேன். அன்பற்ற மாமியாருக்குக் கும்பிடுகிறதும் குற்றமாய்த் தானே வரும்."

மோக.—"என்னவாகிலும் உன்னைத் தொட்டதுக்கெல்லாம் குற்றம் சொல்லுகிறாள். இவ்வளவு நேரம் இங்கே தங்கியும் விட்டாய். இனிக் கொஞ்சம்கூட பொறுத்துக்கொள். மாமி இப்போதே வந்து சேருவள். நேற்றுத் தினமே வந்து சேரவேண்டியதாகத்தான் சொல்லிப்போனாள். என்னமோ தாமசகதியாய்விட்டது. போதாவிட்டால் என் நாத்தினார், உடம்பு சௌக்கியமில்லாமல் வருத்தமாய் உள்ளே படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவளை நினைத்தால் ஒரு நொடிப்பொழுதும்கூட அவ்விடத்தில் தங்கமாட்டாள்."

பார்.—"என்னடி! மீனாம்பாள் இங்கேயா இருக்கிறாள்? அவளுக்கென்னடி வருத்தம்? பின்னை என்னத்துக்காக எல்லாம் கிடக்க உன் மாமியார் மீனாம்பாள் வீட்டுக்குப்போயிருக்கிறாள்? நான் ஒருவேளை, மீனாம்பாளைப் பார்க்கத்தான்

போனாளோ என்று எண்ணி[illegible]னேன். கடைசியில் இப்படியா ஸங்கதி. அதெல்லாமிருக்கட்டும். இவளுக்கென்னடி வருத்தம்? எங்கே படுத்திருக்கிறாள்? போய்ப் பார்ப்போம் வா."

மோகனா.—"அந்தக் கதையெல்லாம் சொல்லுவானேன். இப்போது என்னவா[illegible]ம் அவள் பக்கத்துக்குப் போகவும் தகுதியல்ல. நாளைக்குத்தான் ஸ்நானம் செய்கிறாள். அவளுக்கு மாதவொழுக்கு என்னைப்போலத்தான் ஸரியான தினங்களுக்குக் காணுகிறதில்லை. இரண்டு மூன்று மாதங்களுக் கொருமுறை தான் வருகிறது. போ[illegible]ட்டால் அடிக்கடி வெள்ளை வடிதலும் காணுகிறது. சா[illegible]ய தினங்களில் இடுப்புநோயும், சகிக்கமுடியாத வயிற்[illegible]யும், சோற்றுக்கு ருசிக்கேடும், அஜீரணமும் இருக்கின்றன. தேகத்தில் இரத்தம் சொட்டுப் போலும் இல்லை. எழுந்திருக்கக் கூடிய சக்தியில்லை. மாத ஒழுக்கு சிலவேளை அதிகமாகவே ஒழுகுகின்றது. அப்போது யோனியிலும் அதன் பக்கத்திலும் அக்கினி பட்டாற் போல் புகைச்சல் (எரிச்சல்) எடுக்கிறது. நாலாநேற்றன்று இவ்விடத்தில் அமக்களம் சொன்னால் முடியாது. இவள் வயிற்றுநோயால் பட்டபாடு அந்த உதித்துவருகிற நாராயண மூர்த்திக்கே தெரியும். இந்த வருத்தம் யாருக்கும் வரலாகாதடி அம்மா! ஆனால் எனக்கு இப்படி யொன்றும் வருத்தமில்லையே அதுதான் சற்று பொறுதி."

பார்.—"[illegible]மங்கைதான், பொற்கொடிதான், பார்த்த விடமெல்லாம் [illegible]தான்" என மொழிக்கிணங்க, எங்கே பார்த்தாலும் யாரைப் பார்த்தாலும் இதைத்தான் காணுகிறேன். இக்காலத்தில் இந்நோய் காணாத யுவதிகளை மருந்துக்கும் கூட கிடைக்காமல் போய்விட்டதே! அந்தோ பரிதாபம்! "கொள்ளிக்கட்டையால் [illegible]லையைச் சொறிந்தாற்போல்" பெண்கள் இக்கொடிய நோயைத் தங்களுடைய துர்நடத்தையால்,

சனியனை விலைக்கு வாங்கினதுபோல், வருந்திக்கொள்கிறார்கள். இங்கே இப்போது உனக்கிருக்கிறது, போதாவிட்டால் உன் நாத்திக்கும் கண்டேன். இதைப்போல எத்தனையோ பேர்களைப் பார்த்துமிருக்கிறேன். ஆனால் சில பெண்கள் லச்சைப்பட்டுக்கொண்டு தங்கள் வருத்தத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. இந்நோய்க்கு என்ன காரணம் தெரிந்ததா? உன் பார்த்தா உன்னை எந்தக் காரணம் பற்றி உன் முகம் பார்ப்பதில்லையோ அதே தான் இதற்கும் காரணம். அந்தக் காரணம் உங்களுடைய கெட்ட நடத்தையே அல்லாமல் வேறு ஒன்றுமல்ல. உனக்கு இப்போது கண்டிருக்கிற இந்தச் சிறுநோய் தான் உன்னை நாத்தியைப்போல் பெருநோய்க்குட்படுத்துகிறது. ஆகையால் இப்போதே அந்தத் துர்நடத்தையைத் தூரவிலக்கி விடவேண்டும். துர்நடத்தை யாவது என்ன? அதுதான் தெரியுமோ? நீ எப்பொழுதும் காமவிருப்பமுள்ள பாலிகைகளுடன் சேர்ந்து சிற்றின்பத்திலேயே மனதைச் செலுத்தி அது விஷயமாகவே பேசிக்கொண்டும், பார்த்துக்கொண்டும் இருப்பாயானால் உனக்குப் புருஷ சிந்தை கிளம்பி மனதிலும், பஸ்திஸ்தலும், மற்றுத்தாதுக்களும் காமாக்கினியினால் உஷ்ணதசையை அடைந்து முகம்விவரும்பி உன் மருமஸ்தானத்தில் ஒருவிதமான விறுவிறுப்பு தோன்றி ஜலம்* பெருகி விடும். இந்தக் கிறுகிறுப்புத் தோன்றுவதால் பாலையாகிலும் ஒரு புருஷனை அடையும்படிக்கு இச்சை கிளம்புகிறது. இச்சித்தபடியே நிறைவேறாவிட்டால் ஷணம் முன்னிலும் அதிகம் அதிகரித்து இவ்விதமாகவே கொஞ்சமாயும் சென்று கடைசியில் இந்தச் சண்டாளரோகம் கண்டு விடுகிறது. இந்நோய் முதலில் மாதவிடாய் தோன்றும் சமயம் பெண்ணுக்கு

* ஜலம் என்பது ஸ்திரீகளுக்குக் காமவிகாரத்தில் இயல்பாகவே மருமஸ்தானத்திலிருந்து வெளிக்கு வருகிற ஒருவித திரவம்.

பட்டுக்காணும். பிறகு இரஜஸ், அளவில் மிஞ்சியாவது, குறைந்தாவது தோற்றுகிறது. அதன் பிறகு மாதவிடாய் கொஞ்சம் கறுப்புச் சாயையாகவும் சிலவேளை அல்லாமலும் இருக்கக் காணலாம். காலம் அதிகரிக்க இடுப்புநோய், வயிற்றுவலி, யோனியில் எரிச்சல், வெள்ளைவடிதல், மலட்டுச் சின்னம் இவைகள் கண்டு, வருஷத்துக்கு வருஷம் நோய் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்து கடைசியில் இந்நோயாலேயே மரணமடைவார்கள். ஆகையால் நீ இனியாவது இந்தக் காமத்திக்குட்படாது தப்பித்துக்கொள்ள முயலவேண்டும். இதற்காகவேதான் நான் இவ்வளவும் சொல்லி வந்தேன். இது இங்கே நிற்கட்டும். பின்னை என்னத்துக்காக மாமியார் அவள் பெண் வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள்? இங்கேயானால் இவ்வளவும் அமக்களமாயிருக்கிறது."

மோகன.—"ஆமடீ, எனக்குக் கேட்கவேண்டியிருக்க வில்லை! அவள் மாப்பிள்ளையைப்பார்த்து நிரம்ப நாளாய்விட்டதாம். சுமார் ஒரு வாரத்துக்குள் என்றே சொல்லலாம். அவரைப் பார்த்து வருவோம் என்று தான் போயிருக்கிறாள். அவர் உடம்பில் ஏதாவது "ஈ, எறும்பு" ஊருகிறதா அல்லது யாதாகிலும் ஓர் உரோமம் உடம்பிலிருந்து உதிர்ந்திருக்கிறதா வென்று பார்க்கப்போயிருக்கிறாள்போல் எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. இப்படி யாரையும் கண்டதில்லையடி அம்மா! "மாப்பிள்ளை," "மாப்பிள்ளை" என்று கட்டி அழுகிறாள்! இவளுக்கு மாத்திரம் தானா மாப்பிள்ளை!"

பார்.—"போதும் போதுமடீ அம்மா! ஆனால் இன்றைக்கும் வரமாட்டாள். நீ வேண்டுமானால் பார்த்துக்கொள். அவளுக்கு அங்கேபோனால் வந்தலை தெரியுமா, மாப்பிள்ளையைக் கண்டால் பெண்கள் நினைவு வருமா. சாமானியமாக மாமிமார்

ளுக்குத் தன் "அருமை மகன் செத்தாலும் சாகட்டும். மரு மகள் கொட்டம் அடங்கினால் போதும்," செல்வப்பெண் படுத் தாலும் படுக்கட்டும் சோற்றுக்கு மாப்பிள்ளை என்ன செய்கி ருரோ என்றுதான் எண்ணமிருக்கும். ஆனால் மாப்பிள்ளை யும் ஒருவராக இவளுக்குக் கொஞ்சமும் வாடமாட்டார். மாமி யாரைத் தெருவழியில் பார்த்தால் அப்பொழுதே வேஷமெல் லாம் மாற்றிவிடுவார். பக்கத்தில் பார்த்தால், இருவர்க ளுடைய கொஞ்சின் ஆட்டம் பார்க்க ரொம்பவும் தமாஷ். மாப் பிள்ளையுடைய கைமாத்திரம் அடிக்கடிக் குடுமிப் பக்கத்திலும் வேஷ்டிப் பக்கத்திலும் போய் வருவது காணலாம். "மாமியார் பக்கத்து மாப்பிள்ளைக் கொக்கு மாப்பிள்ளை மாசா" என்பது போல் மாமியைக் கண்டால் மாப்பிள்ளை முன்விட ஒரு முழம் உயர்ந்திருப்பார், மாமியாரோ அவனைவிட இரண்டு முழம். இப்படி ஒருவருக்கொருவர் நானே பெரிது நீயே பெரிது என்றிருவருமாகக் கூடி கல்யாண கச்சேரிபோட ஆரம்பித்து விட்டால் வாசல் பக்கத்தில் ஒரு பெரும் யுத்தம் நடந்துகொண் டிருந்தாலும் கூட தெரியாமல் போய்விடும். இப்படியிருக்குங் கால், இவ்விடத்தில் வருத்தமடைந்து படுத்திருக்கிற அவ னுடைய பெண்ணையா அப்போது நினைப்பாள். ஆனால் இன் றைக்கும் கூட மாப்பிள்ளைக்கு அழுதுபோட்டு நாளையதினம் தான் வரப்போகிறாள். ஆகையால் நான் வீணில் செல்லட்டும். போதாவிட்டால் வரும்போது, குழந்தை செல்லம்மாளைத் தொட்டிலிலே படுக்கவைத்துத் தூக்கம் பண்ணிவிட்டு வந் திருக்கிறேன். இப்போது ஒருவேளை நித்திரைவிட்டெழு ந்து அழுதுகொண்டிருக்கும்."

மோகன.—"ஆமடீ! குழந்தை அழுதாலென்ன? மாமி யகத் தில்லையா? பின்னே என்ன செய்யும்? குழந்தைக்கு சூழ்மையு ணவிக்கவேண்டியதில்லை. ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?"

பார்.—"ஏன் கொடுக்கவேண்டாம்? என் குழந்தைக்கு மாத்திரம் என்ன பசியில்லையா? நன்றாய்ப் பேசினாய்."

மோகன.—ஓ! நான் வங்கதியெல்லாம் அறிவேன். நீ சொல்லாவிட்டாலும் உன் மாமியார் நேற்று என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாள். அதெல்லா மிருக்கட்டும். எவ்வளவு மாதமாகிறது? நீ பூனைபோல் இருந்திருந்து உன் இரு பத்தொரு வயதுக்குள்ளாக இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயாராகவல்லவோ ஆகப்போகிறாய்."

பார்.—"என்னடீ நீதான்! உனக்கு எவ்வளவு சொன்ன லும் காதிலேறாது. இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பலதடவை யில் "பேசலாகாது, கேட்கலாகாது" என்று சொல்லி முறை யிட்டுக்கொண்டு வந்தேன். "கழுவி, கழுவி பின்னும் சேற்றை மிதிப்பது போல்" காட்டுகிறாயே. இவ்வளவு சீக்கிரமா அதை யெல்லாம் மறந்துவிட்டாயா? உனக்குச் சொல் லியே அதையெல்லாம் மறந்துவிட்டாயா? "விருக் லும் புத்தி "கடலிலே பெருங்காயம் கரைத்தது போல்" காட்டுவது கிறது. உன் அகமுடையான் உன்னிடத்தில் காட்டுவது குற்றமேயில்லை."

மோகன.—"சை! நான் ஞாயகத்தில் வைக்கவேயில்லை, என்ன செய்யலாம். எனக்கப்படி வாடிக்கையாய் விட்டது. அயலண்டை வீட்டுப்பெண்களுடன் நான் அனுதினமும் மத்தி யானத்துக்குமேல் கலந்து விளையாடுவது வழக்கம். அவர் பண்ணியோடு கூடின என்னும் மலம் இல்லையல்லவா. அவர் களிடமிருந்து தான் இவ்வளவு பழகினேன். இன்று முதல்கொண்டு ஒருவர் வீட்டுக்கும் போகிறதில்லை. இனிமேல் ஆனாலாவது எனக்கு நல்ல உன்னண்டையிலேயே வருகிறேன். ஆனாலாவது எனக்கு நல்ல புத்தி வருமோ பார்க்கலாம்.

பார்.—"ஆகட்டும். நான் போய்வருகிறேன். நீ இந்த ருடாவை உன் மாமியார் வந்தால் "இதை செல்லம்மாளுக்கு"

67433

சொல்லிக்கொடுத்து வேறு நாணயம் வாங்கி நாளையதினம் வரும்போது கொண்டுவா. நான் என்வீட்டுக்குச் செல்ல விடை தருவாய்."

மோகனா.—"அப்படியே ஆகட்டும். மெத்த ஸந்தோஷம்." என்று சொல்லிக்கொண்டு இருவரும், தத்தமது வேலைகளைப் பார்க்கச் சென்றதின் வாயிலாகவே இவ்விரண்டாமத்தியாயமும் முடிந்தது.

3-ம் அத்தியாயம்

பார்வதி சொன்னபடியே மறுநாள் மத்தியானத்தில் மோகனாங்கி நாணயத்தைக் கொண்டுவந்து பார்வதியினுடைய மாமியார்வசம் ஒப்புவித்து அவர்கள் இரண்டு பேர்களுமாகச் சேர்ந்து பார்வதியின் அறைக்குள் புகுந்தார்கள். பிறகு, வருமாறு ஸம்பாஷணைகள் நடந்தன.

மோகனாங்கி.—"பார்வதி! நீ சொல்லுவது கேட்கக் காதுக்கும், மனதுக்கும் நிரம்பவும் இனியதாயிருக்கிறது. ஆனந்தத்தை விளைவிக்கிறது. உன் அகத்தில் இவ்வளவெல்லாம் குவிந்து இருக்குமென்பதாக எண்ணுவதற்கு யாருக்கும்தான் தெரியாமல்போனது மிக விந்தையே. சில பேர்கள் உன்னைத் தஞ்சக்கள்ளி எனவும், சிலர் கபடி எனவும், இன்னும் சிலர் துஷ்டை எனவும், வேறு சிலர் மூடை என்றும், முழு மூடை என்றும் இவ்வாறாகப் பலவாய் அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்கள். "வித்துவானை வித்துவானே அறிவன் அல்லது வேறு யாரும் அறியார்கள்" என்னும் முதுமொழி இப்போதுதான் அனுபவம் வந்தது. இது நிற்கட்டும். இன்னமும் ஏதாவது விஷயங்களை எடுத்து எனக்குப் புத்தி புகட்டுவாயாக. பொழுதும் போகவேண்டுமே."

பார்வதீ.—அதெல்லாமிருக்கட்டும், நீ ஏன் இப்போது வருகையில் ரவிக்கை தரிக்காமல் தெருவீதியில் கூடத் தலைகாரை அவிழ்த்துக் கோதி முடிந்துகொண்டே வந்தாய்? தெருத்திண்ணையில் அவ்வளவு புருஷர்கள் இருந்ததைப் பார்க்கவில்லையா. உன் இருகைக்குழிக(கக்ஷங்க)ளை அவர்கள் பார்த்திருப்பாரல்லவா. இவ்விஷயத்தை முன்னமே தெரிவிக்க வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன். ஞாபகத்தில் வரவில்லை.

48. உன் இருகக்ஷங்களை அன்னியர்களுக்குக் காட்டவேயாகாது. நீ உன் ஸ்தனங்களையும், நிதம்பத்தையும் காட்டிக் கொடுக்காமல் எவ்வளவு அச்சத்துடன் இருப்பாயோ அவ்வளவு அச்சம், உன் கக்ஷங்கள் விஷயத்திலும் பாராட்ட வேண்டும் என்று முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டது. ஏனென்றால் இதுவும், பயோதரங்கள் முதலியவைகளைப் போலவே கோப்பியஸ்தானம் ஆதலாலும், இதைப்பார்த்தாலும் புருஷர்களுக்குக் காமவிருப்பம் உண்டாவதாலும் தான். ஆகையால் பக்கத்தில் அன்னிய புருஷர்கள் யாராகிலும் இருந்தால் ரவிக்கை தரிக்காமல் கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு தலையைச் சொறியவாவது, கோதிக்கொள்ளவாவது, கொண்டை கட்டவாவது மற்று இவை போன்றவைகளையும் செய்யக்கூடாது.

49. உன் நாயகன் பார்க்கும்படியான இடத்திலிருந்து போஜனம் பண்ணுதல், கொட்டாவிவிடுதல், சமைத்தல், உன் இஷ்டப்படிக்கு எவ்விதமாயினும் உட்காருதல், கண்ணுக்கு மை இட்டுக்கொள்ளல், தைலாப்பியங்கம் செய்தல், தேகத்திலிருக்கும் வஸ்திரத்தை அவிழ்த்தல், பிரஸவித்தல், அன்னியர்களுடன் வார்த்தையாடுதல் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது.

50. புருஷர்களுக்கு இருப்பதுபோல் ஸ்திரீகளுக்கும் உபனயனம் முதலிய கருமங்கள் இருக்கின்றதாம். அதாவது:— மூர்த்தாணி ஏற்றுதலே யஞ்ஞோபவீதமாகவும், பாணிக்கிரகணம்

உபநயன கருமமாகவும், பர்த்திரு சுசுருஷை வேதாத்தியயனம் ஆகவும், கிருகக் கிருத்தியம் சமிதாதானமாகவும் முன்னோர்களால் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

51. "என் அன்புக்கிருப்பிடமே!" உன் கடவுளும், பிராணனும், இரக்ஷகரும், தலைவரும், அரசனும், ஆளுவோனும், கவனிப்பவனும், போஷகரும், உழைத்து உன்னை சொகுசில் வைத்து இன்பம் தருகிறவரும், உன்னுடைய கணவரே. ஆனால் இவ்வளவும் உபகாரம் உனக்கு அவர் பண்ணிவருகிறதற்குப் பதிலாக அவர் உன்னிடத்தில் விரும்புவது உன்னுடைய பிரேமத்தையும் வணக்கத்தையும், உன்மந்தகாச முகத்தையும் தான்" என்று ஒரு ஆங்கில வித்துவான் கூறியிருந்தார்.

52. உன் நாயகருடைய சுகத்திலும், துக்கத்திலும், அர்த்தான்வேஷணத்திலும், யோசனையிலும், செல்வத்திலும், வறுமையிலும், ஊக்கத்திலும், அசட்டையிலும், நன்மை தீமைகளிலும், பலாபலங்களிலும், சத்கருமத்திலும், துஷ்கருமத்திலும், சிறப்பிலும், அவமதிப்பிலும், யௌவனத்திலும், வார்த்தக்கியத்திலும், இவ்வெல்லா விஷயங்களிலும் நாயகனை [illegible]த்து ஒருமையுடன் வாழவேண்டும். ஒருமையுள்ள காலம் முழுவதும் உங்களுக்கு ஸந்தோஷத்துடன் இருக்கலாம்.

53. "[illegible]த்தினைப் பார்க்கிலும் காமத்தி கெட்டது." ஆகையால், நீ கிரீடா விஷயத்திலே மிகவும் ஆசக்தி வைத்தவளாய் உன் நாயகரைக் காமத்தின் பொருட்டும் போகத்தின்பொருட்டும் நேசிக்கலாகாது. அப்படி நேசித்தால் உன் காமத்திற்கும், போகத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகிய உன்நாயகருடைய, பஞ்சபூதாத்மகமாகிய தேகம் இன்றைக்குப் போகிறதோ, நாளைக்குப் போகிறதோ, இப்பொழுதே விழுந்து போகிறதோ என்கிற ஸம்சயத்திற்கு இடம் தருவதால் உன் துக்கத்துக்குக் கணக்கு வழக்கில்லாமலிருக்கிறது. இவையொன்று இருந்து போய்விட்டால்

அப்பொழுது நீ, "எல்லாரைப்போலவும் எனக்கு இருக்க முடியவில்லையே, எத்தனை எத்தனை நகைகள், புடவைகள் விதம் விதமாக இருக்கின்றன, அவைகளைப் பாவி கடவுள், அந்தப் பழிகார ஈசுவரன் அணியும்படிக்கு விட்டவில்லையே. பெருக்காவது எலும்பும், தோலோடையும் பிழைத்திருக்கலாகாதா. முன், நாங்களிருவர் கூடி குலாவி எப்படியெல்லாம் சுகித்திருந்தோம். இதெல்லாம் போனாலும் போகட்டும். தலை முடியைச் சிரைத்துக் களையவேண்டுமே. அதிருந்தாலல்லவோ ஊரானை மயக்கலாம். இக்கதி நேரிட்டதே" என்றிவ்விதமாக எண்ணி எண்ணிக் கண்ணுக்குக் சுல தண்ணீர் வார்த்துத் துக்கிக்க இனி நேரிடும். ஆகையால், ஒருபொழுதும் இந்த அஸ்திரமாகிய தேகத்தின்பேரில் நம்பிக்கை வைத்து "[illegible] குதிரையை நம்பி ஆற்றில் இறங்கி [illegible] போனது போல்" மோசம் போகலாகாது. ஆனால் [illegible] கடவுள் போல் மாத்திரம் பாவித்துப் பக்தியின் பொருட்டு அவரை சேவிக்கவேண்டும். ஆனால் உனக்கு [illegible] துக்கமில்லை. எப்படியானால், உடம்புக்கு [illegible] அழிவு வந்தாலும், அந்தப் பர்த்திரு சுவரூபமாகிய கடவுளுக்கு ஒரு பொழுதும் நாசமில்லையாதலால் உன் துக்க [illegible]க்கும் நாசமில்லை.

54. இப்போது உனக்கு [illegible]ரியமும் பணமிருக்கிறதென்று கர்விக்கவும், தன்னிமித்தம் [illegible]வர்களைப் பரிகாசம் பண்ணி எளனித்துத் திருணத்[illegible]மாகப் பாவிப்பதும் ஆகாது. இந்தப் பெருமையும், ப[illegible]ருவர் சாமர்த்தியத்தினால் வந்ததல்ல. ஒருவர் சாமர்[illegible]மையால் போனதுமல்ல. ஆனால் எல்லாம் அவர்கள் [illegible]க்கு வருவதேயல்லாமல் வேறில்லை. இதைச் சத்தியம் [illegible]மல் சில பெண்கள் "தன் நாயகன் மாத்திரம் [illegible] உடமைகள் வறுமையில் [illegible] பிச்சைக்காரனைப் வருந்தி அந்தஸ்தும், ப[illegible]

போல் கண்ட கண்ட திண்ணைகளில் இருந்து நெருங்கி வெட்டி வம்புகள் பேசிக்கொண்டு கௌரவத்தையும் இழந்து அலைகிறார்" என்று எண்ணிக்கொண்டு அவரை அவமதிக்கிறார்கள். மற்றுச் செல்வவதிகளாகிய ஸ்திரீகளைப் பார்த்து அசூயைப்பட்டுக்கொண்டு "ஆஹா! இதுமாதிரி புடவை, நகைகள் நமக்கு அகப்பட போகிறதா, என்ன தளுக்கு, என்ன மினுக்கு, என்ன கொழுப்பு, அவளுக்கு இந்தப் பாக்கியம் வந்ததே. நாமும் கொண்டோமே ஒரு அசட்டு அகமுடையானை. இப்படிக் கொத்தவருக்கு அல்லவோ வாழ்க்கைப்படவேண்டும். அவள் நல்ல புஷ்பத்தை அருச்சித்தாள்" என்றிவ்விதமாக எண்ணுகிறார்கள். இவைகள் சுத்தமே முழுப் பிசகு. தன் நாயகன் வியாதி கிரஸ்தனானாலும், மூடனாயிருந்தாலும், தரித்திரனானாலும், ஒருபோதும் அவரை வெறுக்கவும், அவமதிக்கவும், பிறர்களுடைய செல்வத்தைப் பார்த்து அசூயைப்படவும் ஆகாது.

55. நீ விரதாதிகளோ உபவாஸமோ, இவைகள் உன் பர்த்தாவுடன் அனுமதி கேளாமல் ஆரம்பித்தால் பர்த்தாவுக்குக் கெடுதி சம்பவிக்கும். ஆகையால் அவர் உத்தரவின்றி ஆரம்பிக்கலாகாது.

56. உன் நாயகன் உன்னைப் பரிகாசமாகப் பேசினாலும், கேலி பண்ணினாலும், கோள் சொன்னாலும், கோபம் பண்ணிக்கொண்டாலும் நீ அதற்கு மேற்கோள் சொல்லவும், வார்த்தைக்கு வார்த்தை பேசவும், மறுகோபம் பண்ணவும் கூடாது. யாதொன்றும் ஏற்காதவண்ணமாகவே பாவிக்கவேண்டும். அதாவது சிறு குழந்தைகள் மாதாவை எவ்விதமான பழி வார்த்தைகள் சொன்னபோதிலும் அவள் எப்படிப் பாவிப்பாளோ அவ்வண்ணமே இருக்கவேண்டும்.

57. அன்புள்ள ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவரிடத்தில் அன்பாகப் பேசி அவருக்குப் [illegible] கொடுத்து ஒத்தாசை செய்வாள். எவ்வளவு கோபியாயிருந்தாலும், கணவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் "சரத்கால சந்திரனைப்போல்" கோபம் நீங்கி இன்பமுடையவளாயிருப்பாள். [illegible]முகத்தை மறைத்துக் கொள்ளுவாள். அவருக்கு ஏதேனும் [illegible] நேரிட்டபோதிலும் அதை அவள் தனது நற்குணங்களால் ஒளிப்பாள், அவள் தனது பர்த்தாவினுடைய சிநேகிதர்களுக்கு மரியாதைசெய்து, அவனது சத்துருக்களைத் [illegible]. கணவர் வீட்டில் இல்லாதபொழுது வருத்தப்படுவாள். ஆனால், அவரிடத்தில் அன்பு இல்லாத மாதர்களோ [illegible] வெறிப்பாள், கைகளைப்பிசைவாள், முகத்தைத் திருப்பிக்[illegible], அவரிடத்தில் நன்றியறிதலின்றி இருப்பாள், [illegible] வரக் கண்டால் உட்கார்ந்த இடம்விட்டு அப்புறம் [illegible], எப்போதும் ஸந்தோஷமில்லாமல் மௌனமுற்[illegible], கணவருடைய சத்துருக்களிடம் சிநேகிப்பாள், [illegible]மாயிருந்தால் அதைத் தணியச்செய்யாமல் பார்த்[illegible]மல்லாமல் "தாடி தீப்பிடிக்கப் புகையிலை பற்ற[illegible]" அச்சமயம் எதிர்பார்த்து "எனக்கு [illegible] வெகுசுபண்ணி தரவேண்டும், அம்பைப்பளி செல்லவேண்டும்" என்றிவ்விதம் கேட்டு, கோபத்தை முன்னிலும் அதிகரிக்க மூட்டுவார்கள். கடுஞ்சினமாய் பேசுவார்கள், அவன் தன் [illegible]கரைக் கண்ட பொழுதும், அவளை அவர் தொடும்போதும் பயமுற்றவள்போல் நடுக்கமுறுவாள், அவரிடத்தில் இன்பத்தை அனுபவித்த பின் தன் முகத்தையும், அதரத்தையும் துடைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் படுத்துக்கொள்வள், கணவருக்கு முன் நித்திரை அடைந்து அவர் எழுந்தபின் எழுவாள்.

58. ஒருவள் கணவருடன் கோபித்துக்கொண்டு வெளி

யில் போவானாலும் அவள் அந்த புருஷர்களோடு சேர்ந்த பாபத்தை அடைகிறாள்.

59. உத்தமியின் புருஷனுக்கு வணங்கி நடத்தல் வேண்டும், யாது காரணத்தின் பேரிலும் அவரை வெறுக்கக்கூடாது, அவரிடம் பக்தியோடிருத்தல் வேண்டும், ஆபத்துக் காலத்தில் அவருக்குச் சகாயம் செய்யவேண்டும், அவர் விஷயத்தில் சலிக்காத சிரத்தையோடே இருத்தல்வேண்டும், கணவரைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் மனதில் நினைக்கக்கூடாது. அவர் அவளை அசட்டை பண்ணினபோதிலும் அவள் அவருக்கு உண்மையாகவே நடத்தல்வேண்டும், உசிதமாகிய ஸமயங்களில் அவருக்கு யோசனை சொல்லவேண்டும், அவளுடைய பதிவிரதாத் தன்மையாலும், வினயத்தாலும், பொறுமையாலும், அவரைச் சந்தோஷப்படுத்தி வைத்தல்வேண்டும். (இப்படி ஆரியமதோபாக்கியானம்).

60. ஒருபோதும் நீ அன்னியர்களுடைய புடவை, ரவிக்கை, நகைகள், இவைகளை உபயோகப்படுத்தலாகாது. கல்யாண திருநாட்களுக்குப் போவதாக நேர்ந்தால், தகுந்த அலங்காரமாகப் பூணக்கும்படி வேண்டிய ஸாமக்கிரிகள் தன் சொந்தத்துக்காக இல்லாவிட்டால் எது இருக்கிறதோ அதைக் கொண்டு பூணத்துக்கொள்ள வேண்டுமே யல்லாமல் இரவல் வாங்கலாகாது.

61. அன்னிய புருஷர்களுடைய சிறப்பைப் புகழாமலும், அவர்களை மனதில் நினையாமலும், ஸ்பரிசிக்காமலும், வியபிசாரம் இல்லாமலும், பதிவ்ரத்ய பரிபாலனவதியாயும், புருஷ ஸமீபத்தில், வெட்கத்தினால் தனக்கு இஷ்டமிருப்பதைக் காண்பிக்காமலும், தன் கணவனுக்குத் தலைவியாகத் தனது கையை நீட்டிக் கேட்கிறதையும், ஜனமுன்னே [illegible] புடைத்தலையும் உடையாள் அவளே உத்தமியாம்.

62. துஷ்ட ஸ்திரீகளுடன் சேருதல், கணவரைக் கூடாமல் அன்னிய ஊர்களுக்குப் போகுதல், காரணமின்றித் தெருக்களில் அங்குமிங்கும் நடக்குதல், இஷ்டமுள்ள விடத்தில் நித்திரை போகுதல், அன்னிய வீடுகளில் தனிமையாய்ச் செல்லுதல், பிச்சைக்காரிகள், சன்னியாஸம் பெற்ற ஸ்திரீகள், வேலைக்காரிகள், தாஸிகள், சிறுபெண்கள், வண்ணாத்தி, வேசி, நாவிதச்சி இவர்களைச் சேர்ந்து நேசித்தல் இவை ஆறும் ஸ்திரீ விலக்கவேண்டியது.

63. “அழுகிற ஆணையும் சிரிக்கிற பெண்ணையும் நம்பாதே” என்று கற்றவர் கருத்தாகையால் ஸ்திரீகள் சிரிக்கலாகாது. இது கேவலம் வியபிசாரிகள் தொழில். “வேண்டும்பொழுது அழுவாள் சிரிப்பாள் விலைமாது” என்பதுபோல் புருஷர்களின் மனதைச் சுவாதீனப் படுத்தவேண்டி சில பெண்கள் சமயத்துக்குத் தக்கபடி அழுவதும், சிரிப்பதும் வழக்கம். தங்கள் காரியம் நிறைவேறும்படி வேண்டி ஸாகஸம் செய்வார்கள். விலைமாதர்கள் தாங்கள் படும் நோயைக் கவனியாது பணத்தில் மட்டும் திருஷ்டியுள்ளவர்களாய் விட புருஷர்களைக் கண்டு வெற்றிலை போட்ட வாயுடன் பல்லுகளையும், நாக்கையும், மூக்கையும் காட்டி மயக்குவார்கள். இது வேசி தொழிலானபடியால் இதற்குட்படலாகாது.

64. வியபிசாரத்தால் வருணஸங்கரமும், கோத்திர ஸங்கரமும், ஆகிய சிசுக்கள் உண்டாகிறது மல்லாமல் லோகத்துக்கு நிந்தியமாய்ப் பலித்து, பதிதையாகி 3½ கோடி வருஷ பரியந்தம் நரகத்தில் வஸித்தபிற்பாடு மறு ஜன்மத்தில் குஷ்டரோகியாய்ப் பிறந்து கிருமிகளால் வருந்தி துக்கத்தை அடைவார்கள்.

65. “பெண்ஜாதியைத் தாய் வீட்டுக்கு அனுப்பினவனுக்கொரு சொட்டு” என்பது போல் பெண்கள் இயல்பாகவே

பிறந்த வீட்டுக்குச் சென்றால் அவ்விடத்தில நிரம்பவும் சுவாதந்திரியமுள்ளவர்களாய் வீட்டுக்கு வீடு, தெருவுக்குத் தெருவு திரிவது வழக்கம். இப்படிச் சுவாதந்திரியம் காட்டின எவ்வளவோ பெண்கள் கெட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அப்படிச் செய்யாமல் உன் புகுந்த வீட்டில் எப்படி அடங்கியிருப்பாயோ அப்படியே தாய் வீட்டிலும் வஸிக்கவேண்டியது.

66. "நடஜேல் ஸ்திரீ ஸ்வாதந்திரதாம்" என்பதுக்கிணங்க ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் ஒருபோதும் ஆகாது. இவர்கள் ஸ்வாதந்திரியம் காட்டுவதால் அது வியபிசாரத்துக்கு முதல் ஸோபானமாகிறது. ஆனால் வித்தை கற்றுக்கொண்டு நல்ல விவேகசாலிகளாயிருந்தால் புருஷர்களைப்போலவே இந்தப் பண்டிதைகளுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் ஆகலாம். இதினால் அவர்களுக்கு ஆனிவராது.

67. பெண்கள், புகுந்த வீட்டுக்குப் போவதென்றால், மனதில்லாமல் ஸந்தோஷமற்றவர்களாயும், தாய் வீட்டுக் சென்றால் வெகு ஜாக்கிரதையாயும் செல்லுகிறார்கள். இது பிசகிலும் பிசகே. ஆனால் ஒன்றுக்கொன்று மறித்துப்பாவித்துக்கொண்டே போகவேண்டும்.

68. உன்னைப் புகழ்வோனை, நீ நேசிக்கலாகாது, ஏனென்றால், புகழ்ச்சியால் உனக்கு விஷம் போல் கெடுதி சம்பவிக்கும். அதுவுமல்லாமல் அதினால் உனக்கொரு நன்மையும் விளைகிறதில்லை. ஆனால் உன்னை அடிவது சொல்லி இகழ்ந்து பேசுவார் யாரோ அவரே உனக்கு அமிருதம் போன்ற நல்லொழுக்கத்தைப் பயற்றுகிறார்கள். ஆகையால் அவரையே நீ நேசிக்கத் தக்கதாம்.

69. நீ நேசிப்பது எப்பொழுதும் பண்டிதைகளையும், விவேகசாலிகளையும் ஆகிய ஸ்திரீகளையே நேசிக்கவேண்டும்.

இப்படி செய்வதால் நல்ல அறிவையும், ஒழுக்கத்தையும் புகட்டுகிறது.

70. நீ உன் பிறந்த வீடு, கணவன் வீட்டுப்பந்துக்களையும், ஞாதிகளையும் ஒருபொழுதும் துவேஷம் செய்யாமல் அவர்களை உன்னைப் போலவும் உன் கணவரைப் போலவும் பார்த்து ஒன்றுக்கொன்று கலந்திருக்கவேண்டும். அதிருஷ்டத்தால் உனக்கு ஸம்பத்தெல்லாம் அழிந்துபோய் உன் ஞாதிகளுக்கு மிகுதி செல்வமிருந்தால் அதைப்பார்த்து அசூயைப்படலாகாது. அப்போது அவர்கள் கண்ணுக்கு உன்னை ஏளனமாயும் நிஸ்ஸாரமாகவும் தோன்றினாலும் நீ அவர்களை மதிக்கத்தான் வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், "பார்த்தாயா! நமக்குப் பணமில்லை, அவர்களுக்கு யதேஷ்டமாக ஸம்பத்திருக்கிறது என்கிற அகங்காரத்தினாலல்லவா நம்மை இவ்விதம் ஏளனம் காணுகிறாள், ஆகட்டும், இருக்கட்டும், என்றிப்படி நீ வெறுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஒருவேளை உன் ஞாதிகளுக்குத்தான் வறுமை வந்தாலும் நீ அவர்களை உன் பணக்கொழுப்பினால் அவமானிக்கவும் ஏளனம் பேசவும் செய்யாமல் எப்பொழுதும் வார்த்தையாடி கூடி இருக்கவேண்டும்.

71. உனக்கு மேல்பட்ட பெரியவர்களைப் பார்த்து "நீ" என்று சொல்லவும், அவர்முன் உட்காரவும் ஆகாது. அவர்களுக்குத் தாழ்ந்து இருந்தால் வாழ்ந்திருப்பாய்.

72. நீ எப்போதும் ஸத்தியத்தைப் பற்றி ஒழுகுதல் வேண்டும். அதுவே உத்தமோத்தம நன்னடக்கைகளிலும் சிறந்தது. என்னவென்றால் இவ்வுலகினில் உயிர்த்திருக்கும் மானிடர்களுக்கு அத்தியாவசியமான புண்ணிய கருமங்களில் ஸத்தியம்தான் முதன்மையாக விளங்குகிறது. ஒருவனுக்கு ஸகலஸம்பத்துமிருந்தபோதிலும் ஸத்தியம் ஒன்றுமாத்திரம் அவனுக்கில்லாவிட்டால் அவன் சீர்

இக்குத் தடைபட்டுப்போகிறது. இதைவிட அவ்வளவு மனோ வியாகுலத்துக்குப் பிறிதொன்றும் காரணமாவதில்லை. இந்த அபவாதத்தைக் கிஞ்சித்தேனும் ஒருவனும் ஸகிக்க முடிகிற தில்லை. பொய் பேசுவன் என்று பட்டப் பேர் தரிப்பது மகா அபகீர்த்தியாம். அஸத்தியவாதி மானிட கோபத்துக்கும் பயப்படுகிறான். தங்கள் குற்றங்களை மறைத்து வைப்ப தற்கு மெய்யைப் பொய்யாகவும், பொய்யை மெய்யாகவும் சொல்லுகிறார்கள். இதுவும் கடைசியாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு யாவராலும் நிந்திக்கப்படுகிறார்கள். மற்றத் துர்க்குணங்கள் யாவும் பொருந்தியிருந்து ஸத்தியத்தையே பேசுவானாகில் அவன்தான் யாவராலும் புகழப்படுவான். ஆதலால் ஸத்தியத் தையே கைக்கொள்ள வேண்டும்.

73. நீ யாவரோடும் நேசத்துடன் விட்டுப் பிரியாமல் எல்லாக் காரியத்துக்கும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாயிருந்து ஸகோபித்திருக்கவேண்டும். இவ்வாறாய் ஒருமையுடன் இருந் தால் உன் ஆயுட்காலம் முழுமையும் ஸந்தோஷத்துடன் வாழ்ந் திருக்கலாம். ஒருவருக்கொருவர் அவேஷம் பாராட்டுவர்தால் எப்பொழுதும் சண்டையும் மனோவியாகுலமும் விட்டுப் பிரி யாமல் கூடவே இருக்கும். ஆகையால் இதர்களுடைய மனதை அறிந்து எவரெவர்களுக்கு எந்தெந்தச் சமயங்களில் எப்படி எப்படியெல்லாம் வேண்டுமோ அந்த அந்தப்படியே செய்து வரவேண்டும்.

74. துர்ச்சீலம் மகா அவலக்ஷணமாகிய ஒரு பாத கமாம். ஆகையால் இதை ஒருபொழுதும் கைக்கொள்ளலா காது. அது இருந்தால் உன் சௌந்தரியமாகிய முகத்தை அபா லப் படுத்துகிறது. கண்கள் எப்போதும் சிவந்து கொண் டும், கொவ்வைப்பழம் போன்ற அதரங்கள் [illegible] உன் சந்திரனைப் [illegible] தேஜஸை [illegible]

[illegible] பண்ணி, காடு முடாமல் [illegible], அழுகை முகத்துடனும்," சிலபோது வியாகுலத்துடனும், கோபத் துடனும், அழுக்காயும், மற்றொருபோது கைகளைப் போல வும், முகம் வீங்கித் தூங்கிக்கொண்டு இவ்விதமாக எல் லாம் அவலக்ஷணப்படுத்துகிறது. இப்போர்க்கொத்த முகத் துக்கு இந்த வேளையில், சந்திர சூரியர்களைத்தான் பிடித்து வைத்து அலங்காரம் பண்ணினாலும் ஒளியைத்தருமோ! இம் முகத்தின் ஸ்பரிசத்தால் அவ்விரண்டும் தானே கரிவர்ணித்து மங்கிப்போகும். ஏதாவது கேட்டால் காது கேட்காத வண்ண மாய் கனத்துடன் பேசாமலிருப்பார்கள். கையில் ஏதாவது இருந்தால் வீசி எறிவார்கள். பூமி அதிர்ந்து போகும்படி "தட தட"வென்று கோபத்துடன் நடப்பார்கள், சட்டிப் பானைகளை உடைப்பார்கள், வெங்கலப் பானையை நக்கென்று கீழே மோது வார்கள், நாழிக்கொருதரம் இடிச்சத்தம்போல் முரண்டு பேசு வார்கள், உதட்டைக் கடிப்பார்கள், இத்தன்மையான துர்முகம் சிலபோது சில பெண்களிடத்தில் அவர்களுடைய சாயலா முன் காணப்படுகிறது. "ஐயோ! இதுவும் ஓர் விந்தையோ! இவ்வளவு தெரியாமல் போகிறதே. எவ்வளவோ அழகாயிருக் கிற சந்திரமண்டலம் போன்ற முகத்துக்கு இத்தன்மையான இராகு கேதுக்கள் போன்ற துர்ச்சீலத்தை வரவிட்டு அதை அவலக்ஷணமாக்கி அபாரப்படுத்திக்கொள்ளுகிறார்களே! எவ் வளவு அழகிருந்தென்ன. நாயகன் ஒன்று பேசினால் நாம் 10 பேசி, "போ" என்றால் "போம்" என்றுரைத்து, [illegible] சொன்னால் ஸட்டமாகக் குதித்துச்செல்லுவார்களை ஒரு பத [illegible]! [illegible] பத்திரகாளி என்றே சொல்ல லாம். ஆகையால், நீ இப்படியாகக் கூடாது [illegible] உன் அழகுமுகத்தில் [illegible] படக்கூடாது.

75. " [illegible]

டையவும் ஆசிரயம் இல்லாமலே வித்தையையாவது ஸம்பத்தையாவது தானாகவே தேடிக் கொண்டால் அந்த விஷயத்தில் ஒருவனை கொஞ்சம் கர்வித்திருக்கச் சற்று நியாயமுண்டு. உற்றுப்பார்ப்போமானால் அதற்கும் கூட இனையளவேனும் அவகாசமில்லை. இங்கேயே இப்படி இருக்கச்சே, தனது சுயபிரயத்தினம் இல்லாமலே அன்னியர்கள் தேடிப் புதைத்து வைத்திருக்கிற ஸம்பத்தைப் பார்த்து இஷ்டப்படி அனுபவித்துக் கர்விப்பதும், அன்னியர் வசமிருந்து கற்றுக்கொண்ட வித்தையைக் கொண்டு ஊராரையும், மூடர்களையும் புரட்டி "நான் பெரிய பண்டிதர், அஷ்டாவதானி, மகாமகோபாத்தியாயர் என்றிவ்வாறாகத் தாமே பெயரிட்டுக்கொண்டு தன் குருவைச் சொல்லாமல் "இதெல்லாம் தாமாகவே சுயம் கிருதமாகப் படித்தது தான், இது என்னால் செய்யப்பட்டது, இது என்னால் தேடப் பட்டது" என்றிவ்விதமாகக் குருவை மறைத்து விட்டுத் தன் பெயரைமாத்திரம் உலகவருக்குச் சொல்லிக்கொண்டு தன்னையே புகழச்செய்யும் படிகல்லாதவர்களிடம் விதண்டவாதத்தையும் பண்ணிக் கர்வித்துக் கொள்ளுகிறவர் ஸ்திதி என்னவாயிருக்கலாம் என்று நீயே யோசித்துப்பார். இவ்வகம்பாவத்தை யுடையவர் நாயினும் கடையாகிறார்கள். இது சுத்தமே இருட்டுத்தனம். இப்படிச் செய்வதைவிட "சதுர்வேதமும் என்னால் செய்யப்பட்டது" என்று சொல்லிலாமே, இதுவும் ஒரு புதுமையா நினைக்கும்போது மயிர் கூசுகிறது. ஆகையால் அன்னியர்களால் தேடிச் சம்பாதிக்கப்பட்ட வித்தையையாவது பொருளையாவது நீ பிரயாசமின்றியே தேடிக்கொண்டால் அந்த மூலபுருஷன்பேரில் எப்போதும் பயபக்தியுடன் இருப்பாயே தவிர ஒருபோதும் கர்வித்துக்கொள்ளலாகாது. உனக்கிப்போது இருக்கும் கல்விக்கும், பதவிக்கும், யார் மூலகாரணமோ, அதாவது, யார் மூலமாக

நீ இப்போது இந்நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறாயோ அவர்தான் உன்னுடைய குருபூதர். இவரே மூலபுருஷன்.

76. பொறாமை பொல்லாதது. மனிதர்களிலும், விலங்குகளிலும் பொறாமையுடைய ஜீவிகள் சுகமடைகிறதில்லை. ஒருவனது வாழ்க்கையையும், ஆக்கத்தையும் கண்டு பொறாமைபடுவதால் நமக்கே பெரிய துன்பத்தை விளைவிக்கிறோம். ஆகையால் எப்போதும் பிறரைக்கண்டு பொறாமைப்படுகிறதும், அசூயை கொள்வதும் ஆகிய இத்தீக்குணங்களை ஒழிக்கக்கடவோம். (தத்துவதரிசனி).

77. "பொறுமையே சிறந்த பூஷணம்." ஒருவன் பொறுமை என்னும் குணத்தை வகித்தால், யாதொரு இடையூறுமின்றி வாழக்கூடும். பிறர் நம்மை நிந்திக்குமிடத்தும் நாம் பொறுமையாய் இருப்பது நன்று. நம்மைவிட உயர்ந்தவர்கள் நம்மை நிந்தித்தால், நம்மிடம் ஏதோ குறைவு இருக்கிறதென்றெண்ணி அதை நிவர்த்திக்க யத்தனப் படவேண்டும். நமது குறையை எடுத்துக் கூறினதற்காக அப்பெரியோர்களிடம் நன்றி பாராட்டவேண்டும். நம்மைவிட தாழ்ந்தவர்கள் நம்மை நிந்தித்தால் அதை ஒருபொருட்டாய் எண்ணாமல் மறுமொழியும் சொல்லாமல் சும்மாவிருப்பது நன்று. நமக்கு ஸமானமானவர்கள் நிந்திப்பார்களாகில் அவர்களுக்குப் பொறுமையுடன் தக்க ஸமாதானம் சொல்லுவது கடமையே அல்லது வரம்பு கடந்து வசனிக்கலாகாது. (தத்துவதரிசனி).

78. "நற்குணமே நல்ல ஆஸ்தி." உனது தேகமும், வீடும், தனதானியங்களும், நகை நட்டுகளும் இவையொன்றும் ஸ்திரமானவையல்ல. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மூந்தியே உன்னைக் கொண்டுபோகுவதற்கு ப்ரீதியானது மென்னியிலிருந்து காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படி நீ மரித்துப் போகும்போது உன்னுடைய பொன்னும், பொருளும், மண்

னும், போகமும் கூடவே வாரது. உன்னுடைய புண்ணிய பாபங்களை தொடர்ந்து வருவதால் நீ எப்பொழுதும் நற்குணங்களை விளைவிக்கக் கூடிய காரியங்களையே செய்யவேண்டும்.

79. "சத்திரியைப் பார்க்கிலும் கனகோபம் கொலை செய்யும்." ஆகையால் உனக்கு என்னவந்தபோதிலும் கோபம் வரவே யாகாது. அது மகா அபாயகாமானது. இந்தக்கோபம் என்கிற தேவதை ஒருவனிடத்தில் பிடித்துக்கொண்டால் அவனுடைய உடம்பு முழுமையும் கிடுகிடென நடுங்குகிறது, உதடு விறைக்கிறது, கண்கள் சிவந்து கள்ளுண்டவனைப்போல் உருட்டி விழிக்கின்றது. அந்த வேளையில் யாராகிலும் அவன் முன் வந்தால் "வெடிகொண்ட பன்றிபோல்" அவர்மேல் பாய்ந்து மோதப்போகிறான். இப்படிக் கொத்த கோபத்தை "பொறை" என்னும் வாளால் வெட்டி அறுத்துவிடவேண்டும்.

80. வெட்கப்படுகிற வேசியும், வெட்கங்கெட்ட ஸமுஸாரியும் கெடுவார்கள், ஆகலால் எல்லாக் காரியங்களிலும் உனக்கு (நீ, ஸம்ஸாரி ஆனபடியால்) லஜ்ஜை இருக்கவேண்டும். ஸ்திரீகளுக்கு எல்லா அழகிலும் பெரியதான அழகு வெட்கமாம். எவ்வளவு சுந்தரியாக இருந்தாலும் "லஜ்ஜை" யென்று இல்லாவிட்டால் "ஊருக்கு ஒரு குந்தாணியாகிறதுமல்லாமல் தன் அழகையும் கெடச் செய்கிறாள்."

81. "அடக்கத்தப் பெண்ணுக்கு அழகேன்?" என்பது போல் ஸ்திரீகளுக்கு மற்றொரு அழகு அடக்கமாம். இவ்வடக்கத்தின் பயன், பதிவிரதா தருமமும், ஸௌசீல்யாதி குணங்களுமாகிய அழகுதான். இந்த அழகினால் தான் சோபிக்கிறார்கள். மற்று நகை முதலியவற்றால் சோபிக்கிறதில்லை.

82. இராத்திரி போஜனத்திற்குப்பிறகு நாயகனுடைய சயனக் கிருகத்திற்குச் செல்லும்போது நிரம்பவும் பரிசுத்தமேனி

யுடன் செல்லவேண்டும். அதாவது பல்லுகளை விளக்கி வாயைச் சுத்த ஜலத்தால் கொப்பளித்து, முகத்திலும், கைகாலுகளுடைய முழுசந்துகளிலும் ஜலத்தை விட்டுத் தேய்த்துக் கழுவிப் பிற்பாடு தேகத்தில் வடிந்திருக்கும் வியர்வை, அழுக்கு, [illegible] இவைகளை நீக்கிக்கொள்ளும்படியாகத் தானே [illegible] வஸ்திரத்தால் தேகம் முழுமையும் துடைத்துச் சுத்தி பண்ணி, பிறகு தாம்பூலம் தரிக்கவேண்டும். சயனிக்கும் போது பகலில் கட்டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரத்தை உடுத்துக் கொள்ளலாகாது. ஆனால் அதற்கென்றே சொல்லிப் பிரத்தியேகமாக ஒரு ஆடையை வெறுங்கிறக்கும் உபயோகப்படுத்தாமல் [illegible] கிருகத்திலேயே [illegible] வைத்திருக்கவேண்டும். அந்த வேளையில், பகலில் உடுத்திருந்த சேலையை அவிழ்த்துப்போட்டு, இதற்காக எடுத்துவைத்திருக்கிற ஆடையைச் சுற்றிக்கொண்டு மறுநாள் காலையில் எழுந்து வரும்போது இதை அவிழ்த்து, சேலை அவிழ்த்து [illegible] வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டு தான் வெளிப்புறம் வரவேண்டும்.

83. நீ, படுக்கை அறைக்குள் செல்லும்போது, உன் நாயகன் அவ்விடத்தில் படுத்திருந்தால் "தடதட" வென்று அவரிடம் செல்லக்கூடாது. ஆனால் [illegible] பக்கமாக ஒதுங்கி நிற்கவேண்டும். ஒருவேளை நீ வரும் முன்னமேயே நாயகன் நித்திரைபோனால், அருகில் சென்று படுத்துக்கொள்ளலாம். பிறகு அவர் எப்பொழுது கண் விழித்தாலும் அந்த க்ஷணமே வெகு [illegible]பிரமத்துடன் நீ எழுந்து முன் சொன்னபடியே நிற்கவேண்டும். பிற்பாடு அவர் உத்தரவின்படி அருகில் செல்லலாம். மேலும், ஒருவேளை நாயகன் வரும் முன்னமேயே நீ [illegible] படுத்திருந்தால், அவர் உன்னை [illegible] படுக்கையிலிருந்து எழுந்தும், அவர், [illegible] நீ, நித்திரைபோனால் கண் விழித்தவுடன் [illegible] எழுந்து முன்போலவே நா

மாய் நிற்கவேண்டும். இங்கேயும் முன்போல் அவர் அனுமதி பின்பேரில் கிட்ட வரலாம்.

84. நீ, எப்படிக்கொத்த மனதுடன் உன் புருஷனை அடைகிறாயோ, அப்படிக்கொத்த குணமுடைய ஸந்ததியை அடைகிறாயாதலால், பரிசுத்தனாகியும், நற்குணமுடையவனுமாகிய புத்திரனைப் பிரசவிக்கும் பொருட்டுப் பிரியம் கொண்டவளாகத்தானே உன் பர்த்தாவை, ஸத்துவகுண மனதுடனே அடையவேண்டும் என்று மனுஸ்மிருதி கூறுகின்றது.

85. முன்றானி மாகாத்மியம். முன்றானி என்று சொல்லுவது, அவிஞர்களுக்குப் பிர்ம்மோபதேசம் ஆய்விட்டதற்கு ஸாக்ஷியாகத் தரிக்கப்பட்டிருக்கிற எஞ்ஞோபவீதம் போலவும், ஒரு கிராமத்துக்கு ஸம்பத் ஸமிருத்தி முதலிய நற்குணங்கள் உண்டாகும்பொருட்டுத் தேவாலயங்கள் கட்டி அதில் விக்கிரகங்களைப் பிரதிஷ்டிப்பது போலவும், ஸ்திரீகளின் உபயுக்த கருமமாகிய "பாணிக்கிரகணம்" அதாவது விவாஹகாலம் முதற்கொண்டு மரணபரியந்தம் கற்புத்தன்மை அழியாமல் படிக்குப் பாதுகார்த்து வருவதற்காக விவாஹ சுபமுகூர்த்தத்தன்று "சுந்தரிகளுக்கு ஸாக்ஷி முன்றானி ஏற்றல்," என்பதுபோல், ஒரு ஸாக்ஷியாகவும், தேவதையாகவும் பாவித்துக் கட்டப்பட்டதாம். ஒரு ஆலயத்திலுள்ள விக்கிரகந்தண்டையிலிருந்து பொய் பேசுவதற்கும், மற்று எந்தத் தீமைச்செய்கைகளைப் பண்ணுவதற்கும் எப்படி அஞ்சுவார்களோ அப்படிப்போல் இம்முன்றானி ஸாக்ஷியை மீறி ஒரு அகிருத்தியமும் செய்யக்கூடாது. தவிரவும் இதை அசுத்தப்படுத்தவும் ஆகாது. ஸத்புருஷர்கள் வபனம் செய்விக்கும்போது, எஞ்ஞோபவீதத்தை நாவிதன் ஸ்பரிசிக்காமல் படிக்கு வேறு அங்கங்களில் சுற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள், மலமூத்திரங்களைப் புறக்கழிக்கும்போது தாவடம் போட்டுக்கொண்டு

காதில் மாட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். அவ்வண்ணமே இராத்திரியில் பத்தினியுடன் கூடும்பொழுதும் பூணூலை முன்போலவே மாட்டிக்கொண்டு மறுநாள்காலையில் ஸ்நானம் செய்யும்பொழுது தான் நேராகத் தரிக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்விதம் தரிப்பது என்னத்துக்காகவென்றால் எஞ்ஞோபவீதம் அசுத்தமாகாமலிருக்கும் பொருட்டும், அந்தந்த வேளைகளில் தாம், "அசுத்தமுடையவன்" என்று அறிவிக்கும்பொருட்டும்தான். இது போலவே, ஆலயங்களில் பிரதிமைகளுக்கும் அசுத்தம் அணுகாமல் படிக்குப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். எவ்விதமாவது பெரும் அசுத்தம் நேரிட்டால் அதற்குக் கும்பாபிஷேகம் முதலிய ப்ராயச்சித்தங்கள் செய்து சுத்தப்படுத்துகிறார்கள். அத்தன்மைபோல் மாதர்களின் கற்புக்கு ஸாக்ஷியாகவே ஏற்றப்பட்டிருக்கிற முன்றானியை ஒருபொழுதும் அசுத்தப்படுத்தலாகாது, சுத்தமாகவே வைக்கவேண்டியது. முன்றானியைக் கட்டிக்கொள்வதனால் ஸ்திரீகளுக்குச் சுத்தமும், கட்டிக்கொள்ளாவிட்டால் அசுத்தமும் விதித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் மாதவிடாய்த் தினங்களிலும், சேர்க்கையிலும், மலமூத்திர, விஸர்ச்சனம் பண்ணும்பொழுதும் முன்றானியை அசுத்தப்படுத்தாமல் வைக்கும்பொருட்டு எடுத்துவிடுகிறார்கள். அதினால் தான் அந்த வேளைகளில் ஸ்திரீகளுக்குத் தீட்டுச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் முன்றானியை அசுத்தப்படுத்தினாலென்னவென்று கேட்டால், ஸ்திரீகள் முன்றானியுடன் கூடியிருந்தாலும் எப்போதும் தீட்டாகவே எண்ணவேண்டியது. அப்படி அசுத்தப்படுத்தாமல் வைக்கும்பொருட்டுத்தான் அந்தந்த வேளைகளில் எடுத்துவிடவேண்டுமென்று முன் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமானால், எல்லாருக்கும் எளிதில் முன்றானி சுத்தம் கிடைக்கிறது. ஆகையால் எல்லா ஸ்திரீகளும் பரிசுத்தைகள் என்றே சொல்லலாம்.

ஆனால் வாஸ்தவத்தில் அப்படிக் காணுகிறதில்லை. நூற்றுக்கு எவ்வளவோ சொல்பம் தான் கற்புடையவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். இதென்ன ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாதிருக்கிறதென்றால், அது ஒவ்வித்தானிருக்கிறது. எப்படியென்றால், உன்னைப்போலொத்த காமாதுரபெண்களுக்கு இப்படி அசுத்தப்படுத்தாமல் வைக்கவேண்டுமென்றிருந்தால், அவர்கள் எப்பொழுதும் மூன்றானியைக் கட்டாமல் இருக்கத்தான் வேண்டும். அப்படி ஆனாலோ அவர்கள் எப்பொழுதும் அசுத்தம் தான். மூன்றானியைக் கட்டினால், அது அசுத்தமாவது பற்றித் தாமும் அசுத்தம், கட்டாவிட்டால், மூன்றானி இல்லாதது பற்றி அசுத்தம். இப்படி இவர்கள் இருவழியானும் அசுத்தம்தான். எப்படியென்றால், உங்களைப்போலொத்த யுவதிகளுக்கு இயல்பாகவே, சேர்க்கை விருப்பம் அதிகமாக இருப்பதால், அந்த விருப்பம் உதிக்கும்போதெல்லாம், மர்மஸ்தானத்திலிருந்து மதனஜலம் ஸ்ரவிக்கிறதல்லவா. இந்த ஜலமே தான் மூன்றானியை அசுத்தப்படுத்துகிறது. எப்பொழுதும் இவர்களுடைய மனம் சிற்றின்பத்தில் செல்லுவதால் காமவிகாரத்தை அடைந்து மர்மஸ்தானத்திலிருந்து ஜலம் வடிகின்றமையாலல்லவோ மூன்றானி அசுத்தி அடைகிறது. ஆகையால் இந்த ஜலஸ்ராவம் வடியாமல் செய்வதுதான் நலம். இதற்கென்ன உபாயம்? காமத்தை அடக்குவது தான். அதை அடக்க என்ன வழி? சிற்றின்ப விஷயமாக, மனதை விடாமலிருப்பதுதான். இதை அசுத்தப்படுத்தினவர்கள் இகத்தில் யோனிஸம்பந்தமாகிய ரோகம் கண்டு நிரம்பவும் வருத்தப்பட்டு பரத்தில் ரவுரவாதி நரகத்தையும் அடைகிறார், ஆகையால் நீ உன் மூன்றானியைப் பரிசுத்தமாக்கிக் கொள்ளும்பொருட்டு உன் மனதைப் பரிசுத்தமாக்கவேண்டும். எப்போது உன் மூன்றானி

சுத்தமாய் விட்டதோ அப்பொழுதே உன்னை ஸருவதேவர்களும் கொண்டாடிக் கடைசியில் உன் நாயகனுடன் ஸாயூஜ்யபதவியை அடைவாய். ஆனால் இப்போது உன்னிடத்தில் மூன்றானி சுத்தம் இல்லாதிருப்பதினால் தான் நீ இந்த ரோகத்தை அடைந்திருக்கிறாய். அது உன் முகத்தையும், கடத்தையையும் பார்த்தாலே தெரியும். அதை இப்போதே விட்டு விடு.

இப்படியாகவே இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் மத்தியில் அடுத்த வீட்டுக்கு மாமியாராகிய அன்னுவம்மாள் பார்வதியின் மாமியாரண்டையில் வந்தாள். இந்த வேளையில் சுமார் நாலரைமணியிருக்கும். வரும்பொழுதே "அத்தாழம் ஆய்விட்டதா" என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தாள். அதற்கு மாமியார் சொல்லுகிறாள்:—

மாமி.—"ஆர் அங்கே வருகிறது? அன்னுவா, ஆமடீ! இப்ப ஒன்றுதானடீ குறை! எனக்குப்போதுமடீ போதும். இப்படித்தான் ஒரு பெண்ணைப் பிறந்தவள் இருப்பாளோடீ! அத்தாழ மென்னத்துக்கு! என் மண்டையை உருட்டினால் போதுமே."

அன்னு.—"என்னடீ யது? ஆருடன் கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்?"

மாமி.—"ஆர்! இந்த வீட்டுக்கு பெரிய எஜமானி இருக்காளே, மாட்டுப் பெண்ணாகப்பட்டவள்! அவளுக்கென்னடீ! அவன் அப்படியெல்லாம் கொம்பிலே ஏற்றி வைத்துவிட்டான். அந்த பின்னை எப்படி இவ்வளவு தீரதை வராமலிருக்கும். அசட்டுக்கு என்ன சொன்னாலும் தெரியாது. என்ன செய்யலாம், அவ்வளவு மருந்து அவன் தின்றிருக்கிறான். என்ன இந்திரஜாலகள்ளி! போதாவிட்டால் ஒரு தேவிடிச்சி இருக்காளே போகணுங்கி, அவளும் முன்னெப்போதும் முதல் கூடியிருக்கிறாள். பின்னை கேழ்க்கவேண்டுமோ, என்னமடீயது! இரவும்

பகலும் ஒருப்போலே "குசு, குசு, குசு, குசு," என்று அங்கேயும், இங்கேயும், மாளிகையிலுமிருந்து என் மண்டையை உருட்டி, உருட்டி ஓயுகிறதில்லை. இவள் வரிசை ஆருக்கும் தெரியாதா. என்னத்துக்காக இவள் தலை கவிழ்கிறது," என்று சினந்து சொன்னாள்.

அன்னு அம்மாள்.—"அந்தக் கதையை எல்லாம் சொல்லுவானேன். நானும் இப்படித்தான். ஒருமாட்டுப்பெண்ணைக் கொண்டு அவதிப்படுகிறதை ஆருடன்தான் சொல்லி ஆற்றுகிறது. அய்யோ! அது படுத்துகிற பாடு பூமியிலும் கண்டதில்லை. கதையிலும் கேட்டதில்லை. தண்ணீக்கொட்டுகிறது, தடியால் அடிக்கிறது, மச்சை திறந்து நாயைவிடுகிறது, ஏதடா என்றால் எட்டி உதைக்கிறாப்போல் காட்டுகிறது. ஆனால் இதற்கு முந்தி இப்படி யொன்றும் காட்டினதே கிடையாது. இப்போது உன்மாட்டுப் பெண்ணிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டு விட்டாள்போல் தோற்றுகிறது. நேற்றுமத்தியானத்துக்குமேல் யாரோ ஒருத்தியுடன் என்மாட்டுப்பெண் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். உன் மாட்டுப்பெண்ணைப்போல் தான் இருந்தது. நான் அதுகள் பேச்சைக் கேட்கவே போகவில்லை. என்னவெல்லாமோ, யாரை எல்லாமோ தூஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இதுக்கு என்று துணிந்துதான் புறப்பட்டிருக்கிறாள் உன்மாட்டுப் பெண்."

மாமியார்.—"நூறு தரம் சொல்லலு! நீயாகிலும் உண்மையை அறிந்தாயே. இப்போது, நான் என்மாட்டுப்பெண்ணைக் குறித்து முன் சொல்லியிருந்ததெல்லாம் போதித்ததோ இல்லையோ. என்னை யாரும் குற்றம் சொல்லலாகாது. நான் ஒரு கிழம், ஒன்றும் தெரியாமல் அகடு விகடு கூடாமல் இங்கே கிடந்து கழிகிறேன். வெளிலமாசாரம் ஆருக்குத்தெரியும். என்னமோ நீ வந்து சொன்னதிற்பாடு அறிந்தேன். உன் வீட்

டுக்கா வந்திருந்தாள்! அதுதான் நேற்று அது வரும்போது சாயங்காலம் 5-மணி டயிம் ஆய்விட்டது. வேண்டாமா அவ இருக்கிற இருப்புக்கு.எலிக்குஞ்சுபோல் ஒருகுழந்தையைப் துக்கொண்டு,அது என்ன பாடுபடுத்துகிறது. தரித்திரம் இப்படியொன்றும் தலை தெறிக்கவேண்டாம். அதுகள் டமோ வியாதிக்கூட்டம். எப்போதும் கண் அழுகல், தலை அழுகல்,காது அழுகல், வயிறோ ஓட்டை வயிறு. கொன்றாவாடம் வயிறு தூற்றல் தான். அப்போது மா ன் வேண்டும். பிறந்த வீட்டில் ஒருபிடி பிண்டத் கதியில்லை. என்குழந்தைக்கு வேண்டாம் என்று சொல் நல்ல நாள் உண்டா, பொல்லாத நாள் உண்டா. தூரமா அது பிறந்த வீட்டுக்குப்போனதுண்டா. அதினோடு எல்லா எழவும் இங்கேதானே சுட்டுக்கொளுத்த வேண்டியிருக்கிறது. எல்லா எழவுக்கும் நான் வேண்டுமென்றிருந்தால் பின்னை என் னத்துக்காக என் சோற்றையும் பூனைக்காய்போல் கொட்டிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வீடு போய் என்னைத்தூஷிக்கிறாள். அது வும் இதுவும் வேண்டுமா. அதைச் சொல்லவேண்டாம் நான்! ஏறிப்போகிறது. ஏறி!".

அன்னு.—"அடியே! நீ சொல்வதுபோல் நானும் பார்த்தேன். உன்மீதில் ஒன்றும் தப்பிதமேயில்லை. இன்று ஒரு மணிக்கு, நீ சொன்ன தேவிடிச்சி இருக்கிறாளே,அவள் வாயும் வெற்றிலையுமா அதுக்குத் தளுக்கென மினுக்கிக்கொண்டு வீதி வழியாக வந்து உன்வீடு ஏறுவதைக் கண்டேன். உன்மாட்டுப் பெண்ணுக்கு நல்ல ஸகவாஸம் தான் கிடைத்திருக்கிறது. அதின் கூட்டத்திலே உன் மாட்டுப்பெண் அல்லாமல் மற்று யாராகிலும் கூடுவாளா." என்றிப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த வேளையில் மோகனாங்கியும், பார்வதியும் பக்கத்தில் வந்து, பார் வதி வீட்டுவேலையைப் பார்க்கச் சென்றாள். பிறகு அன்னு

அம்மாள் "ஆர் அது மோகனாங்கியா? பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள். இப்போது தான் நாங்கள் உன்னைப்பற்றிப் பேசி முடித்தோம். உனக்கு நூறு ஆயுசு. நன்றாய் இரு. என்ன அடக்கம், என்ன விநயம், நல்ல குணம். உன் குணத்தையும் நடத்தையையும் பற்றி எங்களுக்குச் சொல்லிச் சொல்லி ஆறுகிறதே யில்லை. மாமியாருக்குச் சௌக்கியமா. வெளியிலே வருகிறதே யில்லை. வயசு ஆச்சுதோ இல்லையோ. அப்படித் தானிருக்கும். எங்கே பார்ப்போம். கம்மல் தருவித்துக் கொண்டையா என்ன. எத்தனை மதிப்பு? நன்றாயிருக்கிறது." என்று இவ்விதமாகவே முகஸ்துதியாகச் சொன்னாள்.

மோகனாங்கி.—"என்னமோ நானும் இப்படி யெல்லாம் திரிகிறேன். கம்மல் இப்போது தானா வாங்கினது. அது தருவித்து 4-வருஷத்துக்கு மேல் ஆய்விட்டதே. புதியதோ பழயதோ என்று பார்த்தால் தெரியாதா. ஏன் இப்படி அறியாமைபோல் கேட்கிறீர்களே."

அன்னு.—"என்னவோ அம்மா. தப்பிதம்தான். கண்கள் பற்றவில்லை," என்று சொல்லிக்கொண்டு பார்வதியின் மாமியாரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குத் திரும்பினாள். பின்னாலே மோகனாங்கியும் சென்று தனது வீடு அடைந்ததோடு இவ்வத்தியாயம் முடிவெய்தது.

4-ம் அத்தியாயம்

முந்திய நாள் பார்வதியும் மோகனாங்கியும் ஸம்பாஷணைத்தை நிறுத்திக் கலையும்பொழுது மோகனாங்கி "நாளன்று வருகிறேன்" என்று சொல்லி விடைபெற்றுப் போனபடியே மறுநாள் பார்வதி அவள் வரவை எதிர்பார்த்து "மோகனாங்கி இப்போது வருவாள்," "இப்போது வருவாள்" என்றபடியு

எண்ணிக்கொண்டு ஆவலுடன் இருந்தாள். கடைசியாக [illegible] அவ்விதம் எண்ணினது தான் மிச்சம். அன்று அவளு[illegible] வரவைக் காணவேயில்லை. இவ்விதமாகவே ஒருவாரமாய் இலவு காத்த கிளிபோல் காத்திருந்தும் எல்லாம் பயனற்றதாயிற்று. "நாளைக்கு வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் போனவள் இதுநாள்வரையில் வாராமலிருப்பதற்குக் காரணமென்னவா யிருக்குமென்று பார்வதி ஒருவாறு யோசிக்கலாயினாள். ஏற்கனவே அவள்மீது புருஷருக்கு ஸந்தேகம் புகுந்துவிட்டது. அதுகாரணம் பற்றியன்றோ அவளைத் தொடா மலும் அடிக்கழியாமலும் இருக்கிறார். இதற்குள்ளாக, 2, 3, நாளாக மத்தியான்ன வேளையில் 'வீட்டைவிட்டு வெளிக் கிளம்பி ஸாயங்காலம் தான் வீடு திரும்புகிறதையும் பார்க்கிற புருஷருக்கு வேறு அத்தாட்சியும் வேண்டுமோ. இவர் ஸந்தேகித்தபடியே இவளுடைய செய்கையையும் பார்த்துக் கோபம் பொறுக்காமல் "இவள் எங்கேயோ சோரம்பண்ணவென்றுபோய் வருகிறாள்" என்றெண்ணம் கொண்டவராய் அவளை ஏதாவது தொந்தரவு செய்யவோ அல்லது வீட்டுக்குள்ளே அடைத்து வைக்கவோ, எங்கேயாவது துரத்தி விடவோ செய்திருக்கலாமா? என்னமோ ஒன்றும் புலப்படவில்லையே! நி[illegible] மையும் இதில் ஏதாவதொன்று செய்திருக்கத்தான் வேண்டும்" என்றிவ்விதம் எண்ணிக்கொண்டே இருப்பாள். அடிக்கடி வெளியில் வந்து வாசல் கதவண்டையில் கையை இருகட்டிலே அங்கும் ஊன்றிக் கொண்டு எட்டிப் பார்ப்பாள். காணாமல் வருத்தப்படுவாள். ஏன் இவ்வளவு வருத்தப்படவேணும்? என்று கேட்டாலோ, இவளுக்கு எப்போதும் யாருடன் ஆகிலும் இவ்விதமாகிய நீதிகளையும், ஸதாசாரங்களையும் பேசிக் கொண்டிராவிட்டால் அவ்வளவு ஸுகமாகக்காணுகிறதில்லை. யாராவது இவ்விதப் பேச்சுக்களுக்கு இடம் கொடுத்தால் புதிதா

வேறு விஷயம் அகப்படாவிட்டாலும் சொன்னதையாவது சொல்லிக்கொண்டிருப்பாள். இவ்விஷயத்தில் அவளுக்கு அவ்வளவு பிரியம்.

இவ்விதமாக வெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு ஒருவாரம் வரையிலும் இருந்து கடைசியில் அந்த வாரமுடிவில் மத்தியான்னம் மோகனாங்கி தனது காதுக்கு மேலாகத் தலையில் என்னமோ ஒரு மருந்தைத் தடவிக்கொண்டு கந்தலை அதன் மேல் கட்டி அந்தப்பக்கமாகக் கழுத்தைச் சரித்துத் தலையை ஒரு கையால் தாங்கிக்கொண்டு வருவதைக்கண்டாள். இதைப் பார்த்ததும் பார்வதி, "ஓ! நாம் எண்ணின எண்ணம் பலித்துவிட்டது போலிருக்கிறதே! ஏதோ தலையில் காயப்பட்டுக் கொண்டல்லவோ வருகிறாள். அவள் புருஷன் கோபவெறியினால் தலையை அடித்துப் பிளந்துவிட்டார்போலும்! ஆனால் அவள் இதுவரையிலும் காட்டியிருந்த கூத்துக்கு அப்படித் தான் கிடைக்கவேண்டும்" என்றிவ்விதம் தனக்குள்ளேயே எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போதே மோகனாங்கி பக்கத்தில் வந்துவிட்டாள். வந்தவுடன் பார்வதி "என்ன நாயகன் நன்றாய் செய்துவிட்டார்போல் தோற்றுகிறது" என்று வினவ, இவள் கருத்தை உணராமல் மோகனாங்கி "ஆமம்மா—வந்ததெல்லாம் போதும், இனியாகிலும் இவ்வித நடத்தைக்கு மனம் நாடாமலிருப்பதே போதும்" என்று சொன்னதின் மத்தியில் பார்வதி அறியாமைபோல் "ஏன் ஒரு வாரமாகக் காணவேயில்லை, இவ்வளவுமட்டும் போதும் என்று தான் நினைத்தாயோ; எல்லாம் நம்மட்டும் தான் இருக்கும். சில பேர்கள் தங்களுடைய வீட்டில் வெகுநாளாகத் தாயாதிரை செய்து வந்து தமது பந்துவைப் போஷிக்க அவாவுடன் எதிர்கொண்டு அழைத்து ஒருவருக்கொருவர் களித்து "என் கள் வீட்டில் வரலாமே" "எங்கள் வீட்டில் வரலாமே"

என்று முதல் இரண்டு மூன்று நாள்வரையில் வெகு உறவு பாராட்டுவார்கள். "அகலவிருந்தால் நிகள உறவு கிட்டவந்தால் முட்டப்பகை" என்பதுபோல், நாள்செல்லு மளவும் பகையும் உறவினமும் அதிகரித்து ஒருவருக்கொருவர் தூவேஷம் பாராட்ட ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். அப்படிப் போல் நீயும் வெகு சுருக்காயும், நீ மொழிகளைக் கேட்பதில் நிரம்பவும் பிரியங்கொண்டவள் போலும் நடித்துக்கொண்டு மிக ஆரம்ப ஜோரதையுடன் 2, 3, நாள் மட்டும் வந்து பிற்பாடு எட்டிப் பார்க்கக்கூட இல்லை. புது உறுதி இல்லாதவர்கள் இப்படித்தான் செய்வார்கள்."

மோகனாங்கி.—"அம்மா! நன்றாய் எண்ணினாய். அவ்விதம் நான் எண்ணியிருந்தால் இத்தனை நாள்கழிந்தும் இன்றைக்கு எனக்கிருக்கிற தலைவருத்தத்தை ஒருபொருட்படுத்தாது உன்னுடன்செய்தவரும் [illegible] மென்னசிரத்தையை வைத்தவளாய் உன்னிடம் நாடி வருவதற்கு பிரயோஜனமுண்டா? அவ்விதம் வேண்டுமென்றிருந்தால் "நொண்டி குதிரைக்குச் சறுக்கினது சாக்கு" என்பதுபோல் இந்தத்தலை சதவை சாக்கிட்டுக் கொண்டு நான் இன்றையதினம் வராமலிருந்தால் நீர் அடிக்கிறீர் ஆகையால் நான் அப்படியொன்றும் உன்னை மட்டும் ஏன் ஆவதற்கு அவ்வளவு கற்றுத்தெரிந்தவளல்ல. ஆனால் வேறு ஏதாவது தகுந்த பிரதிபந்தங்களும் இருக்கலாமே."

பார்வதி.—"என்னடி அது, பெரும்பீடிகைபோடுகிறாயே! என்னமோ ஸமாசாரம் என்னுடன் சொல்ல எண்ணம் கொண்டிருக்கிறாய்போல் காண்கிறேன். அப்படி ஏதாவது உண்டானால் தெரிவிப்பாய், பார்க்கட்டும்."

மோகனாங்கி.—"நான் அன்று உன்னுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றேனல்லவா. அப்பொழுது என் கொழுநர் வெளியே போயிருந்தார். வந்தவுடன் நான் அவர்

எதிரில், கால் கழுவும் பொருட்டு ஜலத்தை வைத்ததை எடுத்துக்கொள்ளாமல் போனதுமட்டுமல்ல அந்தக் காலால் மிதித்து, தாமே உள்ளேபோய் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு சுத்திபண்ணி சடங்குகள் எல்லாம் செய்துவிட்டு போஜனத்துக்காக உட்கார்ந்தார். ஆனால், அவருக்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களுக்கெல்லாம் தாயாரையே கூப்பிடுகிறதும், அதன்படியே அவள் செய்து வைக்கிறதும்தான் கொஞ்சநாளாக வழக்கம். ஆனபோதிலும், அன்று மாமியார் நாத்திநார்பக்கத்துக்குச் சென்றிருந்தபடியால், இவர் "அம்மா," "அம்மா"வென்று கூப்பிட்டது அவளுக்குக் கேட்கவில்லை. நானே வலுவிலே போஜன பாத்திரத்தை அடுக்க, பய பக்தியுடன் அவரண்டையில் வைத்தேன். அதைப்பார்த்துப் பொறுக்கா கோபத்துடன் கண்கள் சிவக்கச் சீறி சினந்துகொண்டு என் முகத்தை உக்கிரமாகவே பார்த்து உதட்டைக் கடித்தார். இவர் இவ்விதம் கொடுங் கோபம் பண்ணிக்கொள்ளும்படியான அகிருத்தியம் நான் என்ன தான் செய்தேனோ. எனக்கொன்றும் புலப்படவில்லை. பிறகு "அம்மா"வென்று மறுபடியும் அழைத்தார். அய்யாவேது, இவர் கூப்பிடுகிறதை அவள் கேட்டிருக்கக் கூடமாட்டாள். அவளுக்கிருக்கும் அலுவல் இவருக்குத் தெரியவும் செய்யாது. வருகிறது வரட்டும். அகமுடையான் தானே, கோபித்தாலும் ஸரி, அடித்தாலும் ஸரி அழுது போகிறதுதான் என்று எனக்குள்ளேயே எண்ணிக்கொண்டு அன்னத்தை இட்டேன். அதற்குள்ளாக அவருக்குக் கோபமோ மூக்குக்கு மேல் வந்துவிட்டது. "இதென்ன பொல்லாப்பாயிருக்கிறது, வேண்டாமென்று கூறிப்பிட்டால் பின்னையென்னத்துக்காக இந்தத் துஷ்டை எனக்குச் செய்கிறாள்" என்று கடுத்துப்பேசிக்கொண்டு அன்னக்கையால் எட்டி உதறி தள்ளிவிட்டார். இதைப் பார்த்தும் நானும்,

"என் அன்பின் பொக்கிஷமே! மாமியார் தற்போது ஏதோ வேறு அலுவலில் இருக்கிறபடியால் தங்களுடைய அனுமதி இல்லாமலே என் மூடத்தனத்தால் பைத்தியக்காரியைப்போல் செய்துவிட்டேன். இதோ எடுத்து விடுகிறேன். தங்களுடைய மன்னிப்பைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு இட்ட அன்னத்தை எடுக்க முயன்றதும் அதைப் பக்கத்தில் இழுத்து வைத்துக்கொண்டு வெறுப்புற்றவராய் தலை நிமிரா வண்ணமாய் போஜனம் செய்தார். அதற்குப்பின் அவர் படுக்கைக்குச் சென்று ஒரு நாழிகைக்குள்ளாக நானும் "வருகிறதெல்லாம் வரட்டும், அனுபவித்துக் கொள்ளுவோம். இப்படி இருப்பதைவிட ஒரு பெரிதான துன்பம் வேறொன்றும் எனக்கு இப்புவியில் இல்லை" என்றிப்படி எண்ணிக்கொண்டு ஜலபாத்திரத்தையும் எடுத்து அவர் இசைவை நோக்கிச் சென்று அவ்வறையில் நீ சொன்னபடியே நின்றுகொண்டிருந்தேன். இருந்தென்ன "குடலை எடுத்துக் காட்டினாலும் ஜாலவித்தை" என்றுதானே எண்ணுவார். அவர், "வா" என்று அழைக்கவும் பாவமில்லை, "போ" என்று சொல்லவும் இல்லை. பொழுது விடிகிறவரையிலும் கண்ணிமைகொட்டாமல் நிற்கத்தான் வேண்டியிருந்தது. விடியற்காலையில் வெளியிற் றங்கினேன். அன்று தொட்டு, "இவர் நம்மை எப்படியாவது முகம் பார்த்து வார்த்தையாவது பேசும்படி செய்வதற்குத் தகுந்த நடத்தைகளையும், தந்திர[illegible] வருவதாக" யோசித்துக்கொண்டு ஸ்நானத்து[illegible] ஒருபொழுதும் வெளியில் செல்லுகிற வழக்கத்தை வைக்காமல் அவருக்கு எப்படி எப்படி வெகுவும் பிரியத்தை விளைவிக்கக் கூடுமோ அவ்வவ் வண்ணமாகவே என் உடல் தசைகளைச் சிரத்தா பக்தியுடன் மனதில் வைத்துக்கொண்டு அவர் காணாமலே அவருடைய முகத்தையும், நடத்தையையும் பார்த்துக் குறிப்பாய் உணர்ந்து

கொண்டு சிசுருஷை பண்ணிவந்தேன். இவ்விதம் ஆறுநாள் வரைக்கும் செய்துவந்தும், என் ஒரு பணிவிடையையாவது அவர் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகிய அவருடைய பிரசாதத்தைக் காணேன். என் மனமோ, இன்றைக்குப் பேசுவாரோ நாளைக்குப் பேசுவாரோ என்றிப்படி நாள் போகப்போகச் "சுட்ட சட்டியில் துடிக்கிற புழுபோல்" துடித்தது. கடைசியிலென்ன! அப்புழு எப்படி வெளியேற எத்தனித்துத் துள்ளி நெருப்பில் விழுந்ததோ அப்படிப்போல் தான் முடிந்தது. என்ன செய்யலாம், என் தலைவிதி. எத்தனை பெண்கள் தங்கள் நாயகருடன் கூடிச் சுகித்திருக்கிறார்கள். எனக்குமாத்திரம் இக்கெதி வரவேண்டுமா, யாரைச் சொல்லத் தப்பிதம்? என்னைத்தான் சொல்லவேண்டும். என்னவாயிருந்தாலும் என் முயற்சியை அணுவளவேனும் தளரவிடாமல் முன்போலவே நேற்று இராத்திரியிலும் அவர் படுக்கை அறைக்குள் முறைப்படியே சென்று நின்றேன். ஆனால் அன்றைக்கும் அவர், "ரம்பையைத் திருணீகரித்த சுகபிர்ம்ம இருடியைப்போல்" அழுக்காகத் தான் இருந்தார். போதாவிட்டால் கிட்டே நெருங்கி காலால் உதைக்க வந்தார். ஆனால் ஓங்கின காலைத் திருப்பி எடுத்துக்கொண்டு தனது படுக்கையில் சயித்தார். எனக்கோ ஆறு இராத்திரியாக விழித்துக்கொண்டமையால், நேற்று இராத்திரியில் ஒரு பக்கத்தில் கும்பகர்ணனுடைய சாயிதங்கள் கும்பலாக வந்திருந்தது, இன்னொருபக்கத்தில் சோம்பவேந்தன் தனது பரிவாரங்களுடன் வந்து அழைத்துக் கொண்டான். ஆகையால் இந்த ஞாபகத்தைவிட்டு அவர்களுக்கு விடைகொடுக்க சென்று விட்டேன். அந்த நித்திரையின் ஆவேசத்தால், கீழே பக்கத்திலிருந்த ஒரு பெட்டிமேல், ஆடித் திடீரென்று விழுந்துவிட்டேன். கண்திறந்து பார்க்கையில் கீழே இரத்தம் பெருகுகிறது. அந்தக்ஷணமே நித்திரைவிட்டு நாயகன் "என்ன சத்தம்"

என்று பார்க்க எழுந்து நோக்குங்கால் இவ்விதமாகவெல்லாம் அலங்கோலத்தைப் பார்த்து அவருக்கு உள்ளே கோபம்பொங்கி "இதென்ன போனவிடமெல்லாம் இந்தச் சனியனுடைய உபத்திரவம் சகிக்க முடியவில்லையே, நித்திரை செய்வோமென்றால் அதற்கும் இந்தத் துரோகி எடங்கோல் போடுகிறாள்" என்று சொல்லிப்படுத்தார். இதைக்கேட்டதும், ஏற்கெனவே சதையினால் உண்டாயிருக்கிற வருத்தத்தை விட அதிகமான துக்கமும், கவலையும் மேலுக்குமேல் கிளம்பி நேத்திரத்திலிருந்து ஜலம் தாரைதாரையாகச் சொரிய ஆரம்பித்துவிட்டது. என்மனம் நிற்கப் பொறுக்கவில்லை. நாயகன் படுத்திருக்கிறாரே என்கிற ஞாபகமே இல்லாமல் லச்சையை முழுதும் துறந்து என்னையே நிந்தித்துக்கொண்டு கதறத்தொடங்கினேன். "ஆஹா! நான் இதுவரையிலும் பட்டதெல்லாம் பயனற்றதாய் விட்டதே! புத்திரனைப் பெற வரம் வாங்கச் சென்றவிடத்தில் பர்த்தாவையே இழந்தவளைப் போலல்லவோ இப்போது என் நிலைமை இருக்கிறது! இதுவும் என் தலைவிதியோ! இப்போது பர்த்திரு துவேஷத்தையல்லவோ வாங்கிக்கொண்டேன்! என் தலைப்புண் ஆறினாலும் ஆறலாம், இத்தகைய புண் ஒருபொழுதும் ஆறாதே! நாயகரை நித்திரையில் இருந்தும் பங்கம் செய்த பாபி என்று தரும சாஸ்திரங்களின் ஒழுங்குகள் புலம்பாமலிருக்குமா! நான் இப்போது அந்தக் கொடும்பாபத்துக்கல்லவோ ஆளாக நின்றேன்! அதோடேயா என் வீழ்ச்சையினது சத்தத்தாலல்லவோ என் கணவர் திருப்பள்ளி விட்டெழுந்திருக்க நேர்ந்தது! இப்பாதகத்துக்கு எப்படி நிவர்த்தி பண்ணட்டும்! சண்டாளிக்கும் சண்டாளியானேனே!" என்றிப்படிக்கெல்லாம் அழுதுகொண்டிருக்கையில் யாரோ ஒருவர் என் தோள்பட்டையை [illegible]! அழவேண்டாம், நீ ஒன்றுக்கும் [illegible]" என்று சொன்னது

...யால் இருந்தது. சற்று நிதானித்துப் பார்த்தேன். இப்படி [illegible]த்த இராத்திரி வேளையில் யாராவது இங்கே வருவார்களா? ஒருபொழுதும் இரார். பின்னை இவ்விடத்தில் இருப்பது கணவர்மாத்திரம் தான். அவரோ முன்னமேயே தொடவிட்டேனென்று தீர்மானித்து விட்டார். ஆகையால் நாம் [illegible] சொப்பனம் கண்டுதான் மயங்கிவிட்டோமோ, அல்லது சித்தம் அதிகரித்து, எப்போதும் "நாயகன் எப்போது பார்ப்பார்? எப்போது பார்ப்பார்" என்றிவ் விதமாகத்தானே மனதில் கவலை வைத்திருக்கிறபடியால், அந்த ஸம்ஸ்காரத்தினுடைய வலியால் நாயகன் தொட்டாற்போல் தோற்றுகிறதோ, எவ்வாறாகிலும் நமது பிரமைதான் என்று தீர்மானம் [illegible]ண்டதாகத் தடையில் எண்ணினேன். மறுபடியும் அழுத் தொடங்கினேன். இரண்டாம் தடவையும் என் இரு தோள்களையும் பற்றி அப்புறம் இப்புறம் குலுக்கினதுபோலும், "என்னத்துக்காக அழுகிறாய்? [illegible] இன்று முதல் விட்டு விடு, கண்களைத் திறந்துபார்" என்பாரன் பேச்சுக்கள் கேட்டாற்போலவும் இருந்தது. [illegible] கணவரது பேச்சைப்போலத் தான் இருந்தது. [illegible] எவ்வாறாகிலும் பார்ப்போம் என்று உத்தேசித்துக் கண்களைத் திறந்து பார்க்கையில் பக்கத்தில் நின்று [illegible] கணவரைப்போல தான் காணப்பட்டார். [illegible] திறந்து துடைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் உற்றுப்பார்த்ததும், என்மனதில் என்னவோ திடீரென்று ஒரு [illegible] எண்ணம் புகுந்தமையால் இரத்தம் தலைக்குப் பாய்ந்து முகம் வெளுத்து மதிமயங்கிக் கீழே விழுந்துவிட்டேன். அதற்கப்புறம் நடந்த வசங்கதிகள் தெரியாது. மயக்கம் தெளிந்து எழுந்திருந்து பார்க்கையில் நாயகனுடைய மெத்தையில் [illegible], இந்த ஆச்சரியகரமான சம்பவங்களைப் பார்த்ததும் [illegible] எனக்

இருந்த கவலையும், துக்கமும் [illegible] கண்ட பனிபோல் பனி சென்று நீங்கிந்து உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்செறிந்து லச்சையுடன் தலையைக்குனிந்துகொண்டு பக்கத்தில் நின்றுகொண்டேன்."

பார்வதி.—"என்னம்மா! நீ இவ்வளவு தூரம் பெரும் கதையைப்போல் சொல்லிச் சொல்லிக் கடைசியில் நீ எங்கே போய் தீர்மானிக்கப்போகிறாயோ என்கிற சந்தேக சித்தத்துடன் இருந்துவிட்டு இவ்விதமாகவா முடித்தாய்! அகமுடையான் உன்னுடன் ஆதரவாகப்பேசினார் என்ன?" என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

மோகனா.—"பின்னை நான் சொன்னதற்கு என்ன அர்த்தம்?"

பார்வதி.—"அதுதானம்மா அம்மா, நானும் சும்மா கேட்டேன். பின்னை ஏன் இவ்வளவு அலக்ஷியமாகச் சொல்லுகிறாய். ஆசியம் எப்படிக்கொத்த பெரிது! வேண்டாமென்று முற்றும் துறந்த பர்த்தாவை இவ்விதம் இரங்கச் செய்யும்படியான உபாயங்களைக் காட்டிவந்த உன்னுடைய புத்தியின் குணத்தை நான் என்னவென்று புகழட்டும். உன்னை நான் புத்திமதிகளைக் கேட்பிக்கத் தகுந்தவளாயல்ல. நீயே இப்போது என் வாத்தியச்சி ஆய்விட்டாய். ஆ! மெத்த ஸந்தோஷம். இவ்விதமாகிய குதூகல ஸமாசாரத்தைக் கேட்க நான் இன்று காலையில் என்ன சுபசகுனத்தைக் கண்டேனோ! ஆகட்டும், எடுத்துக்கொண்டதை முடிக்க அப்புறம் சொல்லு". வேடிக்கைதான்!"

மோகனாங்கி.—"எல்லாம் நின் அருளாலல்லவோ கிடைத்தது. அதற்கு என் புத்திகூர்மையை, இல்லாததை ஆரோபித்துப் புகழுவதால் என்ன பயன்? உன்னைத்தான் பூஜிக்க வேண்டியது. புத்தி[illegible] [illegible] திம்மிடத்தில்

எவ்வளவு நற்குணம் இருந்தாலும், எவ்வளவு பரோபகாரம் செய்தாலும் அதை ஒரு அணுப்போலும் லக்ஷியம்செய்யாமல் அன்னியர்களின் அற்பமாகிய குணத்தையும், அற்பம் கிடைத்திருக்கிற உதவியையுமே எப்போதும் புகழ்ந்து பேசுவது வழக்கம். சரி, இங்கே இது நிற்கட்டும். அப்புறம் என் அன்பர் என்னை அவர் அருகில் உட்காரும்படிக்கு வேண்டினதாகிய அர்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டுக்கொண்டு இரண்டு பத்தியங்களை ஆனந்தபைரவி இராகத்தில் புன்னகையுடன் பாடினார். அது வருமாறு:—

பத்தியம்-1, இராகம் ஆனந்தபைரவி

அகவிளையுருவமோ
மார்பிதன்னெதிரில்
சம்புஷ்பவல்லியோ
தமயந்தியோ வீற்றி
திகழுமேனகையோ
தேவியே விளங்குசீர்
முழுமெழும் சீதையோ
புன்னகையோடென்னை
சந்திரனை பழித்த ரஞ்சிதாங்கி
இனியபாங்கி

அழகுசேர்வாணியோ
நின்றமோர்க்குளங்கி
சித்திரப்பதுமையோ
ரூப்பாய்சாமளாங்கி
திவ்வியவரம்பையோ
சுந்தராங்கி
புஷ்பவல்லியோ
பசுத்தகோமளாங்கி
என் தனை மருவவாய் நிறைபாங்கி
மத்தனாகுதனிதோ வாட்டுகிறான்

(மாதர்மனோரஞ்சனியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது)

உ. இதுவுமது.

தங்கக் குடங்களோ
தாமரையோ முகம்
சர்மேகமோ கருங்
கனிகளிந்தே வசமோ
கனகமயமேனியோ
குழலோசையோவாணி

திகழுமீர்குசங்களும்
முகத்திலக்ஷ்மி
கூந்தலின்வரிசையும்
சௌந்தலக்ஷ்மி
கடைக்கண்பார்வையோ
பாக்கியலக்ஷ்மி

வாழுமழகுமயிலோ
வாழைபோலிருதாள்கள்
அங்குமுருகுதடை அன்புலக்ஷ்மி
இங்கிதமாக விளையாடுவோம்வா

வளமையுள்ளதிரு
வரலக்ஷ்மி [லக்ஷ்மி
பொங்குமுணமினை வெல்வதுசதி
சயனலக்ஷ்மி

இவ்வாறு அழைத்து அவர் பக்கத்தில் உட்காரச்செய்து இதோ என் தலையில் அடிக்கிருக்கிற பலமான காயத்தில் இருந்து வடிந்து கொண்டிருந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துச் சுத்தப்படுத்தி என்னமோ ஒரு மருந்தைத் தேய்த்துக் கட்டிவிட்டார். பிறகு அவர் என்னைப்பார்த்து, “இதுவரையில் நீ வருத்தப்பட்டது எனக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. போதுமோ இல்லையோ. இதைப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கத்தான் இவ்விதம் செய்தேன். தற்போது உன் ஒழுக்கங்களை நீ சீர்ப்படுத்திக்கொண்டு நடந்துவருவதைதான் ஒருவாரமாகப்பார்த்து வருகிறேன். என்னவாயிருந்தாலும் என்மனம் அவ்வளவு கல்லல்லவே. உன்னைப்பார்த்தபொழுதே என் உள்ளே இரக்கம் ஆறுப்பெருகிவிட்டது. இனி நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். என்னை நீ நித்திரையில் இருந்தும் எழுப்பிவிட்டதினால் உனக்கொரு கெடுதியுமில்லை, பாபமுமில்லை” இவ்வகையாகத் தேர்ச்சி சொன்னதைப் பார்த்து எனக்கிருந்த அகமகிழ்ச்சியினால் இன்னது தான் பேசவேண்டுமென்று தெரியாமல் என்மேனியில் மறுபடியும் மயிர்க்கூச்செறிந்து கண்களிலிருந்து குளிர்ந்த ஜலம் ததும்பி ஒன்றும் பேசாமலிருந்தேன். அந்த வேளையில் இந்தச் சதைவு எனக்கு ஒரு திருணத்துக்கொப்பாயிருந்தது. பிறகு சற்றுநேரம் கழித்து நாயகருடன் இனிய கனித்த மொழிகளால் இவ்வாறு தெரிவித்தேன். “என் உயிருக்கு உயிராயும் அன்பின் வடிவமே உருவமாகக் கொண்டவராயும், கடவுளுக்கு ஸமானராயுமிருக்கிற தேவரீருடைய அனுக்கிரகம் இதுவரையில் பரியந்தம் எனக்கு இல்லாமலிருந்தது என்னுடைய துர்அதி

ருஷ்டத்தினால் வந்ததே ஒழிய வேறு எதினால் சொல்லுகிறது. ஏதாவது என்னிடத்தில் அபராதம் கண்டிருந்தால் அது என் புத்தி மோசத்தால் வந்ததென்றெண்ணி மன்னிப்பு கொடுப்பீராக இறைஞ்சுகிறேன். தேவரீர் ஆஞ்ஞைக்குட்பட்டிருக்கும் ஏழையாகிய அடியாள்மீதில் இப்படிக் கோபமாரி பொழியச் செய்தால் என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா. "கொதுகுமுதுகில் பொளவை வந்ததுபோல்" அல்லவோ இதுநாள்வரையிலும் என் இழிவாகிய நிலைமை இருந்தது" என்றிவ்விதம் பகர்ந்தேன். இந்த வார்த்தைகளினாலேயும், வேறு நடந்த ஸங்கதிகளினாலேயும், தலை ஆறுநாளாக நடந்துவந்த எனது நடத்தைகளைப்பார்த்திருந்ததினாலேயும், அவருக்கு ஏற்கெனவே முன்னமேயே வியப்பும், யோசனையும் இருந்தபோதிலும், இந்தச் சமயத்தில் அவர் மனதில் ஒருவாறாகத் திடீரென அந்த எண்ணம் மறுபடியும் புகன்று கைவிரலை மூக்கில்வைத்து மேலே பார்த்தார், திரும்பியும் கீழேகுனிந்துகொண்டார், பிற்பாடென்முகத்தைப்பார்த்து "என்ன உன் எண்ணங்கள் எல்லாம் இந்திரஜாலம்போல் மாறிவிட்ட வண்ணமாயிருக்கிறது போலும்! ஸரி! நான் கொஞ்சம் நாளாகப்பார்த்து வருகிறேன். எனக்கொன்றும் புரியவுமில்லை, எப்படியடீ ஸங்கதி" என்று இவ்வளவும் கேட்டார். அதற்கு நானும், 'எல்லாம் உமதருளால் தான். ஸஜ்ஜனர் உறவு சர்க்கரைபாகல்லவா. எனக்கு உமதருள் இருந்தமையால் தேவரீருடைய நேசன் இல்லாளாகிய பார்வதியினிடம் சேர்ந்து வார்த்தையாட நேர்ந்தது. இதற்கு முன் நாலுநாளாக அவளிடத்தில்தான் போய் வந்துகொண்டிருந்தேன்" என்றேன். இதைக் கேட்டபொழுது அவருக்கு முன்னிலும் அதிகம் என்பேரில் விசுவாஸமும், நேசமும் அதிகரித்ததுமல்லாமல் இன்னும் சில ஸம்பாஷணைகள் நடந்தன. கடைசியில் என்ன சொல்லட்டும். முன்போலவே அவர் என்னைக்கூடிக் குழிந்து

தான் வருகிறார். அதுதானே வேண்டியது. ஆனால் இப்பயனை அடைவதற்கு வேண்டிய நன்னடக்கைகளைச் செய்து வருவதில் எங்கே பிழைச்சிவருமோ, விக்கினம்வருமோ என்கிற பயத்தினால்தான், சென்ற ஒருவாரமாக வரவில்லை. இதோ இப்போது அவருடைய அனுமதி பெற்றுக்கொண்டுதான் வந்திருக்கிறேன். போதாவிட்டால் உன்னிடத்துக்கு என்று சொன்னால் அவர் அனுமதிக்குத் தடையேது. என்னவானாலும் இதில் எனக்கு அவ்வளவு ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் இல்லை. ஆனால் இதற்குக் கடைவேரான உன்னுடைய பெரும்புகழைப் பெற்ற நல்ல ஒழுக்கமேயாதலால், என்னைக்காப்பாற்றினவளாகிய உன்னிலேயே என் அந்தரங்கமாகிய வந்தனை வழிபாடுகளையும் ஆச்சரியத்தையும் செலுத்திவருகிறேன். இதோ இப்போது உன்னை விண்டவர்களை அண்டும்படியே தெண்டனிடுகிறேன், என்று சொல்லிக்கொண்டு மெல்லெனவே வந்தித்தாள், அதற்குப் பார்வதியும், "என் அருமை தங்கையே நீ யுன் கொழுநருடன் ஸகல பாக்கியத்துடனே கூடி மேன்மை தங்கி வாழ்ந்து சிலகாலம் தங்குவாயாக" என்றிப்படி ஆசிகூறி வாரி எடுத்து இரு கன்னங்களிலும் முத்தமிட்டு "ஆகட்டும், மெத்த ஸந்தோஷமாச்சுது. எப்படியானாலும் உன் காரியம் கைகூடிவிட்டதோ இல்லையோ, எனக்கும் அதுதான் வேண்டியது. இதுவரையில் பேசிவந்தது மிக குதூகலமாகத்தானிருந்தது. அதற்கு உன்னை மெச்சத்தான் வேண்டும். ஆனால் அதற்கிடையில் குளிகன்போல் ஒரு பேச்சினால் என் மனம் இறங்கியேவிட்டது. உன் தலையில் பலத்த காயம் பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது வருகிற துக்கம் ஒரு பக்கத்தில் ஏற்கனவே இருக்கிறது. இதுவும் போதாவிட்டால் இப்படியும். சீ! உனக்கு என்னமாயிருக்கிறதென்று சொல்லட்டும்; எனக்கிருக்கும் வெட்கத்தைச் சொல்லட்டுமா, துக்கத்தைக்

காட்டட்டுமா, என்னவெல்லாமோ ஏன உடம்பு நடுங்கவோ கூசவோ செய்கிறது" என்றாள்.

மோகனாங்கி.—"ஏன் இவ்வளவு வருத்தப்படுகிறாய்? என் பேச்சில் உனக்குக் கெடுதி நேரிடும்படியான ஸங்கதி என்ன இருக்கிறது? அப்படி யிருப்பதாக எனக்கொன்றும் புலனாக வில்லை. உன்பேரில் அப்படி நான் நினைக்கவும் கூடுமா?"

பார்வதி.—"சீ! அப்படியில்லை. ஆனாலும் நீ பேசினது அவ்வளவு பலமாக எண்ணவில்லை. என் பெயரையும், எனக் கில்லாத கல்வியையும், புகழையும்பற்றி அல்லவா நீ உன்கணவ ரிடத்தில் பேசினாய். அதுதான் என்னை இவ்விதமாக வாட்டுகி றது. அப்படிச்சொல்லலாமா? ஒரு புருஷனிடத்தில், அன்னிய மாதினுடையபெயரையும்,புகழையும்,சிறப்பையுங்குறித்துப் பேசலாகாது. நானாகட்டும், நீயாகட்டும் உன்னுடைய ஸங்கதி களையாவது, என்னைப்பற்றின விஷயங்களையாவது முறையே தத்தம் கணவரிடங்களில் பேசலாகாது. இது நீ அறியாய் போலும். ஆகட்டும் பாதகமில்லை. இனிமேலாவது இவ்விதம் கூடாது. இது இங்கே நிற்கட்டும். நீ வந்து நிரம்ப நாழிகை யாய்விட்டது. நமது ஜோலியைப்பார்ப்போம்."

86. என் உயிருக்கு உயிராகிய பாக்கியே! மானவர் நடந்துகொள்ளவேண்டிய நன்னடக்கைகளில் மிகச்சிறந்ததும், மனிதன் என்கிற பெயரைப் பெறுவதற்குத் தகுந்த யோக்கிய தையைக் கொடுக்கக்கூடினதும் ஆகியகுணம் "செய்ந்நன்றி அறி தலே." அதாவது, நன்றி மறவாமை. உனக்கு யாராகிலும் அறிந்தோ அறியாமையோ அற்பமாகிலும் எவ்விதமான உதவி செய்தவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் தீமை எண்ணாமல் உன் ஆயுள் அளவும் அவர்களில் அன்பு பாராட்ட வேண்டும். நன்மை செய்தவர்களுக்குத் தீமை செய்வது அத் தமை துஷ்டமிருகங்களுடைய தொழில். [illegible] உணவு

187

வைப்பவனும் அந்த நாயகனைத் தின்றுவிடாமலிருக்குமா; ஆனபடியால்தான் இப்படிக்கொத்தவர்கள் மிருகங்களுக் கொப் பாக சொல்லப்படுகிறார்கள். நன்றியை முற்றும் மறந்திருப்பது க்ருதக்னனாகிய [illegible] மரம், கொடி, திருணம் இவைகளுக்கு நிக ராகும். உபகாரத்துக்கு ப்ரத்தியுபகாரம் செய்வதும், அதை மறவாமலிருப்பதும் பொதுவாக மனிதர்களின் தொழிலாகும். எவ்வளவுதான் தீமை செய்திருந்தாலும் அதை ஒன்றும் மனதில் கொள்ளாது அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நன்மையே செய்வது மனிதர்களின் உத்தம பிறவிகளுடைய குணமாம். ஆகையால் கடைசியாய் சொன்ன குணத்தையே தழுவிக்கொள் வது உன்கடமையாயிருக்கட்டும். இதுதான் கல்வியில் தேர்ந்த விவேகிகளுடைய குணம். இங்கே கல்வி என்றால், உயர்தர ஆங்கிலப்பரீக்ஷை தருவதான பி. ஏ. முதலிய பட்டங்களைக் கற்றுக்கொள்ளல். ஆனால் நான் சொல்லுகிற இந்த நீதிமொழி [illegible] நன்றி மறவாமையின் மகிமை உத்தம புருஷர்களுக்குத்தான் தெரியும். உனக்கு யாராகிலும் எத்தன்மையாகிய ஒரு உதவி செய்திருந்தால், நீ அதற்குச்சமானமாகிலும், அதிகரித்தாகிலும் தகுந்த பிரதிஉபகாரம் செய்து உன் கடமையைத் தீர்த்துக்கொண்டபோ லும் கூடிய முன் அவர் உன்னுடைய [illegible] மான ஸமயத்துக்குச்செய்த உதவியின் நன்றியை ஒருபொழுதும் மறக்கத் தக்கதன்றாம். இப்படிக்கல்லாமல் [illegible], அவர் என்ன நமக்கும் பொருத்திவிட்டார், அதற்குமேலாகவே அவருக்கு உதவி செய்திருக்கிறேன். இவ்வளவோடு நம் அதிகமாகப் பேச வேண்டாம். வாங்கின கடனை முதலும், வட்டியும் சேர்த்துக் கொடுத்துவிட்டால் பின்னையும் அவரைத் தொங்கபோக வேண்டுமென்னவா? என்னத்துக்காக அவருக்கு நன்றிபாராட்ட வேண்டியிருக்கிறது? என்றிப்படி எவர் எண்ணுகிறார்களோ அவர்

கொடும் கிருதக்கினர்களாகிறார்கள். இவர்களே இம்மட்டில் இருக்கச்சே, பிரதிஉதவி செய்யாதவர்களின் நிலைமையைக் கேட்கவும்வேண்டுமா. இங்கேநான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் "செய்நன்றியறிதல்" என்பதாயினும், அதற்கு ஆசிரயமாகிய "உதவி" என்ற விஷயத்தைப்பற்றியும் இதனுள்ளடக்கிச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆதலால் விஷயம் தவறிவிட்டதே என்று நினைக்கலாகாது. இது நிற்கட்டும். ஸஜ்ஜனர்கள் யாருக்காகிலும் ஓர் பெரும் உதவி செய்திருந்தால் அதை மனதில்கொள்ளவே மாட்டார்கள். "இவனுக்கு அதைப் பண்ணி வைத்தேன், அவனுக்கு இப்படிச்செய்தேன், என்னமோ நம் மிடத்தில் வந்து அழுதான் ஒரு உபகாரம் பண்ணிவைத்தேன், துவாதசி ஸமாராதனை செய்து வருகிறேன், கிணறு வெட்டினேன், ஸத்திரம் போட்டிருக்கிறேன்" என்றிவ்வாறாகப் போலித்தனவான்கள் மூலைக்கு மூலையாய் ஜனங்கள் பெருத்திருக்கும் இடங்களில் நின்றுத் தூற்றிக்கொள்ளுவது போல் புளுகமாட்டார்கள். அவர்களைப்போல் அந்த உதவியை எடுத்தெடுத்துச்சொல்லி ஏசிக்காட்டி வாசிக்கெட்டார்கள். ஒருவேளை உதவிப்பட்டவன்தான் இவருக்குத் தீங்குவிளைவித்தாலும் கூட அதைப்பொறுத்துக்கொள்வாரே ஒழிய ஒருபொழுதும் வெறுத்துக்கொள்ளார். துஷ்டர்களோ, அவர்களுக்கு எவ்வளவு தாம் நன்மையைச் செய்தாலும் எப்பொழுதாகிலும் ஒருதரம் அறியாமல் மலைக்கு அணுபோல் தீமை செய்திருந்தால் முன் தான் பெற்ற நன்மைகளையெல்லாம் ஆற்றுப்பெருக்கில் ஒலிக்கவிட்டு இந்தத் தீமையையே உள்ளமட்டும்கூட பிறப்பாக வைத்துக் கொண்டு, ஸாது ஜனங்களைத் தோஷம் செய்வதும், கோரணி காட்டுவதும், அவர்களை இகழ்வதும், புகழ்வதில் பெரும் திகில் கொண்டு நெடுமூச்செறிவதும் வழக்கம். அந்தோ! கடோரம் இவர் நெஞ்சம். இவர்கள் மிருகங்களுக்கும் கடையாய் விட்டார்

கள்! இவர்களும், மனிதரா? ஆகையால் இந்த விஷயங்களையெல்லாம் பரியாலோசனை செய்துகொண்டு முன்சொன்னபடியே செய் நன்றி மறவாமையிலேயே உன் முழு நோக்கத்தைச் செலுத்தக்கடவாய்.

37. "விதண்டவாதியை விட்டகன்றிருத்தல் நலம்" என்றபடி இந்தத் துர்க்குணமுடையோரை ஒருபொழுதும் உன் முழுமனதுடன் சேரலாகாது. எவ்வளவோ துர்க்குணங்கள் சாஸ்திரங்களில் கூறியிருக்கின்றதல்லவா. அவற்றுள், எல்லாத்திற்கும் மிக கொடியதும் ஸஜ்ஜனர்களுக்கு மிக அருவருப்பை விளைவிக்கக்கூடியதும், யாவராலும் "சீ! சீ! என்ன துஷ்டத்தன்மை. எவ்வளவு அநியாயம்" என்கிற துஷ்டபேரைச் சம்பாதிக்கப்படுகிறதையும் இருக்கிற துர்க்குணம் இந்த விதண்டவாதமேயாம். தனது பக்ஷம் நிலைப்பதற்கு வேண்டிய யுக்திகளையும், அநியாயங்களையும் பேசி எப்போதும் தனக்கே ஜயம் வரவேண்டுமென்றிச்சையுடைய பொது யுக்தியில்லாத வாதியினை விதண்டவாதி என்பார். இவர்கள் குணத்தைக் கொஞ்சம் இங்கே சொல்லுகிறேன். இவ்வாதிகள் "கொண்டது உறுதி, கண்டது காட்சி" என்கிற வசனத்தையே பிரமாணமாகக் கொண்டிருப்பார்கள். தமது இதத்துக்கு இசைந்தபடி மனதில் [illegible] ஒருவிதமான [illegible] அபிப்பிராயம் நாட்டிக்கொண்டு தாம் [illegible] வரும் புஸ்தகங்களிலும், பெரியோர் [illegible] [illegible] தங்கள் கருத்துக்கு ஒத்திருக்கிற [illegible] மாத்திரம் எடுத்து அதையே பிரமாணமாகக்கொண்டு வெட்டிவாதம் செய்வார்கள். இவர் கருத்துக்கு ஒவ்வாத மற்ற சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராணங்கள் வேதசாஸ்திரங்கள் இவைகள் அனைத்தும் நற்சாஸ்திரங்களல்லவென்றும், தாம் கொண்ட நூல்களே அநுபவத்

அக்கு ஸரியான சாஸ்திரமென்றும், அந்நூலாசிரியர்களை ரிஷிகள் என்றும் நினைத்துக்கொள்ளுவார்கள். நாஸ்திகர்களான தேகாத்மவாதி சாருவாகர் முதலிய மதஸ்தர்களைப் போல், இவர்களும் தங்கள் கருத்துக்கு இசையும் வண்ணமாகவே சில அவாந்தர சுருதிகளையும், பிரமாணங்களையும் எடுத்துரைப்பார்கள். தான் கொண்டதே ஜயமடையவேண்டுமென்கிற இச்சை, எல்லாவற்றிற்கும் முந்தி நிற்கும். மூட்டுப் பிடிவாதத்திலோ, குரங்குப் பிடித்தத்திற்கு எள்ளளவேனும் குறைந்து நிற்கமாட்டார்கள். எப்பொழுதும், தற்புகழ்ச்சியாகவே பேசிக்கொள்வதில் நிரம்பவும் பிரியம் கொண்டவராயும், பிறர் எவ்வளவு நியாயமாயும், ஸத்தியமாயும் நடந்து வந்தாலும், அதை நூறு அவதூறுபேசி, "நியாயம் இப்படியிருக்க, சாஸ்திரம் அப்படியிருக்க" என்றிவ்விதமெல்லாம் ஏசிப்பழித்து அவர்கள் முகங் கறுத்து மனம்வெறுத்திருக்கும்படி செய்வதில் ஸாமர்த்திய முடையவராயும் இருப்பார்கள். தாங்கள் என்னதான் அக்கிருத்தியம் செய்தாலும் "கொடிகற்றவன் இரடிவிழுந்தால் அதுவும் ஓர் வரிசை" என்பதுபோல் அந்த அக்கிருத்தியமும் நியாயமாகத்தான் இருக்கிறதென்று ஸித்தாந்தத்துக்குக் கொண்டுவரும்படி அநேகம் அந்நியாயங்களைப் பேசுவார்கள். நீதி, நியாயங்கள் தனக்குமாத்திரம் தான் தெரியும், மற்றொருக்கும் தெரியாதென்றும், தாங்கள் பேசுவதே நியாயமென்றும், சாஸ்திரோக்தமென்றும், ஸத்தியமென்றும் மயக்கமாக எண்ணிக்கொண்டு பண்டிதர்களுக்கும், சஜ்ஜனர்களுக்கும் நீதிமொழி உபதேசிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு என்னத்தையாவது பேசிக்காட்டுவதோடே விடுகிறார்? அதை அவ்வளவும் அந்தப்படியே அவர்கள் நம்பவேண்டுமாம். இவர்கள் தாம் கெட்டதோடே சும்மாவிருக்கலாகாதா. பிறரையும் இப்படிக் கெடுக்க முயலுவானேன்? என்ன செய்ய

ளம், வாக்கைக்கூட தன்குஞ்சு பொன்குஞ்சாகத்தானே இருக்கும். யாராகிலும் இவர் பேசினதை நம்பாமல் அதற்கு மீறி சொன்னாலும், "வெருக்குண்டு பாய்வதுபோல்" கோபம் அறியாமல் தலைக்குமேல் வந்துவிடும். அப்போது இவருடைய கை, கால், உதடு முதலியவைகள் நடுநடுங்க விறைக்க, கண்களை உருட்டி, கையைக்காட்டி, முகத்தை ஒருமுழம் நீட்டி, அவன் கிட்ட குதித்தெட்டி "கெக்கெக்கே," யென கோரணிகாட்டி பல்லைரென்று அடித்தாற்போல் அதட்டி வெகு உக்கிரமாகவும், கடின சொல்லோடும், தான் பிடித்த காரியம் ஸாதிக்கவேண்டுமென்கிற உத்தேசத்துடனும் பேசுவார். தாமே தயாளு, தாமே அடக்கன், ஸத்தியவான், தாமே ஸர்வ குணவல்லபன் என்றும் நினைத்துக்கொள்ளுவார். தயாளுத் தன்மையின் இலக்கணமென்ன? அடக்கத்தன்மை, ஸத்தியத் தன்மை ஸர்வகுண வல்லபத்தன்மை இவைகளின் இலக்கணமென்ன? மற்று இதரங்களாகிய நற்குணங்கள், தீக்குணங்கள், இவைகளின் இலக்கணமென்ன? இந்த வினாக்களுக்கு ஏதாகிலும் ஒரு விடை இவர் நியாயமாகக் கொடுத்திருப்பாரானால், இந்த தீக்குணத்தை ஒருபொழுதும் கைக்கொள்ளார். [illegible] பாடல்களுக்காவது சுலோகங்களுக்காவது பொருள் விளக்கித் தரவேண்டுமென்று தெரியாதவர்கள் கேட்டால், தெரிந்தவர்போல பாவித்துக்கொண்டு தன்னுடைய [illegible] வண்ணமாகவே பொருள் சொல்லி விடுவார்கள். உள்ளே இரும்போ தாவெறும் காலியோ. மற்றுப் பார்த்தால் மூடத்தன்மையாகிய "அகந்தை" பட்டிமந்தான் பூரித்திருக்கும். ஆகையால் இவர்களை "மூடர்கள்" என்றுதான் கல்விமான்கள் சொல்லுவார். "தேக வருணாசிரம கர்த்திருத்துவபோக்திருத்துவ முதலான அகங்கார பாவனையுடையவனை "மூடன்" என்று [illegible] கூறுவதாலும்

அறியப்படுகிறது. எவ்வளவு பெரிய வித்வானாக இருந்தபோதிலும், அவருடன் நேசம் கூடித் தனக்கு "இந்த விஷயம் தெரியாது, அதற்குப் பொருள் விளக்கித் தரவேண்டு"மென்று தாழ்மையுடன் கெஞ்சி கேட்கிற வழக்கத்தை எந்த ஜன்மத்தில் தான் விட்டாரோ தெரியவில்லை. இவர்களுக்கு யாருடனும் ஒன்றும் கற்றுக்கொடுக்கும்படிக்குக் கேட்க வேண்டியதில்லை. வேண்டுமானால் அப்புறம் ஏதாவது உபதேசித்துக் கொடுக்கிறேன் என்பார்கள். ஏன்? தாமே எல்லாம் கற்றுத்தேர்ந்தவர் என்றல்லவோ பாவனை. என்ன விசால புத்திமான்கள்! "ரா" என்று சொல்லும் முன்னமேயே "ஆம், ராபணன் தான்" என்று தீர்மானித்து விடுவார்கள். இவருடைய "குரு" இவர் மனமேயல்லாது வேறொருவரும் இப்புறவுலகத்தில் இல்லைபோலும். சண்டை, சச்சரவு கூடாமல் எப்போதும் மித்ரபாவத்துடன் இவருடன் ஒத்து வாழவேண்டுமென்று இச்சிக்கிற ஸஜ்ஜனர்கள், அவர் பேசும்பொழுதெல்லாம் "ஆஹா! ரொம்ப ஸரிதான். அதற்கென்ன ஆக்ஷேபம்" என்றிப்படித் தலையை வணங்கிக் குலுக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு சொல்லத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பொல்லாப்புதான். இரவைப் பகலென்றாலும் 'அப்படியே' என்றுதான் பதிலளிக்க வேண்டியது. என்றாலும், இவருடன் கூட வஸிக்கிறவர்க்குக் கொஞ்சம் ஜோஸியமும் தெரிந்திருந்தால் ரொம்பவும் நலம்தான். ஏனெனில், எல்லா ஸமாசாரத்துக்கும், "ஆம், ஆம், ஆம்" என்று ஒரே ரீதியாகவே சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், சில வேளை தவறிப்போய் விடலாம். இடையில், சில பேச்சுக்களுக்கு "அல்லவே அல்ல" என்று சொல்ல நேரும். எந்தவேளையில் இன்னது எந்த நோக்கத்துடன் சொல்லப் போகிறாரோ தெரியாது. அதற்காகவே ஜோஸியம் கற்றவராயிருந்தால் விசேஷமாயிருக்கும். இல்லாவிட்டால், முன்னும் பின்னும் உதைதான்.

ஒருபக்கமும் போக வழிகாண முடியாது. ஒரு நல்ல மெதுவான ஹாஸ்ய முகத்தோடே கூடின பேச்சுண்டா, ஏதாவது [illegible]னால் தகுந்த ஸமாதானமுண்டா "யாப்பா பார்த்தது?" என்றால், "ஸரி! உங்களுடைய கபடத்தன்மை எனக்குத் தெரியாதென்று நினைத்தீரோ முகஸ்துதி பேசவந்தீர் என்ன!" என்பார். எப்போதும் "உ-ம்" என்று விசித்திரமான முகத்துடனிருப்பார். ஒரு நல்ல வார்த்தை யாராவது மெதுவாய்ப் பேசினால், அதற்குப் பத்துத்தப்பு அடுக்கிவிட்டுச் சொல்லுவார். இவர், "கற்றோருக்கும், பெரியோருக்குந் தாழ்ந்து தலை வணங்குதல்" என்றால் அது எப்படியிருக்கும்? என் உடம்புக்கு அதினால் என்ன குணம்?" என்று கேட்பார். ஆஹா, இவர்களுடைய குணத்தைச் சொல்லச்சொல்ல என்னவேடிக்கையாயிருக்கிறது பார். இப்படியே இவர்வாழ்நாள் சென்றுவிட்டால் எப்படிக் கடைபிடிக்கப் போகிறார்களோ தெரியவில்லை. தனத் தேடுவதற்கு வித்தையே மகத்தாகிய வஸ்துவன்றோ. வித்தையின்றி முக்திகூடாது. இவ்வித்தையோ அனிர்வாச்யமான பாடுபாடு கூடியும், அது வெளிப்படுவது பூமியிலிருக்கிற ஒவ்வொரு ஜீவ பிராணிகளிடமிருந்தும், ஸ்தாவரங்களில் நின்றும் வெவ்வேறு விதமாகவே பிரகாசிக்கிறதுமாய் இருக்கிறது. அதாவது ஒருவனின் புத்தி யுக்திகள் இன்னொருவருடையதுகளைப்போலிராமல் அவரிலிருந்தும் வேறுவிதமாகவே தானிருக்கும். லோகத்திலோ மதங்கள் அநேகம். ஒவ்வொரு மதத்திற்குள்ளே இருக்கும் பேதங்கள் ரொம்ப. இவ்வொரு பேதத்திற்குள் அநேகம் கக்ஷிகள் பற்பலக் கொள்கைகளோடு அனுபவம் பெற்றவராகவே யிருக்கிறார்கள். ஒருவர் நீராவிக்கு உந்தும் சக்தி யுண்டென்று கண்டுபிடித்தார். இன்னொருவர் அதற்கு வண்டிதொடர்களை இழுக்கும் திறமை இருக்கிறதென விளக்கிக்காட்டினார். மற்றொரு [illegible] கப்பல் ஓட்டினார்.

இவ்விதமாகவே இந்த அற்பமாகிய பாஷ்பத்தைப்பற்றி மட்டும் எவ்வளவு யுக்திகள் பிறந்திருக்கின்றன. இனி, சிற்றுயிர்களைக் கவனிப்போம். தேனீயிலிருந்தும், எறும்புகளில் நின்றும், ஊர்ணநாபியிலிருந்தும், இன்னும் காக்கை, கழுதை, நாய், ஓநாய், சிங்கம் முதலியவைகளில் நின்றும் மனிதருக்கு அருமையாகிய வித்தைகளைக் கற்றும் வருகிறோம். ஆனால், இவ்விதம், வித்தை உடைய சித்தம் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் வெவ்வேறாகவே இருக்காமல் ஒரேவிதமாகவே இருந்தால் லோகவியவஹாரமே நடவாது. வித்தையும் பெருகாது. பிரபஞ்சத்துக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயம் என்கிற அவஸ்தையும் உண்டாகாது. ஆனால் கடவுளின் திருச்சித்தம், இவ்வுலகம், இத்தன்மையாகவே இருக்கட்டும் என்றல்ல. இதற்காகவேதான் ஒவ்வொரு பிராணிகளுடைய சித்தமும், நடத்தையும், கிரியையும் வெவ்வேறாகவே யிருக்கின்றது. உண்மை இப்படியிருக்க, விதண்டவாதி தம்முடைய கொள்கையையே யாவத்தரும் அனுசரிக்க வேண்டுமென்றால் எப்படி முடியும்? குழந்தைகள் சந்திரனைப் பிடித்துக் கொடுக்க அழுகிறதுபோலவிருக்கிறதே! ஒப்புக்காக வேண்டுமானால், வெளிக்குமாத்திரம் அவரைப் பயந்து அனுசரிப்பாரே ஒழிய உள்ளன்புடனே உடன்படமாட்டார்கள். இவ்விதம் வித்தை அநேகம் பேர்களிடமிருந்து கற்கவேண்டியிருக்க இவர்தாம் கொண்டதே உறுதி என்று "கிணற்றுத் தவளை" என்னுவதுபோல் மூட எண்ணம் கொண்டிருந்தால் எப்படி வித்தை கைக்கெட்டும்? பார்லிமெண்டில், நிரம்ப படித்த அநேகம் மெம்பர்களைக் காரியாலோசனை செய்ய ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். ஏன்? பிரதான மந்திரிமட்டும் தீர்மானித்தால் போதாதா? அப்படியில்லை, ஒருவருக்கு இருக்காத யுக்தியும், ஆலோசனையும் இன்னொருவருக்கு இருக்கலாம், அவருக்கில்லாதது வேறொரு

115

வருக்கிருக்கலாம். இவ்விதம் பரவி கிடக்கிறது. இந்த உண்மையை அறிந்தவர் சிறந்த பண்டிதரே. இதை உணராமல் இந்த மூடர்கள் இப்படி மதிமயங்கி கெட்டுப்போவதைப் பற்றி நான் துக்கிக்கட்டுமா, இவர் தம்மிடமிருக்கும் பெரும் குற்றத்தைக் கண்டுபிடிக்கச் சக்தியற்றவராயிருந்தாலும் பிறருக்கு நீதியைச் சொல்லிப் புத்திசொல்லுவதை நினைத்து ஆச்சரியப்படட்டுமா அல்லது கற்றோர்சொல்வதைக் குற்றமென்று தவிர்ப்பதைப்பற்றிக் கோபித்துக்கொள்ளட்டுமா. என்னதான் செய்யத் தோன்றுது. அய்யோ! இவ்விதமாகிய பாழ்நெஞ்சம் ஆகவே ஆகாது. இவருடன் நீ ஒருபோதும் கூடவே ஆகாது. கண்டால் விலகு.

88. உன் வயதுக்காவது, பதவிக்காவது, அந்தஸ்துக்காவது, மற்று எதுக்காவது தாழ்ந்தவர்களை ஏமத்துடன் கற்பனை செலுத்தவும், அவர்களுடைய பொருளை அவாளுமதி கேளாமலே உன் சுயாதீனம்போல் கொண்டுவரவும் ஆகாது. நீ அப்படிச் செய்வதால் அவர்கள் (அந்த ஏழையர்) உனக்குப் பயந்து ஒன்றும் பேசாமல் "ஆகட்டும்" என்று ஸம்மதிகொடுத்தாலும் அவருக்கு மனதில் வெறுப்பும், விசனமும் தோன்றுமலிரா. சில தனவான்கள் தனக்கு எளியவரிடத்தில்சென்று, இவ்விதமாகவே ஏதாவது தமக்கு ஆவசியமான பொருளை, கேளாமல் தன் சொத்தைப்போல் நினைத்து எடுத்துக்கொண்டு போவதை எத்தனையோ பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், இந்த ஏழையர்கள் "அந்தப்பொருளைத் திருப்பிக்கேட்டால் கோபம் பண்ணிக்குவாரோ என்னமோ," என்கிற அச்சத்துடன் பயந்தவர்களாக எப்போதாவது சமயம் வந்தவுடன் அவர்கிட்ட நெருங்கித் தன் மார்பையும், தலையையும் வணக்கக்குறிப்பைக் காட்டும்படியாகத் தடவிக்கொண்டு ஸாவதான குரலுடனே திருப்பிக் கொடுக்கும்படி மனுசெய்தால் "கணக்கு சொன்னால் வழக்குவரும்" என்

இருமொழிக்கிணங்க, "ஆஹா! இவ்வளவு துர்ச்சாமர்த்தியமா, என்னமோ ஏதோ ஒரு அற்புதமாகிய பொருளைக் கொண்டுவந்து விட்டேனும். அதற்கு இவ்வளவுதூரம் பேச்சா. என்வீட்டு வாசிற்படியில் ஒருவன்வந்து இவ்விதம் கேட்கிறதா. என்னிடமிருந்து எவ்வளவோ நீ திருட்டுத்தனமாய்க் கொண்டுபோய் விட்டு அதற்கொன்றும் ஜவாபு சொல்லாமல் உன்னுடையதை மாத்திரம் வசூல் பண்ணவந்தாய். என்ன! அழகாயிருக்கிறது. இனிமேலும் நான்தான் உனக்கு வேண்டியிருக்கிறது, ரொம்பவும் புத்திசாலிதான் நீ, "ஏழையாமே" என்றெண்ணி இரங்குவோமென்றால், உன்மனதில் இருக்கும் கபடத்தன்மையே அதற்கு இடங்கோல் செய்கிறது, நன்று! நன்று!" என்றிவ்விதம் நகைப்பார்கள். ஆனால் இந்த ஏழையர்கள் அவர் வீட்டிலிருந்து ஏதாவது ஒரு துரும்பைக் கேளாமல் எடுத்துக்கொண்டு போனால் அதுமட்டும் திருட்டுத்தனமாய் விடும். போலீசுக்காரர் கையால் உதைபடுவதுதான் இவனுக்குக் கெதி. கேட்டுக்கொண்டு போகலாமென்று உத்தேசித்து ஏதாவது ஸாமான் இரவலாகக் கடன் கேட்டால், "அய்யோ! அந்தக் கதையைச் சொல்லாதேயப்பா. நீ கேட்கிற சாமான் இங்கே இல்லாமல் படிக்கு நாலு நாளாகிறது. எங்கள் ஆவசியத்துக்காகவே யாரையெல்லாமோ கேட்டோம். கடைகள்தோறும் தேடினோம். இன்னும் அகப்படவில்லை. அது இல்லாமல் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறோம். என்ன செய்யலாம், நீ வந்து கேட்டதற்கு "இல்லை" என்று சொல்லலாயிற்றே" என்றிவ்விதம் இரக்கக்குறிப்பைக் காட்டிக்கொண்டு சொல்லி விடுவார்கள். அவர் திரும்பின பிற்பாடு, "அம்மாடி! இவர்களுக்கெல்லாம் கடன் கொடுக்கிறதுதான் எனக்கு வேலை. கொடுத்தால் பின்னை எப்போது திருப்பிக்கொடுக்கப்போகிறான்? வந்தது, வந்தது வயிற்றை நிறைக்க உபயோகிப்பானே! கடனைக்

117

கட்ட வைப்பானோ! தரித்திரப்பிணம். பாரேன் அவன் வேஷத்தை. ஒரு வண்ணான்கூட அகப்படாமல் போயிற்று. துணியோ அட்டகந்தல், தலைமுடி எண்ணெய்க்கண்டு எத்தனை வருஷம் ஆயிற்றோ! அவர் வீட்டில் நெருப்பு இடுவதே கிடையாது, சத்திரம் எங்கே, அக்ரம் எங்கே, [illegible] எங்கே, பிண்டம் எவ்விடத்திலே என்றிப்படித் தேடித் திரிந்துகொண்டு வயிற்றை வளர்க்கிறான். அவன் பெண்சாதி அழகைத்தான் என்ன சொல்லட்டும். பட்டணம் சீட்டியைத் தோட்டிச்சிகூடக் கட்டமாட்டாள். இந்தக்குப்பித்துண்டுகளைப் பதித்த பித்தளைதோடு எங்கிருந்துதான் கிடைத்ததோ. புல்லாக்குக் கல்லைத்தான் பாரேன். வெள்ளாரம் கல்லுதான், குழந்தைகளுக்குக் கட்டிக்கொள்ளக் கோவணம்தான் கொடுக்கிறானா? இவனுக்குத்தான் கடன்கொடுக்கத் தோன்றுதா கண்டாயே போதும்." என்றிப்படித் தன் மனைவியுடன் நகைத்துப் பேசுவார்கள். ஸரி! இந்தத் தனவான்கள் இவர்களிடமிருந்து தங்களுக்கு ஆவசியமாகிய பொருள்களைக்கொண்டு போவதற்கு ஏதாவது ஆபத்துக் காலத்தில் நல்ல உதவிதான் செய்வாரா? ஒன்றும் தேவலையே. இவர்களை எப்பொழுதும் உறுத்திக்கொண்டேயிருப்பார்கள். இந்த ஸாதுக்கள் ஏதாவது கஷ்டத்தில் சிக்கிக்கொண்டால் அப்போது இவர்களை வைத்த இராசியிலொன்றும் காணாது. கையைத் தட்டி விரித்து[illegible] "நானென்ன செய்யட்டும். அவன் விதி தலையிலெழு[illegible]ர் தடுத்தால் நிற்கும்?" என்று சொல்லுவார்கள். [illegible]தாவிட்டால் "மரத்திலிருந்து விழுந்தவனை மாடு மி[illegible]துபோல், இதிலிருந்தும் எழுந்திராவண்ணமான துன்பகாரியங்களை உள்ளொடாயிருந்து செய்வார்கள். வெளிப்பார்வைக்கு மாத்திரம் விசனப்படுவதுபோல் நடித்து "அப்படிச் செய்துகொள். இவ்விதம் நடந்துகொள். ஆனால் குணமடையலாம். நீங்கள் நன்றாயிருந்

தால் தானே எங்களுக்கும் சோறு உண்ண மனம் வரும். உன்னைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்குக் கும்பியெல்லாம் பற்றி எரிகிறது. உன்னை நினைத்து நினைந்து என் அகமுடையாள் இவ்வளவு தான் கண்களிலிருந்து ஜலத்தைப் பெருகவிட்டாள் என்று சொல்லவொண்ணாது. உன்னைப்பார்த்தால் மண்ணுலகில் இரங்காதவர் உண்டோ? என்றால் உனக்கு என்னென்னவெல்லாம் உதவிவேண்டியிருக்கிறதோ அதைப் பயப்படாமல் கேட்டுக்கொள்" என்பார்கள். எப்படியாவது இவன் கொஞ்சம் பணமாவது அந்தஸ்தாவது, தேடிக்கொள்வான் என்று சந்தேகமிருந்தால், பொறாமையால் அதற்கெல்லாம் விக்கினம் செய்ய உள்ளுடாகவே நிற்பார்கள். கொஞ்சம் பொருள் தேடிக்கொண்டால், பொய் கணக்கும், பெருத்த வட்டியும், வட்டிக்கு வட்டியும், ஜாம்புவான் காலத்துப் பழையதாய்ப் போன கணக்கையும் வழக்குக்குக் கொண்டுவந்து முழு பொருளையும் அதற்கு ஈடாக்குவதுமல்லாமல் வீட்டையும் பிடுங்கி மறுபடியும் ஆண்டி பரதேசியாக்கி விடுவார்கள். இது மட்டுமா, பணக்கார வீட்டு சேவகர்களும் அவர் அதிகாரத்தை முழுமையும் இவர்களில் செலுத்துவார்கள். "ஏழையைக் கண்டால் மோழையும் பாயும்" என்றல்லவோ இருக்கிறது. சேவகர் இவரண்டையில் வந்து 'அம்மாள் ஒரு தேங்காய் தரச்சொன்னாள். ஒரு கோப்பை எண்ணெய் வாங்கி வரச்சொன்னாள்'" என்பார். கொடுத்தால் திருப்பிக் கேட்கக்கூடாது. கொடாவிட்டால் ஒன்றுக்கு நாலாகத் தன் எஜமானியிடம் சொல்லி விடுவான் என்கிற பயம் உள்ளே உதைக்கிறது. அவளிடம் இந்த ஸமாசாரம் எட்டினால் பின்னை இப்புவியிலேயே தங்கவொண்டாம். அதைத் தன் கணவரிடம் பத்தாகச் சொல்லி மூட்டுவாள். ஸாகஸம் பண்ணுவாள், தனது கன்னங்களைக் கிள்ளிக்கொண்டு வயிற்றைப் பளோரென்று அடித்துக்கொண்டு

கையைப் படக்கென்று சொடுக்குவாள், மூக்கைச் சிந்திக் கொள்ளுவாள். இதையெல்லாம் காணும்பொழுது நாயகனுக்கு ஸஹிக்குமா. "நமது மனைவி என்ன ஸத்தியவதி! என்ன தயவு! அவ்வளவு தூரம் உண்மையில்லாவிட்டால் இப்படியொன்றும் காட்ட கூடினவள் அல்ல என் மனைவி, பரமஸாது, என்னிடம் ஒருபோதும் பொய் பேசினதே கிடையாது. ஆகையால் இதில் ஏதோ பெரும் குற்றம் அவனிடத்தில் இருக்கலாம்" என்றெண்ணிக்கொண்டு மனைவியை வாரிஎடுத்து உச்சிமுகந்து முத்தமிட்டுக் "கண்மணியே! எதுக்காக அழுகிறாய்? நான் உன் கோரிக்கையை ஸாதிப்பிக்கும்படிக்காகவே கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். உனக்காக என் உயிர் தான் போனாலென்ன? தேவேந்திரன் சிங்காதனத்தை வேண்டுமானாலும் கொண்டுவருகிறேன். சந்திரன் வேண்டுமா? மின்னல்கொடி வேண்டுமா? நீ இப்படித் துக்கிப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது என் அங்கமெல்லாம் தளர்வடைகிறதே. என் [illegible] வேண்டுமானால் உட்கார்ந்துகொள். தோள் பட்டையைத் தாங்கவேண்டுமா, கையைப் பிடிக்க வேண்டுமா, காலைப்பிடிக்கவேண்டுமா, முன்றானையைத் தாங்கட்டுமா, என்ன வேண்டும்?" என்றிவ்விதமெல்லாம் கேட்டு அவள் கண்ணையும், கன்னத்தையும் அங்கவஸ்திரத்தால் துடைத்து அவள் சொன்ன விசம் மெய்கலந்த முக்காலே அரைக்கால் விசம் பங்கு பொய்மையையும் கேட்டு "ஆஹா [illegible] உண்மையிலும் உண்மை" என்று என்[illegible] தலையை நெகட்டுடன் குலுக்கி "இப்பொழுதே [illegible] தொலைத்து விடுகிறேன்" என்பார்கள். [illegible] புத்திமான்கள்! பெண்சாதி காரியத்தை ஸாதித்[illegible]க்கப் பிரயோசனம்விட்டால் பின்னை இவர்கள்தான் [illegible]. வெளியே வந்தால் மிடுக்கும், துடுக்கும் காட்டி[illegible]னால் அடக்கம், அடங்க[illegible]

67633

தான். அம்மாளைக் கண்டால் கும்பிடுவது தான் வேண்டினது. இப்படிப்பட்ட சில தனவந்தர்கள் பெண்சாதி வார்த்தையைக் கேட்டுச் சாதுக்களை இருக்கவொட்டார்கள். சேவகர்களுக்கு இவர்களுடைய கொல்லையிலிருந்து புடலங்காய் பறிக்கவும், வாழையிலை அறுக்கவும் மற்று ஏதுவேண்டுமானாலும் கௌரமனே செய்யலாம். "ஏதடா, செய்கிறாய்" என்றால் இவன் காரியம் தொலையுமென்று முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறேனே. இவ்விதமாக அகதிகளுக்குப் பணக்காரவீட்டு எஜமானனைமட்டும் பயபட்டால் போதாது. அவர் மனைவியையும், மைந்தர் புதல்விகளையும், சேவகர்களையும், அவரைச் சார்ந்தவர்களையும் பயப்படத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அந்தோ! நினைக்கும்போது கூசுகிறது. இப்பிணத்துக்கொப்பாகிய பணத்தைப் புதைத்து வைத்துக்கொண்டு பாழடைந்து பாசி படர்ந்த நெஞ்சினர்களுக்கு இப்படியும் வேண்டுமா பகவான்! இவ்வுலகமெல்லாம் தான் நினைத்தாரோ! இவ்வுடலைக் கல்லு போல் கருதினாரோ! இப்படிப்பட்ட தனவந்தர்களும் இருக்கிறார்களே. ஆகையால், இந்தத் தொழில்மட்டும் உன்னிடத்தில் வாராதபடி உன் மனதை ஸத்துவத்திலேயே அழுந்தச் செய். "என்னடி மோகனாங்கி! தூங்குகிறாயா என்ன? நன்றாயிருக்கிறது. நான் பின்னை யாருக்கு வேண்டி இவ்வளவும் சொல்லுகிறேன்? ஏதாவது கேட்டதா?" "ஓ! தெரியாமல் நித்திரை மயக்கமாய் வந்துவிட்டது. 6-7-நாளாக இரவில் நித்திரை மட்டுத்தானே. அது இப்போது போட்டு மயக்கு மயக்கென மயக்குகிறது. ஜலம் எங்கே கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளட்டும்." என்று சொல்லிக்கொண்டு துடைத்துக்கொண்டாள் மோகனாங்கி—

89. பார்வதி.— பகல் காலத்தில் ஸாதாரணமான [illegible] யுள்ளவர்கள் தூங்குகிறதே ஆகாது. என்ன

வென்றால் சுத்தமும் சுகமும் ஒன்று. தேகசுத்தம் இராவிட்டால் தேகசுகம் உண்டாகாது. எவன் சுத்தமாயிருக்கிறானோ அவன் சுகத்தை அடைகிறான். நாங்கள் இரவில் நித்திரை செய்யும்பொழுது தேகத்தில் உஷ்ணம் அதிகரித்துச் சரீரத்திலுள்ள மலங்கள் மயிர்க்கால் வழியாக இறங்குகின்றன. இப்படி இறங்கின மலங்கள் சூரியகிரணம் பட்டால் உறைந்து போகின்றன. ஆதலால் இவ்வுறைந்த மலங்களைக் கழிக்கவேண்டியேகாலையில் ஸ்நானம்செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இவைபோலவே, பகலிலும் நித்திரை செய்தால் அப்பொழுதும் மலங்கள் இறங்கிவிடுகிறது. ஆனால் இதைக் கழிக்கவேண்டி மாலையில் யாரும் ஸ்நானம் பண்ணும் வழக்கத்தை வைக்கவில்லை. இல்லையாதலால் பகல் நித்திரை கூடாது. தவிரவும் வைத்திய நூல்படிக்கும் இதனால் நிரம்ப தேகத்துக்கு கெடுதி கூறப்பட்டிருக்கிறது.

90. உன் வீட்டில், சமயல்காரன், கூலி ஆள், தாசிகள், இவர் முதலாகச் சம்பளத்துக்குப் பணிவிடைசெய்து வருகிறார்கள் அல்லவா. ஆனால், நீ ஒருபொழுதும் அவர்களை "நிர்த்தனர்கள்" (பொருளற்றவர்கள்) என்றெண்ணி ஏளனம் பண்ணவும், அற்பமாகிய குற்றத்துக்கு அடாத துடுக்கு வார்த்தைகளினால் அதட்டவும், ஒருநொடிப்பொழுதும் கூட இளைப்பாற ஸமயம் கொடாமல் எப்பொழுதும் வேலை வாங்கவும், அடிக்கவும், ஒருவருக்கொருவரைக் குண்டுணி பண்ணிவிட்டு சண்டை பண்ணிவைக்கவும் ஆகாது. அய்யோ பாபம்! அவர்களுக்குக் கதியில்லாமையினாலல்லவோ உன்னண்டை நீயே தஞ்சமென்று அடிபணிந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு இரங்கி தகுந்த வேளையில் யோசனை கொடுத்து உன்னை ஒவ்வொருவரும் அவர்களுடைய உற்றாள் என்று மதிக்கும்படிக்கு நீ நடந்து வரவேண்டும். இப்படியிருந்து

போதிலும் அவர்களை விசுவசித்தும் விசுவசிக்காவண்ணமா யிருந்து உன் அந்தரங்கத்திலிருக்கும் முழுநோக்கத்தை அவர்களுக்குத் திறந்து காட்டிக் கொடுக்காமல் பார்ப்பவர்களுக்குக் களிப்பைக் கொடுக்கக்கூடினவள்போல் தோன்றுமாறு இருக்க வேண்டும்.

91. உன் மனதில் ஏதாவது ஒரு ரகசியம் பட்டிருந்தால் அதை யாருடனும் சொல்லக்கூடாது. "மனதிலிருக்கும் ரகசியம் மதிகெட்டவனுக்கு வாயிலே" என்பதுபோல் சில அற்பர்கள் ஒரு ரகசியத்தை யறிந்தால் அதைத் தனது சிநேகிதருடன் செப்பிவிடாமலிருந்தால் அவ்வளவு சுகமடைகிற தில்லை. அது அவர் மனதிற்குள்ளே தங்கியிருக்க இடமில்லையே என்று எண்ணுவதற்குத் துணையாகவே சற்று நேரம் அடக்கிப் பார்ப்பார்கள். பொறுக்க முடியாமல் வெளிக்குத் ததும்பி அறியாமலே வந்துவிடும். இது அறிவீனர்கள் செய்கை. மேலும் ஏதாவது உன் மனதில் அற்பங்களாகியவோ, கௌரவத்தன்மை பொருந்தினவோ ஆகிய விஷயங்கள் பட்டிருந்தால், அந்த விஷயங்களைப்பற்றி எண்ணிக்கொள்ளாமல், நீ தெருத் திண்ணையிலிருந்துகொண்டு "ஆற்றுத்தண்ணீர் இரண்டுபுறங்களில் மோதி, "சல" "சல" வென்று சத்தப்படுத்துவது போலும் வீணைக்கதறி கெழுப்போவாரை உருட்டிப் புரட்டலாகாது. ஆனால் தகுந்த சமயம் வாய்த்தால் அற்பமாகிய விஷயங்களைக் குறித்துப்பேசாமல் கௌரவத்தன்மை பொருந்தின விஷயங்களையே பேசவேண்டும்.

92. "அடாது செய்வோர் படாது படுவார்" என ஆன்றோர் மொழிக்கிணங்கக் கடவுளின் ஆஞ்ஞையை மீறி நடப்பவர்களுக்கு "நமது இராஜதந்திர இலாகாவைப்போல்" அந்தந்த துஷ்கிருத்தியங்களுக்குத் தக்கபடி இயல் பாகவே சிக்ஷையை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார் நமது இருதய

கமலத்தில் விளங்கும் மாசிலாமணி. ஆனால் இவை இவை பாபகருமம் இதுவிது புண்ணிய கருமம் என அறியும் வேட்கையுள்ளவர்கள் தத்தமது சிக்ஷை இரக்ஷைகளை புசித்துப்பார்க்கும்பொழுது அநுபோகத்தில் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆனாலும், சில பேதையர்கள் மகாமோகத்தால் பாபபுண்ணியங்களைச் சிந்தித்தேனும் பகுத்தறியும் திறமையற்றவர்களாய் மதித்து "தீபத்தைப் பார்த்துக் குதித்த விட்டில்" போல் மடிகிறார்கள். இத்தன்மைய பாபகருமங்களில் ஒன்றுதான் 'மிதமிஞ்சின காம வேட்கை." இவ்விஷயத்தைப் பலதடவை சொல்லியிருக்கிறேன். "ஏன் சொன்னதையே அடிக்கடிப் பேசுகிறாய்" என்று நினையாதே. இவ்விஷயத்தைக் குறித்து ஒரு வருஷம் பேசினும் தீராது. ஆனால் சமயம் நேர்ந்ததால் அடிக்கடி யென்னதைச்சொல்லுகிறேனே தவிர இதில் புனருக்தி தோஷமில்லையே, உனக்கு மேன்மேலும் ரொம்ப அழகு பெருகிக்கொண்டு நோயற்றவளாயும் இருக்கவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறாய். அதற்குள்ளாகப் புணர்ச்சி விஷயத்திலோ அதன் தமக்கையாக இருக்க வேண்டுமென்றும் மோகிக்கிறாய். இது எதைபோலிருக்கிறதென்றால் "புவியதில் மாந்தராய்ப் பிறக்கவும் வேண்டுமென் அவியது நீங்காத ஆயுளும் வேண்டும்" என்றிச்சிப்பதுபோலிருக்கிறது. இவ்விரண்டையும் நீ ஒரே தடவையில் வேண்டிக்கொண்டால் எப்படிக்கிடைக்கும்? உனக்கு ஒட்டாத கன்னமும் பருவிலா முகமும் கெட்டாத எலும்புபோ லல்லாத மேனியும், குட்டாழிபோல் உள் குழியாத கண்களும், மட்டாத விளர்வுக்கெட்டாத ரத்த சாயலோடும் கூடின அழகான நிலையுள்ள தேகம் வேண்டியிருந்தால் அதற்குத் தகுந்த முதல் முதல் ஸஞ்ஜீவினி உன்னுடைய "காமச்சுவையை" அடக்குவதுதான். இதை அடக்காவிட்டால் விளைகிற கெடுதியை நீ விசாரித்திருக்கிறாயா? இந்தக் காமச்சுவையை மனதில் எப்

பொழுதும் வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், அடிக்கடி மருமமஸ்தானத்தை இந்த வஸ்துக்களால் உபஸர்செய்வதினுலும் புணர்ச்சிக்கு அவ்வாவுண்டாகி இச்சிற்றின்பத்திலேயே மனம் எப்பொழுதும் மூழ்கியிருக்கும். இப்படி முழுதுவதால் மிதமிஞ்சிய போகத்துக்குக் காரணமாகிறது. இது நேரிடும் பக்ஷத்தில், உன்தேகம் சீர்குலைந்து ஆயுள்காலம் முழுமையும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து தேககளையும் குன்றிப்போய், புத்திகூர்மை கெட்டு ஒருகாரியத்துக்கும் ஆகாதவளாய் உன் மேனியின் ஒளி மழுங்கி பார்க்கக்கூடாத நிலைமையில் வந்துவிடுகிறது. அப்படியானல் மானிடர்களுடைய அமைப்புக்குரிய மாமிசம், சதை எலும்பு, நரம்பு முதலிய தாதுக்களில், நரம்பு மிகமெல்லமாயும், மிருதுவாயும், இளம்பூக்கொடிபோன்றனவுமாயிருக்கும். ஆனல், நமது ஜனனேந்திரியங்களோ கொஞ்சமேனும் எலும்பைக் கூடாமல் வெளிப்பக்கம் துவக்கி உள்பக்கம் வரையிலும் பெரும்பாகம் நரம்புகளாலும், சொல்ப அமிசம் மாமிசத்தினலும் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தவிரவும் நமது தேகத்திலிருக்கிற ஸகல நாடிகளும் மூலத்தானத்திலிருந்து புறப்பட்டு இந்த ஜனனேந்திரியங்களோ முன்னோக்கி சென்று பக்கங்களில் முடிவுபெறுகின்றன. எதற்கெனவே இந்த நரம்புகள் இளசாகிய பூக்கொடி போல மிக மெல்லியதாகியும், மிருதுவாயுமிருக்கிறதல்லவா. ஆனல் அந்தப் பூக்கொடியின் அடிப்பக்கத்தைவிட நுனிப்பக்கம் இளமித்திருப்பதுபோல் இந்த ஆஸனதுவாரங்களில் முடிவுபெறும் நாடிகளும் அதன் அடிப்பக்கங்களைவிட மெல்லியதாயிருக்குமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ. இப்படியிருக்க, பூக்கொடியின் இளம்பக்கம் காற்றினல் அசைவுபட்டாலும், மெதுவான அடிபட்டாலும் வாடிவதங்கிப் போகிறதுபோல் ஜனனேந்திரி

125

யத்தை முன் சொன்னபடியே அடிக்கடி வேலைக்கு விடுவதால் அதிலிருக்கிற நரம்புகளுக்கு க்ஷணப்பொழுதில் ஹானி நேரிட்டு வீரியம் கெட்டுப்போய் பலக்குறைவு வருகிறது. அந்தக் கெடுதியடைந்த நரம்பின் வழியாகவே உட்பத்திபோல் காலக்கிரமத்தில் தேகம் முழுமையும் கெடுதி வியாபித்து ரத்தத்தையும் அசுத்திபண்ணி பற்பல நோய்கள் சண்டு, "மலையுச்சியில் நிலைதப்பின மாதங்கம்போல்" துக்கமாகிய படுகுழியில் தலைகீழாக விழவும் நேரிடுகிறது. இவ்விதமாகவே பெண்கள் தங்களுடைய கர்வத்துக்கு ஆஸ்பதமாகிய அழகை இழக்கிறார்கள். கண்ணாடிபோல் மின்னிய இருகன்னங்கள் ஒளி குன்றி ஒட்டிப்போய்விடும், கண்கள் குழிந்து மேனி வெளுத்து போகிறது மல்லாமல், கருப்பைக்கும், மருமமஸ்தான உறுப்புகளுக்கும் சக்தியையும், திறமையையும் கெடுத்துவிடு, அதினல் கருப்பையிலிருக்கும் சோணிதக்குமிழ்களும் மூடபற்று க்ஷயத்தை அடைகின்றன. இந்தக் குமிழ்கள் தான் கர்ப்போற்பத்திக்கு முதல்கருவி. இந்தக் கருவியே மூடபற்று க்ஷபமடைந்திருந்தால் அதிலிருந்து உண்டாகும் ஸந்தானங்களும் விருத்தி அடையாமல் க்ஷயித்துப் போய்விடும். ஒருவேளை ஸந்ததியிருந்தாலும்கூட எலிக்குஞ்சுபோல் சிறியதாகப் பிறக்கவோ, புத்தியில்லாதவைகளாகவோ, அங்கஹீனமாகியோ, அற்பாயுசாகியோ பிறக்கின்றன. இப்படிக்கொத்த ஸந்தானங்கள் 100 பிறப்பதைவிட ஒன்றும் பிறவாமலிருப்பதே மிகசிலாக்கியம். இன்னமும் இதனல் விளைகிற கெடுதிகள் இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. ஆகையால் இவ்வளவும் கெடுதியைச்செய்கிற மிதமிஞ்சிய காமச்சுவையைத் தூர விலக்கி வைக்கவேண்டும். இக்கருத்தைக் கொண்டுதான் முன்னேர்களும் "ஒரு பெண்ணனவள் பர்த்தாவுடன் கூடியிருந்தபோதிலும், இஷ்டப்படியே அனுதினமும் புணராமல் அதற்கு

விலக்கிய தினங்களாகிய ஷஷ்டி, அஷ்டமி, ஏகாதசி, அமாவாசை, பூர்ணிமை, ஜன்மதினம், சிரார்த்தாதி பிதிருதினம், பருவகாலங்கள், சனிவாரம், ருதுகாலம் முதலான, இந்தத் தினங்களிலும், யாருக்காவது இச்சை இல்லாத சமயமும், மலின வேளை, ரோகம் கண்டிருக்கும் வேளை, மூத்திரம் வீர்ப்பாயிருக்கும் வேளை, பசியினால் வருந்தும் சமயம், துக்கவேளை, ஜாதகன் வபனம் செய்வித்த தினம், தாங்கி விழும்போது, ஸ்நானமுற்றிருந்தவிதாகவேளை, அப்பியங்கதினம், தூர இடங்களுக்குச்சென்று நடந்து களைத்த சமயம், சாப்பிட்ட உணவு ஜீர்ணிக்கும் முன்னமேயும், அதிகமாக வேலைசெய்து களைத்தவேளையும், நித்திரையைக்கெடுத்து அதிகநேரம்கண்விழித்த பின்பும், கர்ப்பவதியாயிருக்கும்போதும், பிரசவித்த பின்பு மூன்றுமாதங்களுக்கும், அன்னியர்களுக்குக் கல்யாண திருவிழாக்களுக்குச் சென்றிருக்கும்போதும், சூரியோதயாஸ்தமன பகல் காலங்களிலும், வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொண்டிருக்கும்போதும் புணரலாகாது என்று கூறியிருக்கிறார் போலும். ஆகையால் இந்த காலங்களில் வெவ்வேறு அறைகளில் படுத்துக் கொள்ளுவது மிகவும் நலம். ஆனால் இம்மிதமிருந்தால் காம வேட்கைக்குக் குறைவு வரும்.

93. சில பெண்கள் தங்கள் விவாஹத்தன்று கணவரிடமிருந்து ஆடை ஆபரணாதிகளையும், தாம்பூலத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு அவ்விதமே கணவருக்கும் கொடுத்துப் பிராம்மணோத்தமர்களுடைய ஸன்னிதானத்தில் அக்னியை வளர்த்துச் சடங்குகளைச் செய்து அதன் முன்பாகவே பாணிக்கிரகண உடன்படிக்கையைப் பண்ணிக்கொண்டு, அம்மி மிதித்தும் அருந்ததியைப் பார்த்தும் இவை எல்லாவற்றையும் சற்றேனும் மனதில் கொள்ளாமல், தங்களுடைய மனம்போன வழிக்கே யாரையாகிலும் விரும்பிக்

கூடிக் கலக்கிறார்கள். எவ்வளவு விசுவாஸ பாதகம் பாரு! இதுவும் இக்கலியின் கொடுமையோ! அந்தப்பெண்கள் அம்மி மிதித்து அருந்ததியைப் பார்ப்பதின் கருத்தை உணர்ந்து கொள்ளுவார்களானால் இவ்விதம் செய்வதற்குத் துணிவார்களா? இவர்கள் செய்கை "கண்விழித்திருக்கக் கருவிழியைக் கவருவதுபோலவும்" "பகலில் தீவர்த்திக்க வறச்சியோலும்" அல்லவோ இருக்கிறது. ஆனால், அம்மி மிதிப்பதின் கருத்தென்ன? அருந்ததியைப் பார்ப்பதின் நோக்கமென்ன? உனக்குத்தான் அது விளங்கிற்றா? கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன் கேள். பூர்வம், மகாதபோநிஷ்டராயிருந்த கௌதமமுனிவர் தம்முடைய பத்தினியாகிய அகலிகையை ஆச்ரமத்தில் தனியே வைத்து வெளியே வனத்துக்குச் சென்றிருந்தார். ஆனால், இவளை வெகு நாளாக இச்சித்துக் கொண்டிருந்தவனும், காந்தியுடைய வச்சிராயுதமேந்தியவனுமாகிய இந்திரன், அகலிகையினுடைய கண்களாகிய வேல்களும், மதன பாணங்களும் தன்மேல் பாய்ந்ததால் உண்டான வருத்தம் நீங்கிப் பிழைக்கும்படியான உறுதியை ஆராய்ந்து திரிந்துகொண்டிருக்கும் மத்தியில் அம்முனிவர் இல்லாத இந்த ஸமயம் பார்த்து, இந்திரன் தானடைந்த காமமயக்கத்தால் மதிகெட்டுக் கௌதம முனியின் வேஷம் தரித்து அகலிகையண்டையில் வந்து அவளுடைய மனம் முழுவதும் சேரவிரும்பியவாறே அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி இந்திரன் கலந்து கொண்டிருக்கும்போது அகலிகையானவள் தன் கணவனல்லவென்று அறிந்துகொண்டாள். அறிந்த பிறகும், "இது நமக்குத் தகுதியல்ல"வென்று தனக்குள்ளேயே தீர்மானித்துக்கொள்ளாமல் மறுபடியும் அச்செய்கையை ஒழிக்காமல் தாமதித்திருக்க, இந்த ஸங்கதிகளை ஞானதிருஷ்டியால் முனிவன் அறிந்து விரைவில் வந்தார். வந்தவுடன் இவளைப் பார்த்து

அகல்லிகையானவள் பயந்து தலையைக் குனிந்துகொண்டு ஒதுங்கி நின்றாள். இந்திரனும் நடுங்கி, மதிமயங்கி, முகம் வெதும்பி, பூனைவேஷம் பூண்டு பதுங்கி, ஒடுங்கி பயப் பார்த்தான். இந்திரனுடைய இத்தந்திரத்தைப் பார்த்த முனீந்திரனும், கனல்போன்ற சிவந்த கண்களால் பார்த்து அவர்கள் செய்த காரியத்தை அறிந்து தேவவேந்தனை "உன் உடம்பில் ஆயிரம்பெண் குறிகள்தோன்றட்டு"மென்று சபித்து விட்டார். அந்தப்படியே அவைகள் எல்லாம் க்ஷணப்பொழு தில் அவன் தேகத்தில் வந்து பொருந்தின. பிற்பாடு அகல் லிகையைப் பார்த்து "வேசியையொத்த நீயும் கல் உருவமாகக் கடவாய்" என்று சபித்தார். அவ்வாறே, சபித்தவளவில் கல்லுருக்கொண்டு மாய்ந்துவிட்டாள். என்றிப்படி ராமாயணத் தில் சொல்லியிருப்பதைக் கேட்டிருப்பாயே. ஆனால், அப்படிக் கல்லாகக் கிடக்கிற அகல்லிகையின் பிரதிநிதியாகத்தானே விவாஹத்தன்று அம்மியை வைத்துக்கொண்டு, அதைக்காலால் மிதிக்கும்படிக்கு, கணவன் தன் பாரியையினுடைய காலைத் தூக்கி அம்மிமேல் வைக்கிறான். இதின் கருத்தென்னவென் றால், "இந்த அச்சமான சிலா உருக்கொண்ட அகல்லிகையைப் போல் ஆகமாட்டேன். இவள் கற்புடையவள் அல்லாமை யால் நிக்ருஷ்டையாகிய இவளை இதோ காலால் மிதிக்கிறேன்" என்று இந்தக் குறிப்பார்த்தத்தைப் பாரியையானவள் ஸங்கல் பித்துக்கொண்டு மிதிக்கிறாள், என்று கருத்து. அதற்குப் பின்பு, அருந்ததியைப் பார்க்கும்படிக்குக் கணவன் கேட்கிறான். என்னத்துக்காகவென்றால், இந்த அருந்ததியைப்போல் பாரி யையும் கற்புடையவளாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வதற் குப் பதிலாக இவ்விதம் குறிப்பாய் பார்க்கச் சொல்லுகிறார். இந்தக் கருத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் "அதோ தெரிகிற அருந்ததியைக் கண்டையா?" என்று கேட்கிறான். இவ்வருந்ததி

யோ மகாபதிவிரதா சிரோமணி, ஸதாஸர்வகாலமும் தன் நாயகரான வஸிஷ்டரை எள்ளளவேனும் விட்டு பிரியாமலும் அவரையே எப்பொழுதும் மனதில் ஜபம் செய்துகொண்டும் விளங்குகிறாள் வானுலகில். ஆகையால் இவ்வாறாக உடம் படிக்கை இருக்கிறபடியால் அதை ஒருபொழுதும் வழுவச் செய்யாமல் கற்புடையவளாகவே இருக்கவேண்டும்.

94. "அளகேசனானாலும் அளவறிந்து செலவழிக்க வேண்டும்" என்கிற மேலோர் மொழியை உணராதவளாய் வீட்டிலிருக்கிற பொருள்களை வீணாக விரயம் செய்யலாகாது. "மதினி ஏன் அப்படிச் செய்தாள்? ஓரகத்திக்கு மாத்திரம் தானா பெருவாழ்ப்பு கட்டக்கூடும்? நான் மாத்திரம் வேண்டா மென்று வைப்பானேன்? எனக்கும் என்ன ஆகாதா" என் றிப்படிச் சொல்லிப் பிறர் செலவு செய்கிறதற்குப் போட்டி யாக அழித்து வந்தால் கடைசியில் "நெருப்பைக் கையால் வாரி எறிந்தது போல்" உனக்குத்தான் கேடு. எதாவதொரு ஸாமான் முந்தி விற்று வந்ததைவிட ரொம்பவும் ஜாஸ்தியாக அகப் படுகிறதென்றால், "ஏன் லோபம்? உப்பு ரூபாய்க்குப் பதி னெட்டுசேர் அகப்படுகிறது" என்று எண்ணிக்கொண்டு இஷ்டப் படிக்கு வாரி கோரி கொடுத்துவிடவும், [illegible] ழுமாக்கவும் [illegible] பொருள்களைச் செய்யலாகாது. அப்படி இஷ்டப்படியாக [illegible] வீட்டிலிருக்கிற செலவழித்து வந்தால், அற்பகாலத்துக்குள் [illegible] பொருள்களெல்லாம் தீர்மானமாகி அடிக்கடி [illegible]விடம் [illegible] வன், இப்படித்தான் பிச்சை பிச்சையாக ஸாமான்களை யாரா [illegible]லும் வாங்குவார்களா? உப்பில்லை, மிளகில்லை, அப்பம் சுட சொட்டு எண்ணெயில்லை, நாக்காலும் ஒரு முழும் நீளமிருக் கிறது. இப்படி வாங்கினால் எப்படித் தீராமலிருக்கும். சமையல் நன்றாக இல்லை என்று கோபித்துக்கொண்டால் நானென்ன செய் யட்டும்" என்றிப்படிக் கேட்கவும் நேரிடும். ஆனால் கணவரோ

தன் பாரியையுடைய வார்த்தைக்குப் பயந்து எங்கேயாவது ஓடித் திரிந்து எடு கொடுத்துக் கடனை வாங்கி ஸாமான்களை வாங்கிப்போடுகிறார். இதைப் பார்த்துக்கேட்டு மட்டுமட்டாகச் செலவழிக்காமல் "நானோ பெரிய வீட்டுப் பெண், கணவன் மூட்டை மூட்டையாகத் தோட்டத்திலிருந்து கட்டிக்கொண்டு வருகிறார், இந்த அந்தஸ்துக்கும், பதவிக்கும் இது போதுமா" என்று எண்ணி ஜம்பத்துக்காகத் துர்விரயம் செய்தால் இந்த நஷ்டம் யாருக்கு? உனக்கா? உன் பர்த்தாவுக்கா? அவர் புருஷரானபடியால் எப்படியாவது அவர் வயிற்றைப் பூரிக்கத் திராணியாயிருப்பார். அவருடைய அபாயகாலத்தில் (உன்னைச் சொல்லுகிறேன் என்று நினையாதே, பொதுவாகவே பேசுகிறேன். ஆகையால் மாறி எண்ணவேண்டாம்.) அவர்க்கிருந்த ஸகலமான தனகடன்களுக்கும் அவருடைய மனைவியே பாத்தியதையாயிருப்பாள். ஆனால் பொருள் இருக்கிறபோது காரணமாகச் செலவழித்துக் கடனையும் வருத்திக்கொண்டால் ஒரு பெண்ணானவள் அதை எப்படிக் கட்டப்போகிறாள்? தனது உதர பூரணத்திற்கே வழியில்லாமல் கடைசியில் சொம்பைப் பிடித்துத் திரியவும் ஆகும். பின்னை இந்த உத்தியோகத்தாலேயா கடனைக் கட்டப்போகிறாள்? இவ்வாற்றால், குடும்பத்திலுள்ள ஸகல லாபத்திற்கும், நஷ்டத்திற்கும் மனைவியே பாத்தியதை யுள்ளவளாக ஆகிறபடியால் பொருள்களைப் பிடித்துப் பத்து வேண்டுவதற்கு அஞ்சை எடுத்துச் செலவு செய்யவேண்டும். "அரிசியுண்டானால் தானே வரிசையும் உள்ளது."

95. "நாத்திமதினியர் சேர்க்கை நாயும் பூனையும்போல் வாழ்க்கை" என்பதுபோல், சில நாத்திமதினிமார்கள் ஒருவருக்கொருவர் அடுத்தால் பகை கொண்டாடுவது வழக்கமாயிருக்கிறது. ஆனால், பெரும்பாலும் நாத்திமார்களுடைய

[illegible]கொடுங்கோல் தான் கொடுமையாக நடத்தப்பட்டுக் [illegible] இவர்களுக்கு ஒரு இன்பமேனும், மதினியைக் குறித்து [illegible] தாயுடன் குண்டுறுணி சொல்லிச் சண்டையண்ணி வைக்கா[illegible]டால் அவ்வளவு சுகப்படுவதாக எண்ணுவதில்லை போல் [illegible]கிறது. சும்மா விருந்தால், "அம்மா! மன்னி ச[illegible]றாள்" என்பார். தண்ணியை கீழே கொட்டினால் "[illegible]யைக் காலால் தட்டினாள்" என்பார். [illegible] பிசைந்த [illegible] சட்டியைப் பார்த்தால் "வெண்ணெயை உருட்டி [illegible] விழுங்கினாள்" என்பார். தனியே மணவறையில் [illegible] தூங்கினால் "வெளியிலே விளக்க [illegible] [illegible]கிறாள் என்பார்." இவ்வாறாக நாத்திமார்களின் [illegible]மம் மாட்டுப்பெண்களுக்குப் பொறுக்க முடியாததாயிருக்கிறது. இது இவர்களுக்கு எவ்வளவு துக்கத்தை விளைவிக்கிறதென்று நீ பார்த்திருக்கிறாயா? உனக்கு அது[illegible] [illegible]கதி வாராமல் போய்விட்டது. உன் [illegible] உனக்கு நிரம்ப[illegible]ம் வேண்டியவள். உன் பாக்கியந்தான். [illegible]னாலும், என்ன[illegible]க்காகச் சொல்லி வந்தேன்? உனக்கும் ஒரு மதினி இருக்கிறாள் அல்லவா. அவளுக்கு உன்[illegible]தாலே மனம் கோணிற்று என்று அவள் மனச்சாக்[illegible]படி செய்யலாகாது. இவ்விதம் வீட்டில் பெண்க[illegible] வயிறெரியவிடச் செய்தால் அவ்வீட்டில் ஸ்ரீ[illegible] தமக்கையான மூதேவி குடிவிடுவாள். இது மிகவும் [illegible] [illegible]யால் யாருக்கும் மனது வெறுப்புற்றிருக்கும்படி செய்வதான வார்த்தைகளையும், காரியங்களையும் செய்யலாகாது. இது கடவுளுக்கும் பிரியத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை என்றுமட்டுமல்ல. அவருடைய கோபத்துக்கும் இரையாகுவாய். பரிசேஷமாக எல்லாரும் ஒத்து ஒருமையுடன் இன்பமாகக் களித்[illegible]டுத்துண்டு நேசத்துடன் வாழ்ந்திருப்பதே சிலாக்கியம்.

பார்வதி.—"ஆரடி அங்கே? மோகனாங்கி! நிழல் ஆடுகிறாப்போலிருக்கிறதே. ஆரென்று பார்த்துவா."

மோகனா.—நாக்கை கடித்துக்கொண்டு "சை! நாமன் வதுக்காரனும், நீ போய் பாரு" என்று ஓசைப்படுத்தாமல் தாழ்ந்த குரலோடே சொன்னாள்.

பார்வதி.—போய்ப்பார்த்துவிட்டு, "நாமன் இதுவரையில் அறியவேயில்லை, சீ! சீ! இருந்தென்ன, கதவைச்சாத்திவை, போகட்டும், பிற்பாடு பேசுவோம்." என்று சொல்லிக் கதவைச் சாத்தினதோடே இந்நான்காம் அத்தியாயம் முற்றுப்பெற்றது.

அம்பாஸ்துதி

இராகம்-எதுகுலகாம்போதி-தாளம்-சாப்பு

கண்ணிகள்

1. வாணியருள் செய்குவாய் வாரிசாசனனேயுன்னை
வானவரனுதினம் வாழ்த்தி துதித்திடும்
மாணிக்க மலரிதழ்போன்றவுன் பொற்பாதம்.
புனிதமாய் போற்றினேனனுதினமாகவே—வாணி

2. காணிகள் எவியெமன் வாணியதிற் கின்றெழும்
கசடமான வுரைத்தல் கான செய்யாமல் காராய்
ஆசை மிகுந்த வுந்தன் அன்பர்கள்தான் வேறே
காசினி யதிலெழும் கான முனிவர் போற்றும்—வாணி.

3. கோமளவடிவமாய் கொஞ்சியருகும்போது
காமன் தன் பாணத்தாற் கலந்த பிரம்மனப்போது,
சமயமிது வென்றெண்ணி சகியாமோகத்தாலே
சல்லாபமாகவே சிறுவாய் பேசும் காலமோ—வாணி.

4. பக்தர் கோடிகள்வந்து பணியும் சாமமிதுவோ
பங்கயமதிற்மீதி விளத்தாயோ யிந்நேரம்
முக்தர்கள்க் குபசாரம் செய்யும் தருணம்தானோ
மூன்னிலை பரஞ்சோதி முன்பினிலாபிராமீ—வாணி.

5. மங்கள மேனியாள் மாதவி வெத்தினி
மதுரமான மொழி தந்திடும் பாஷினி
வெங்கட தாஸனும் வழுவுகிறேன் பாதம்
வற்புறுத் தாமலே வளர்புரி யம்பா—வாணி.

நீதியைப் புகட்டும்

கதவுதிற பாட்டு

1. ஆனை முகன்குரு வாணியையும் நாடி
ஆரண நீதியைச் சொல்லு கேளாயடி.

2. நித்திய மாகிய வத்துவி லென்மனம்
நிலையாக விரும்புதலே வெகுகனம்.

3. காதலனே யந்த ஆதார வத்துவாய்
கருதாமல் போனால் நீ யீடேருய்

4. அன்னை பிதாகுரு முன்னறிவே யென்று
அறிந்துகொண்டால் பெரும் கீர்த்திக்கே நன்று.

5. அரும்பசியால் நொந்த விருந்தினர்களை கண்ணே
அன்பாகவே யமுது செய்குவாய் பெண்ணே.

6. ராகாதிகள் எட்டும் ஆகாதடி தேனே
ராம நாமத்தை மறவாதடி மானே.

7. அன்னியர் துன்பத்தைத் தன்னைப்போ லென்றெண்ணி
ஆதரவுடன் பாதுகார் மான்கண்ணி.

8. வார்குழலே யுன்னை பார்பழித்தா லுந்தான்
வாழுவாய் பொறுதிகொண்டாலீசன்பால்.

9. ஆபத்துக் காதாரம் கோபத்தைத் தவிரங்கே
ஆரணங்கே யதினால் வந்திடும் தீங்கே.

10. பைங்கிளியே பூவே செய்நன்றி யொருநாளும்
பொங்கின மதத்தால் மறவா தனுப்போலும்.

11. சென்ம மடைவது கன்மத்தா லேயாகும்
செகமதில் ஆசையை வைத்ததெல்லாம் போதும்

12. தய்யலே நீயிந்த வையகம் தன்னிலே
தருமம் வழுவாம லிருப்பாயே மயிலே

13. ஆவி விடும்போது அவருடன் இருவினை
அல்லாமல் ஆர்தான் வருவாரோ பேனே.

14. பொய் களவு கொலைபேய் பிடிவாதங்கள்
பாரம்லே யிதை யெரிப்பாயே தங்கே.

15. செல்வ மடைவது வல்வினையா லதை
சிறக்கி நீ பெருமை கொள்ளாதே கோதே.

16. அகமுகத்தா லுன்னை வெகுவாய் பார்த்தாலோ நீ
அடைவது குணமேதான் மானினீ.

1357

17. நீர்க்குமிழிபோலப் பார்க்கப்படும் காயம்
நிலையல்ல வென்று நினைப்பதுவே ஞாயம்.

18. மண்ணுயிர்களை யெல்லாம் தன்னுயிரைப்போலே
மனைமுனியே பார்த்துக் கொள்வாயே குயிலே.

19. நரயுகமே நீயும் மாயைக்குள் ளாகாது
நயைகருடன் கலந்திருப்பா யிப்போது.

20. பொங்கமாக விதை வெங்கடேசன் சொன்னான்
பொருத்தமுட னேபாடி யிருப்பாயே யென்றான்.

வாழி

அன்னமெனை யீகும்பெரி யத்தனும் சித்தனும்வாழி
மின்னொளியன் பார்வதியும் மாபதியிற் பரன்சேவாழி
மண்ணுலகுநங்கையர் தம் மணவரோ டொத்துவாழி
நண்ணியவிநூலவுவாழி நலமுடன் பார்வதியட. ||

வாழவே பகுர்ளவே யெனைவாய்த்த நற்குருவன்னையும்
ஆதியொற்பர வானகோய் சமுசாரிகளவே யென்னையும்
மாலையாகிய கல்வியற்று முதுக்குறைவது யென்னையும்
வாழியெனவே வாழ்த்துவாய் சுயம்சோதியான வோரண்ணவே =

சுபம்

ஓம் பரப்பிரம்மணே நம: ||

முற்றிற்று

Madras : The Guardian Press, Mount Road.

67633

த தாதுவியத்தினால் விளைகிற பற்பல ரோகங்களுக்கு [illegible] யும் உறுதியாகவே கையாண்டு வரலாம். விலை [illegible] 1 க்கு ரூபா 1 8 0. 3 சீசா ரூபா 4 0 0.

ஜுரக் கலவை (Ague mixture)

இதுவும் ஷை டாக்டரால் கையாண்டு வரப்பட்ட மருந்து தான். இது, ப்லீகம், லிவர் இவைகள் அதிகப் பெரிதாகிக்காணுகிற மலேசுரம், முறைக்காய்ச்சல், காட்டு ஜுரம், [illegible] ஜுரம், முதலிய பற்பல ஜுரங்களுக்கும் இரத்தக் குறைவினால் வந்த பாண்டுரோகம், பலவீனம், அருசி, பசியின்மை இவைகளுக்கும் நம்பிக்கையுடனும், உறுதியுடனும் கொடுக்கலாம். விலை பெரிய சீசா 1-க்கு ரூபா 1 8 0, சீசா 3-க்கு ரூபா 4 0 0, சிறிய சீசா 1-க்கு ரூபா 1 0 0.

ரோஸ் லோஷன் (Rose lotion)

அல்லது, ஸர்வபடை மருந்தாகும். இது படர்தேமல், கருதேமல், அரைசொறி, அடிச்சொறி, கண்டுகடி, முதலிய சர்ம்ம ரோகங்களுக்கு எடுத்த மருந்து. விலை சீசா 1-க்கு அணா 4 தான்.

மேலே குறித்த மருந்துகளுடைய குணங்களைப் பார்த்து 1883-1884 இந்த வருஷங்களில் கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற பொருட்காட்சி வெளியில் பெரிய நாயகர்களிலிருந்து பெங்கால் (Bengal) லெப்டினென்ட் கவர்னர் ஒரு நற்சாட்சி பத்திரம் அளித்திருக்கிறார்கள்.

பார்வதீயம் என்னும் பாலிகா பூஷணம்

இப்புஸ்தகம் பெண்களுடைய ஸற்குணங்களைப் போக்கின் நல் வழியில் கொண்டுவந்து உலகத்துக்கு ஓர் பொன் இலவும் போல் விளங்குமாறு பெண்களுக்கு வழிகாட்டுகிறது. வி காப்பி 1-க்கு அணா 8.

ஏஜண்டுகளும், புஸ்தகமும் கிடைக்குமிடங்கள்.—

1. கமெர்ஷியல் வேயர் ஹவுஸ், மேலாறகோடு, மலபார்.
2. எம். ஏ. வி. அய்யர் அண்டு கோ, மேலாறகோடு, மலபார்.
3. ஆர். சுப்பிரமணிய வாத்தியார், புஸ்தக வியாபாரம், இராமநாதபுரம், பாலக்காடு.
4. மானேஜர், படக்கிமலை தோட்டம், வயநாட், கல்ப்பெட்டை.